

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

UNIVERSIDAD COMPLUTENSE

5325541409

Esta obra ha sido adquirida en el pedido hecho en el año
de 1888 cuando Rector el Sr. D. Tomas Carral y Ariz.

El Bibliot.º genl

R. 192296

FA
15854

88
H8
-13
G.L.

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΔΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI FRANGIÆ TYPOGRAPHO.

VIA JACOB, 56.

M DCCC LIII.

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorumdem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstemus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subjecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἱέμενος περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἦσθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμύθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἶκοι ἔσαν, πολέμον' τε πεφευγότες ἡδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' ὅλον, νόστον κερχημένον ἡδὲ γυναικὸς,
Νύμφη πότνι' ἔρκεε Κάλυψώ, δῖα θεάων,
15 ἐν σπείσσι γλαφυροῖσι, λιλασιμένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἰδέαιρον ἅπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχὲς μενέαιεν
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαίαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἐκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐν μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μῦθον ἔρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
30 τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστη·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
ὦ πόποι, ὅν νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κακ' ἐμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμωρον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμωρον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὐσκόπον Ἀργεϊφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσsetαι Ἀτρεΐδαο,
ὅππότε ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἦς ἱμεῖρεται αἰγῆς.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πέϊθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κραιόντων,
καὶ λίην κεινὸς γε οἰκοτὶ κεῖται ὄλεθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτ' ἀβέροι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
querens servare suamque animam et redditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem,] domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atrida:
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut-neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridae,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἀλλά μοι ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 δυσμῶρφω, δς δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει·
 60 νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ, θβι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης·
 νῆσος δανδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναιεῖ,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, δετὲ θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔγει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 65 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θέλγει, θπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρόσκοντα νοῆσαι
 ἦς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 70 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέλων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 75 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαοοίμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαϊήτοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος καὶ γόλωται, δι' ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 80 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλὰς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 85 οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, θπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.
 90 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσῃσι Ὀδυσσῆα δαΐφρονα θνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὠγυγίην δτρύνομεν, ὅρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμω εἶπη νημερέτα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐσελεύσομαι, ὅρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπόμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῖς' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐλίπετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀεῖ γαλκῶ,
 100 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἥρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρῃ.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitales patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irasceres, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter.
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulysses Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reddit ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatissimis diis,
 redire Ulysses prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audientis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, scicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto are,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἶξασα·
 στή δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένη ξείνῳ, Τaphίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγῆνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἑτερπον,
 ῥιμενοὶ ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροι θεράποντες
 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἳ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτῆργοις τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὴν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ᾗστο γὰρ ἐν μνηστήρῃσι, φίλον τετιμημένον ᾗτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἵποθεν ἐλθὼν
 μνηστήρων τῶν μὲν σκεδάσιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτῆμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστήρῃσι μετῆμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνον δητὰ θύρῃσιν ἐφρεσάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερῇ καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἅμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίτῃσι πασσαμένους μυθήσεται ὅττιού σε χρῆ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγήειθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δῆ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔσπεσε φέρων πρὸς κλῖνα μακρῇν,
 δουροδόκης ἔντοσθεν εὐξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἴστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαϊδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ᾔεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστήρων· μὴ ξείνος ἀνηθείς ὀρυμαγδῶ,
 δαίτῃσι δαδῆσειεν, ὑπερπιάλοισι μετελθὼν,
 135 ᾗδ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιοχόμενιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἔσπετην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖται ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδῃσι πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτῃσι δὲ κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώρχετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστήρες ἀγῆνορες· οἳ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαν
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστήρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλαι,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χειρὶν κίθαριν περιχαλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς β' ἤειδε παρὰ μνηστήρῃσιν ἀνάγκη·
 155 ᾗτοι δ' ὀφρμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aula; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis ruensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ardes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam log-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii læderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιι Ἀθήνῃ,
 ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καί μοι νημεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω·
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῆ,
 160 ρεῖ', ἐπεὶ ἄλλότριον βίοντι νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὁστέα πύθεται ὀμβρῶ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλίνδει.
 Εἰ κείνῳ γ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρησαίαν' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλευσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν ὁδοῖαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐ νέον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρῷός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπιστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαιφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἀπὰρ Ταρφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ ὀνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσσην μετὰ χάλκον, ἄγω δ' αἶθωνα σιδήρον.
 185 Νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλτος,
 ἐν λιμένι Ρεῖθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρμα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρῶσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νῦν τόγνε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανώσα' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι ὄλω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσειται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος καὶς εἴς Ὀδυσσεύς.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇ τε καὶ ὀμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixerō :
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus ,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.

Si illum utique in-Ithacam viderint reversum ,
 omnes optarint celeriores pedibus esse ,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum-esse; ejus vero periit reditus dies.

Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis ,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines ,
 in Temesen ad-quarendum æs : fero autem splendidi-fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogas congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem

venire, sed seorsum in agro dolores pati ,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum areæ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esso
 tuum patrem: verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto ,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent ,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto ,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra

aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent ;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato ,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem ,

- 210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἀρίστοι ἔβαν κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶν·
ἐκ τοῦδ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐὼν ἴδον οὔτ' ἐμὲ κείνους.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοίγαρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
- 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν·
νῦν δ' ὅς ἀπομότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
- 220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεῖνεϊς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέγε τοῖον ἐγένεαιτο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
- 225 τίς δαῖς, τίς δὲ δμῖλος δδ' ἔπλετο; τίπτε δὲ σε χρεῶ;
εὐλαπὴν ἤδ' ἄγλαμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἰσχρα πολλὰ δρόων, βετις πινυτός γε μετέλθοι.
- 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνους ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἔβαλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
- 235 οἳ κείνους μὲν αἴσπον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀναχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
- 240 ἠδὲ κε καὶ ῥ' παῖδ' ἐμὰ κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἄκλειώς Ἄρπυιαι ἀνῆρείψαντο·
ὄρχετ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' οὔδ' ὄδυνας τε γόους τε
καλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνους ὀδυρόμενος στεναχίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
- 245 Ὅσοι γὰρ νήσοισι ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἢ δ' οὔτ' ἀρνέεται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
- 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντας
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβραίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικοιμένου Ὀδυσῆος
δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
- 255 Εἰ γὰρ νῦν ἑλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θυρήσιν
σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἔξ' Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο·
- 260 ὥχρετο γὰρ καὶ καίσε θεοῖς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰὸς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
δοῖκεν, ἐπεὶ βᾶ θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν εἰόντας·

antequam ille in Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit. Utinam sane ego felicitis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicitissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea cecidis-oculis Minerva:
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet? convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt. Ita mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum: indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicunque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est: hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris:
debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
tunc ei tumultum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
perit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem
facere potest: hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talís, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephrya reversum ab Ilo Mermerida:
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δοῦκεν ἐμός· φιλέσσκε γὰρ αἰνῶς·
 286 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἢ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἢ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 αὐρίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωγθι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πικινῶς υποθήσομαι, αἶ κε πίθῃαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰκόσιν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἔρχοο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνδρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἰρεο Νέστορα δῖον·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὅς γὰρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἔοντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φιλον ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμα τέ οἱ χεῖναι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπῃν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἢ ἐδῶν ἢ ἀμπαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιὰς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθον δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρόω καλόν τε μέγα
 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ὦ παιδί, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φιλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἳ φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέιβει· ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *εἰμ* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hac deorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroes Achivos,
 orationem edissere omnibus ; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiant et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optima,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut remorem audieris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et redditum audieris,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem,
 reversus jam deinde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde, qualia decet ; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris,
 considera deinde in mente et in animo,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que),] strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam,
 atque ad socios, qui me fortasse peragere-ferunt exspectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque te mihi dare tuum cor jubet,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν εἶναι· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ εἰ πατὴρ
 μᾶλλον ἔσ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπύργετο ἰσθθεὸς φῶς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδὸς αἶειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
 εἶατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶειδεν
 λυγρὸν, δν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωῖθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περὶ φρων Πηνελόπεια·
 330 κλῖμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἐποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων σχοιμένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάθερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσκύδα θεῖον ἀοιδόν·
 Φήμε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί·
 τῶν ἐν γέ σπιν αἶειδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἶεϊ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποδῶν, μεμνημένη αἶεϊ
 ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μήτηρ ἐμή, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρήθρον ἀοιδὸν
 τέρπειν, θῆπρ' οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' ἀοιδοὶ
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅσπερ δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφειστήσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τοῦτόν γ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖν·
 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποὶ,
 ἥτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμισε,
 ἱστόν τ' ἡλακτῆν τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποιέεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεσσὶ μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμᾶδῆσαν ἀνὰ μέγαρ σκιοέοντα·
 πάντες δ' ἥρῃσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Μητρός ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερωόμεθα, μηδὲ βοητὺς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν ἀοιδῷ
 τοιοῦδ', οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίχιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsiis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopæa avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclitus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja *itis* decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.
 Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.
 Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.
 Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera
 opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulyssem, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrasas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;
 Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες
πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποιέπω,
ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγνύετε δαίτας,
375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊότερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον ὀλέσθαι,
χειρέτ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἶ κ' ἐποῖ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾷ ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' ὁρσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ ὁρσαλέως ἀγορεύειν·
μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσκειν· ὅ τοι γενεῇ πατρῴων ἐστίν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
Ἀντίνο', ἥ καί μοι νειμήςσῃσι δῖτις κεν εἴπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φης τοῦτο χάριστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμωέστερος αὐτός.
Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἤδ' ἐπὶ παλαιοί·
τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ' ἔσομαι ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι λήσσαντο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβοιο παῖς, ἀντίον ἤδ' αὖ
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
κτῆματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
Μὴ γὰρ ὄγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίησιν
κτῆματ' ἀπορβραῖσει, Ἰθάκῃς ἔτι ναιετάωσής.
405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
ὅπποθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γῆρας· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἀρουρα·
ἦέ τίς τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
ἦ ἔδον αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
410 οἷον ἀναίξας ἄραρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὥπα εἴωκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρ δ' ἐμοῖο·
αὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
ἐς μέγαρον καλέσσατο θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαίφρονος εὐχεται εἶναι
υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νο·
420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
τρεψάμενοι τέρποντον· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν ὀκύνδε ἕκαστος.
425 Τηλέμαχος δ', ὅτι οἱ θάλαμος περικαλλὲς αὐλῆς

Mane vero in-concionem consideamus cunctes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri ;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero?
Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
An putas hoc pessimum inter homines esse?
neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.

Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
unde venerit ille vir, quali autem se-profitetur esse
e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
an tibi nuntium patris affert venientis?
an suum ipsius debitum expetens huc venit?
ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis hominis vultum
ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
allocutus-est :] Eurymache, certe reditus perit patris mei :
neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
nec vaticinium curo, si-quod mater
in domum vocato ex-vate sciscitetur.
Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
Menten Anchiali bellicosi se-profitetur esse
filium ; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalæ deam agno-
vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
conversi oblectabantur ; expectabantque vespem advenire.
His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpukræ aulæ

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνὶ ἔβῃ εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κένδ' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑικοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἄλκινας γυναικός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἔ μάλιστα
 435 δμωάων φιλέσσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 Ὡτ' ἐν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔειπε δ' εἰ λήντρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύνη χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γράϊς πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 140 πασσάλλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρέη· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνουσεν ἱμάντι.
 Ἔνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄνωγ',
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν δδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆριν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
 εἰματὰ ἐσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοις κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν δημηγέρεες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχυρος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶψα δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρωσ Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 ὃς δὴ γήραϊ κυρὸς ἦεν καὶ μυρία ἤδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ
 Ἦιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοιλίῃ ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἀντίφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγχιος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστήρην ἑμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔγον πατρώϊα ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθεται, ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένητ' οὔτε θόωκος

sublimis ædificatus-erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridae :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque-viginti-boum dederat ;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis injectit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta-est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque-est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleriter.
 [Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus-est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-fecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur.] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus-est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixero ;
 neque unquam a-nobis concilium factum-est, nec consessus,

- ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡδὲ νέων ἀνδρῶν, ἧ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ τί τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ τί τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος. Εἶθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 στή δὲ μέση ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
 κῆρυξ Πεισὶνῶρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἰσέαι αὐ-
 δς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός),
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοιὰ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσι βασιλεὺς, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβρᾷσει, βίστον δ' ἀπὸ πάμπαν δλέσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδ' ὅς εἰσιν ἄριστοι·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγχασι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδδύνασαιτο θυγάτρα,
 δοτὴ δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεόμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰσαπινάουσι πίνουσί τε αἶθρα οἶνον
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦ ἀμυνέμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλοὶ τ' ἐσόμεθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν —
 ἦ τ' ἀν' ἀμυναίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περὶ ναιετάουσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσι, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἔασατε πένθει λυγρῷ
 τερεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
 δυσμενέων κακ' ἔρξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τοῦτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε χέρδιον εἴη
 75 ἡμέας ἐσθόμεναι χειμῆλιά τε πρόβασίν τε·
 εἴ γ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστου ποτιπτυσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοδείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο γυώμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.
 Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarraret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait : gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit impetum concionandi ;
 stetitque in media concione ; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit :

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ip-
 se),] qui populum congregavi ; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim :
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor ;
 sed meum ipsius negotium : quod mihi malum incidit domui,
 duplex : unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat ;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes :
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 delique cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.
 Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere : nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neuliquam sumus tales qui arceamus : (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris :)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste
 domus mea perit ; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant : deorum vero timeate iram,
 ne quid rependant, irati propter mala facinora.
 Oro et per Jovem Olympium, ac per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit :
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi : nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos ;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque :
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tamdiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repentes, donec omnia reddita-essent :
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἷκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείβασθαι χαλποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὕψυχόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδὴ γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 ἔξ οὗ ἀτέμδει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπὸ σκευαὶ ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προῖεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 95 λεπτὸν καὶ μετρίετρον· ἄραρ δ' ἥμῃν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἔπει θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
 ἐκτέλσω — μή μοι μεταμῶνια νῆματ' ὀληται —
 Λαέρτη φρωῖ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νειμεσθήσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥμῃν δ' αὖτ' ἐπετείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθε δόλου καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῖς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάρα ἤδη,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐρεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑπακρίνονται, ἵν' εἰδῆς
 αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ θεῷ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσῃ γε πολλὸν χρόνον ὕας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἢ οἱ περὶ δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέας καὶ φρένας ἐσθλάς,
 κέρδεά θ', οἷ οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανός τε Μυκῆνη·
 τῶν οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειᾳ
 ἤδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βιότον τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνῃ τοῦτον ἔγῃ νόον, ὅντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποτὴν πολέος βιότοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπὼς ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι
 ἣ μ' ἔτεχε, ἣ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθὶ γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἣ τέθηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψωι.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἅλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec ququam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis ; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache aliloque, animi impotens, quid locutus es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ;

ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,

tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias

ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere

illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,

ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam,

et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ,

Tyroque, Alcменеque, pulcramque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelope

norat ; at hoc quidem probum non cogitavit :

tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,

quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc

in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi

comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) :

nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimiserit.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπεργομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνὶ φρεσὶ.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νέμεσιζέται αὐτῶν,
ἐξίτε μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίσιον νήπιον ὀλέσθαι,
χεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδύσσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλινίτιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήπιονοὶ κεν ἔπειτα δοῦμον ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρύτοπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πηπῶσι ἀλλήλοισι τιταίνόμενον πτερύγεσιν·
150 ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφρηνον ἰκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναζάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυφόμενοι δ' ὀνύχεσσι παρειὰς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιὴν ἤϊξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἶδον ὄφθαλμοῖσιν·
ὥρμησαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἐμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὃ γὰρ ὅς οἱ δημηλικὴν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσια μαυήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἴθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπρυσκόμενος τάδε εἶρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ἐὼν τοῖς δεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπάσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊὸν ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπειρήτος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἀγνωστον πάντεσσιν ἔεικοστώ· ἐνιαυτῷ [ρους,
οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύσοισι τέκεσσι, [δα·
οἶκαδ' ἰὼν, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἡελίοιο
φοιτῶσ', οὐδὲ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οἶλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀνιείης,
σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κε πόρθησιν.
Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κέ νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictae opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinque invicem, contententes aliis:
sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus aquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quocumque dixero:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cadem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacem undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, cum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
periit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multaue sciens,

παρράμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρότον ἀνιρρέστερον ἔσται·
 [πῶξται δ' ἐμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσχάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσειται ἄλγος.
 Τηλέμαχ' ὃ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσα κεν ἔουκε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δόμοι υἷας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἐμπης,
 200 οὔτ' οὐδ' Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἰόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθεῖαι ἀπράαντον, ἀπεχθάναι δ' ἐτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὲ κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσσειται, ὅρα κεν ἄγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ὅς ἐπιεικὲς ὀπιούμεεν ἔστιν ἑκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρας ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκός' ἐταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τραχύμενός περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνήσκωτος ἀκούσω μῆδ' ἐτ' ἰόντος,
 νοστήσας δὴ ἐπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμα τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσα κεν ἔουκε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δ' ὅς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 230 μῆτις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μῆδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι.
 Ὃς οὐτὶς μέμνηται Ὀδυσῆος θεῖοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνάσσε, πατῆρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτι μεγάροι
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῖσιν ἐπινοοῖ·
 σπᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἄνευ, ἅτῃρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἰόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀντίον ἦδ' αὖ·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia:]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras: gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse:
 matrem suam ad patris domum jubeat redire;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit:
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis; nos vero rursus, expectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor:
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum:
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret:
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò:
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis:
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succensco, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac nequitiam adorientes verbis
 pauciores procos compecatis, multi quum-sitis.
 Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est:

Μέντωρ ἀταρτηρὲς, φρένας ἡλεῖ, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 215 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γὰρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάρῳ μενοινήσει· ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἔλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ αἰεκέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὦ μοι, καὶ δητὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελεῖ δ' ὁδὸν οὐποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· ὤσεν δ' ἀγορῇν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεῖον Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νηψάμενος πολιτῆς ἄλδος, εὖχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μοι, θ' ὅχιζός θεός ἡλυθεῖς ἡμέτερον δῶ,
 καί μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡρωεῖδ᾽ ἰδὼν πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερνηρόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνόημων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνέσταχται μένος ἧδ',
 ὅσος ἐκείνος ἦν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὗ τοι ἔπειτ' ἀλήθῃς δδῶς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσί γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἢ μενοινᾶς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατὴρ ἀρείους.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνόημων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεὺς προλέλοιπεν,
 280 ἔλπωρῇ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 δς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεια ἦν σὺ μενοινᾶς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 δς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὀμίλει,
 ἐπλίσσον' τ' ἥϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκνιοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νῆαι ἡδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιτίνομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὥκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόρυς Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidæ, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 215 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidam dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidam sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justī sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.
 Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἴγας ἀνιμένους, σιάλους θ' εἰόντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γέλασας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὕπαγόρη, μένος ἀσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν μετ' ἀγαθοῦ πατρὸς ἀκοῇ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 310 Ἀντίνο', οὐτως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀέχοντα καὶ εὐφραίνεισθαι ἔκχλον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροισιν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι αἰέταται ἐνδοθι θυμὸς,
 περὶ ἧσιν ὥς κ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἴηλω,
 ἡὲ Πύλονδ' ἔλθων, ἡ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δήμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλλη ὁδὸς ἔσσεται ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπιβάλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νῦν που ὑμῖν ἐίστατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ βᾶ, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας' Ἀντινόοιο
 βρεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσαν καὶ ἐκερτόμενον ἐπέεσσιν·
 ὥδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τίνας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἢ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἡὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείριαν ἄρουραν,
 ἔλθειν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλη χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 τίς δ' οἷδ' εἰ καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 τῇλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφείλειεν πόνον ἄμειν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἡδ' ὅστις ὀπιύοι.
 Ὡς φάν· ὁ δ' ὑφόροπον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐώδεις ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἵποτ' Ὀδυσσεύς·
 οἰκαδε νοστήσεις καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖται δ' ἔπεισαν σανίδες πυκνῶς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεῖσιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφορεῦσιν ἄφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅστις μετὰ τὸν λαρῶτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo moestus animo :

invenit autem procos superbos in aedibus ,
 capras excoriantes , porcosque assantes in aula.

Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus hæsit manu , verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altiloque , animi impotens , ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque ,
 sed mihi ede , et bibe , sicut antea quidem.

Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi ,
 navem , et delectos remiges , ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam , ad-querendam inclyti patris famam.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe , nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum , et lætari quietum.

An non satis est , quod antea absumsisistis multas et eximias
 possessiones meas , proci ; ego autem adhuc infans eram ?

Nunc vero quum jam adultus sum , et aliorum orationem
 audiens] percipio , et jam mihi augecit intus animus ,
 tentabo , quomodo vobis malum fatum immittam ,
 sive Pylum profectus , sive hic , hoc in populo.

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit , quod dico) ,
 in-aliena-navi ; neque enim navis compos , nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.

Dixit , et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.

Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylo ducet auxiliaiores arenosa ,
 aut ille etiam ex Sparta ; quandoquidem sane cupit vehe-
 ementer ;] aut etiam in Ephryam vult , pinguem terram ,
 proficisci , ut inde mortifera venena afferat ,
 injiciatque crateri , et nos omnes perdat.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero scit , an non et ipse profectus cava in navi ,
 longe ab-amicis pereat , errans , sicut Ulysses ?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus , domum vero tum

illius matri daremus habendam , atque ei , qui *illam* duxerit .

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-

tris ,] amplum , ubi cumulatam aurum et ars jacebat ,

vestisque in cistis , abundeque odoriferum oleum :

ibique dolia vini veteris dulcis-potu

stabant , merum divinum potum in-se continentia ,

ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses

domum reverteretur , etiam dolores multos passus.

Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ ,

bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque

erat , quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia ,

Euryclea , Opis filia Pisenoridæ.

Hanc tum Telemachus allocutus-est , in-penum vocatam :

Nutrix , æge jam mihi vinum in amphoris hauri

suave , quale post illud dulcissimum est , quod tu servas ,

κείνον διομένην τὸν κάμμορον· εἵποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἀλφίτα χεῦον εὐβράφεισσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφράτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, δππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοῖτον τε μέδεται.
 Ἔμμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρός φίλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μούνορ ἑὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δολῶ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὐθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλῃσθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν·
 θάρσει, ματ' ἐπεὶ οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἤδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται,
 375 ἢ αὐτὴν πολέσσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἀλφίτα χεῦον εὐβράφεισσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὀμίλει.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ' δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὄχετο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἦ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἤτεε νῆα θοήν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 δπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσσε δ' ἐπ' ἐσχατῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀθρόοι ἠγερέθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 395 ἔνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὖδεν ὠρυνντο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφίσιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάρουσιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμέην δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι δρμήν·
 ἀλλ' ἵομεν, μὴ δηρὰ διατρίβωμεν δδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensurae molitae frumenti farinae.
 Ipsa vero sola scias : haec autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente haec cogitatio
 est? quoniam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periiit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; haec vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri carae haec dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum laedat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Neomemon, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quae naves bene tabulae ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad aedes Ulyssis divini;
 ibi prociis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est caesiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-aedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsum :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔγνια βαίνει θεοίο.
Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
εὔρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομῶντας εταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλέμαχοιο·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἔμοι οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἀκούσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὔσσελμον ἐπὶ νηϊ
- 415 κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγγι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὔρον ἔει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραϊ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ὄπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἀκούσαν.
Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσούδμης
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
ἔκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπῆρσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίων, ἀμφὶ δὲ κύμα
στεῖρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἔλαχε νῆος ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο·
λαῖδον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν β' ἦγε καὶ ἡῶ πείρα κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολιέθρον,
5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνοσίχθονι κυανογαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἔβραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἶατο, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Εὐθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νῆος εἰσὶς
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρῃ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωκ, ὄφρα πύθῃαι
πατρός, σπου κύθε γαῖα καὶ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.

Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta-est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta *sunt* in domo: mater vero mea neuliquam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.

Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;

atque etiam ipsi *nave* conscensa in transtris considebant.
His vero secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,

acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios ad hortatus jussit

armamenta tractare: hi vero adhortanti auscullarunt.

Malum autem abiegnum cavam intra basem

statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:

trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa

carinam ater valde resonabat, nave eunte:

hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque-ligassent inde armamenta celerem per navem ni-

gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:

libabantque immortalibus diis sempiternis;

ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-caesiæ filiae.

Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (*Pylii*) in litore maris sacra faciebant,
tauros tolos-nigros, Neptuno caeruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,

illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuere, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:

ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires

de-patre, ubi *eum* occultet terra, et quodnam fatum adierit.

Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equitum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 Λίσσασθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 φεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί κ' πω μύθοισι πεπείρημαι πυκνοῖσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
 ἄλλα δέ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὅτω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 Ὄς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 χερπαλίμω· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἶχνια βραῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἔδρας.
 Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαῖτ' ἐντυνόμενοι χρέα ὤππων ἄλλα τ' ἐπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἑλθὼν
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαίτι,
 κῶσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήσιν,
 παρὰ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ὦ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπάγγων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δευδιδοσκόμενος δὲ προσήυδα·
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κόυρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχέο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἦντήσατε δαῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὶν σπείσης τε καὶ εὐξείαι, ᾗ θέμις ἐστίν,
 δῶς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
 στείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀλομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχέσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δημοικήη δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἀλυσον.
 Ὄς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 οὐνεκα οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἀλυσον.
 Αὐτίκα δ' εὐχέτο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 55 Κλυθεῖ, Ποσειδάων γαῖήσχε, μηδὲ μεγάρης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δαῦρ' ἱκόμεσθα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὄς ἄρ' ἔπειτ' ἡρᾶτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὄς δ' αὐτὺς ἡρᾶτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέτετρα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίον ἐστί μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους ὀτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὄ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæsiis oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta prævit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deæ. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo quod ipsi priori præbuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptuno regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera. Nestori quidem omnium-primò et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo. O hospites, quinam estis? unde navigatis humidam vias?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαφιδίως ἀλάλησθε,
 οἳ τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλόνυνται
 ψυχὰς παρθήμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα
 θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 ὅτ' ἔχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο·
 [ἥ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχουσιν·]
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 80 εἴρεαι ὀπποῦθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὕπονητοῦ εἰληλουμέν·
 πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
 Πατὴρς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
 δῖον Ὀδυσσεύς ταλασίφρωνος, ὃν ποτὶ φασιν
 85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξει.
 Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον,
 πευθόμεθ', ἥγ' ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ δαίμονι,
 κείνου δ' αὖ καὶ δαίμον ἀπυθέα θῆκε Κρονίων.
 Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππότ' ὀλωλεν·
 90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃςθα
 κείνου λυγρὸν δαίμον ἐνίσπειν, εἰ που ὀπωπας
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
 95 πλάζομένου· περὶ γάρ μιν οἷζυρόν τέκε μήτηρ.
 Μῆδ' ἐγὼ μ' αἰδόμενος μελίσσοο μῆδ' ἐλεαίρων,
 ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς. [σεύς,
 λίσσομαι, εἴποτε τοί τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
 ῆ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
 100 δῆμω ἐνὶ Τρώων, θθὶ πᾶσχετε πήματ' Ἀχαιοί·
 τῶν νῦν μοι μνησαί, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότηρ Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἷζυρος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
 δῆμω ἀνέτλημεν μένος ἀσχετοῖ υἱὲς Ἀχαιῶν,
 105 ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροιδέα πόντον
 πλάζομενοι κατὰ λῆϊδ' ὅπῃ ἀρξείην Ἀχιλλεύς,
 ἡ δ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῃ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 μαρνάμεθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσοι ἄριστοι·
 ἐνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
 110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ἐνθα δ' ἐμός φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχύς ἡδὲ μαχητής —
 ἀλλὰ τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
 πάντα γε μυθήσαιο καταθνήτων ἀνθρώπων;
 115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
 ἐξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
 πρὶν κεν ἀνιθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 Εἰνάετες γὰρ σπιν κακὰ δράττομεν ἀμφιέποντες
 παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
 120 Ἐνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀντήν
 ἤθελ', ἐπεὶ μάλ' πολλὸν ἐνίκ' αἶψ' Ὀδυσσεύς
 παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε
 κείνου ἐχγόνος ἔσσι· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώοντα.
 Ἥτοι γὰρ μῦθοί γε εὐκοῦτες, οὐδέ κε φαίης
 125 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εὐκότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
 tanquam praedones, per mare; qui-quidem errant,
 animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
 confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
 posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
 [et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.

Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;
 negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
 Patris mei famam latam inquiri, sicubi audiero,
 divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem ajunt,
 una tecum pugnans, Trojanorum urbem evertisse.
 Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
 audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit saeva morte:
 illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
 Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
 utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
 an etiam in pelago inter fluctus Amphitritae.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
 illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
 oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
 errantis; valde enim ipsum erumnosum peperit mater.
 Nec quicquam mihi verecundans blandiaria, neu miserescens;
 sed probe mihi narres, utcumque tibi-contigit videre.
 Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
 sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
 horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius quies Nestor:
 o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
 populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
 sive quanta cum navibus per obscurum pontum
 errantes ad praedam, quacunquē duceret Achilles;
 sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
 praelia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi
 illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
 illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
 illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
 Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
 aliaque multa praeter haec passi-sumus mala; quis illa
 omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
 interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
 prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
 Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
 omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
 Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
 voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
 omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
 illius gnatus es; admiratio me tenet aspicentem.
 Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
 virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάλλομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντες, νόω καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἀρίστα γένοιτο.
130 Αὐτὰρ ἔπει Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδοσεν Ἀχαιοῦς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργείοις· ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
135 μῆνιος ἐξ ὁλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ χαλεπασαμένῳ ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοῦς,
μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἡέλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν —
140 μῦθον μυθείστην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μυμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνήδανε· βούλετο γάρ βα
λὼν ἔρουκαίειν, βρέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χολὸν ἐξακέσαιοτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, θ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
150 ἡχῇ θεσπεσίῃ· οἶχα δὲ σφισιν ἐνήδανε βουλή.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ'· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρπυε πῆμα κακοῖο.
Ἡῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἅλα διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
155 Ἡμίσεις δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐτοὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἔρεξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
160 οἶκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὐπω μῆδετο νόστον·
σχέτλιος, ὃς ῥ' ἔριν ὥρσε κακῇ ἐν δευτέρῳ αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιέλισσας
ἀμψ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἳ μοι ἔποντο,
φεύγον, ἔπει γίγνωσκον, θ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὀψέ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ χεῖρα ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
170 ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόεντα Μίμαντα.
Ἥτορμεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὄγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
ἔχθυόντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πολλὰ ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πελαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justi
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt,] ira ex perniciose Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cre-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim *is*
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *is* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere hene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifarium autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus cogi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæc autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recu-
vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerrime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, δὲ ἐν Ἀργεὶ νῆας εἰσας
 Τυδείδην ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμιο
 ἑστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῖναι.
 Ὡς ἔλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαΐσσαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰς ἡγάγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπήρσα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἰόντες,
 ὅς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθοῦ ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταρθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσι', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ῥῖδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναντι παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβοσῆος ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρῆ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἰπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέ γε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσι· ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλθὼν,
 ἥ γε μούνης ἐὼν, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεὺς περικλῆδετο κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώϊων, ὅτι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κῆδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ῥῖδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἀγῆ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἐμοιγε
 ἐπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τῆλόθεν ἄνδρα σῴσασαι.
 Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἤμαρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati-sint Achivorum, quique perierint.
 Quaecunque autem in aedibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantii illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus-est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbrissima machinantur.
 Sed non mihi huiusmodi destinaverunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.

Huc autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in aedibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste assistit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quiritis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septimum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-konginquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἢ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 236 ὤλεϋ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤϋδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλεται εἰς ὁράσθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεΐων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' Ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολομήτης; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείῳ.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνσας κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς ὀέαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντων Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰῶνοι κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκὰς Ἄργεος· οὐδέ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες αἰθλοῦς
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκχλος μυχρὶ Ἄργεος ἱπποδότοιο
 πολλ' Ἀγαμειμονέην ἀλογον ἔθελγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναινετο ἔργον αἰεὶ κέ,
 δια Κλυταμνήστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 παρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἰρυσθαὶ ἀκοῖτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰδοῖον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δάμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 ὅς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποیحόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῦσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκίνυτο φύλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅπποτε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς ὃ μὲν ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάππειν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰπὺ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub *Ægisthi* dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mæsti
 quidem :] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem : quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis.
 Ter enim jam ipsum dicunt imperasse avis virorum :
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic :

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
Ægisthus dolosus? quoniam occidit *se* multo præstantiorem.
 An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem *Ægisthum* in ædibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus :
 sane ei nec mortuo superfusam terram injecissent,
 sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
 jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
 deplorasset Achivarum : valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntis certamina,
 sedebamus ; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,
 divina Clytæmnestra ; mente enim utebatur bona :
 atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat
 Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
 dereliquit avibus capturam et prædā futurum :

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum ;
 multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,
 multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 perfectō magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
 Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium
 Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo
 suis mitibus telis aggrediens occidit,
 clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoriden ; qui vincebat gentes hominum
 nave gubernanda, quoties ingruerant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
 ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 in navibus cavis, Malcarum ad-montem excelsum

ἴξε θεῶν· τότε δὴ στυγερὴν δόδον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
290 κύματά τε τροφρέντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσιν.
Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
ἥχι Κύδωνες ἐναίον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειὰ τε εἰς ἄλα πέτρῃ,
ἔσχατιῇ Ἰόρτυνος, ἐν ἡρωειδέϊ πόντῳ·
295 ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὤθει,
ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἐνὺ ἤλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὀλεθρον
ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωεῖους
300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
ᾧς δ' μὲν ἐνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
ἡλᾶτο ξὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγίθος ἐμήσατο οἰκοῖσι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· οἰόμετο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
ἄψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἰγισθον δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἦτοί οὖν κτείνας δαίνυι τάφον Ἀργείοισιν
310 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάγκιδος Αἰγίσθοιο·
αὐτῆμαρ δὲ οἱ ἤλθε βοή· ἀγαθὸς Μενέλαος,
πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄγθος ἄειραν.
Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δῆθ' ἀδόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλῃσο,
κτῆματά τε προλιπῶν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
315 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοὶ κατὰ πέντα φάγωσιν
κτῆματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσίην δόδον ἔλθῃς.
Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων, θένε οὐκ ἔλποτό γε θυμῷ
320 ἐλθέμεν, ἐντινα πρῶτον ἀποσφῆλῳσιν ἄλλαι
ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· θένε τὲ περ οὐδ' οἰωνοὶ
αὐτόετες οἰχνεύουσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
325 πὰρ δὲ τοι υἱὲς ἔμοι, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
ἐς Λακεδαίμονα διὰν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δὲ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
ψευδὸς δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
ᾧς ἔφατ'· ἥλιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ᾧ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
335 Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ῥόφον· οὐδὲ ἔοικεν
δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐθυσάσης.
τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
340 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν
γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνίστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
ei destinavit, stridulorumque ventorum flatum immisit,
fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.

Illic disjunctis *navibus*, has quidem Crete admovit ;
ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluentia.

Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;
hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
lebat,] in Phæstum ; parvulus autem lapis magnum fluctum
inhibet.] Hæc quidem eo venire : vix autem effugerunt mortem
viri : at naves ad saxa *allitis* fregerunt
fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris

Ægypto admovit ferens ventusque et unda.

Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.

Interea vero ista *Ægisthus* molitus-est domi tristia ,
occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.

Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis ;

at octavo *apno* ei in-perniciem venit divinus Orestes

retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem ,
Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.

Atque hic quum hunc occidisset, dedit cornam-sepulcralem
Argivis] matrisque invisæ et imbellis *Ægisthi* :

eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus ,
plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.

Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres ,

bonisque relictis virisque in tuis ædibus

adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent

bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.

Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*

proficisci ; ille enim nuper aliunde venit

ex iis hominibus, unde non speraret animo

se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ

in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves

intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :

sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,

aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt

in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.

Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :

mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.

Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.

Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :

O senex, profecto hæc recte dixisti :

sed agile, secate quidem linguas, miscete autem vinum,

ut Neptuno et aliis immortalibus

ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.

Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet

diu deorum in epulo sedere, sed abire.

Dixit Jovis filia ; hi vero auscultarunt locutæ.

Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;

juvenes vero crateras coronarunt potu ;

distribueruntque inde omnibus, aspicientes poculis ;

linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν θ' ὅσον ᾗθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδής
 ἄμφω ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 315 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τὸν ἄλεξήσειε καὶ δθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὅς τε τευ ἡ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιγροῦ,
 ᾗ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 320 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμὸν πάρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.
 Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέξεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 325 ξείνους ξεινέζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἔκται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔ δὴ ταῦτά γ' ἔφηθα, γέρον φιλεῖ· σοὶ δὲ εἴκειν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμ' ἔσται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 330 ποῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαιναν
 εἴμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάροισι εἴπω τε ἔκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὁμηλικίῃ μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 335 Ἐνθα κε λεξάμεν κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ᾗθ' ὠθεν μετὰ Καυκύνιας μεγαθύμους
 εἴμ', ἐνθα χρεῖός μοι ὀρέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τὸν ἔκετο δῶμα,
 πέμψων σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἱ τοὶ ἑλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φῆνῃ ἐσιδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 Ὡ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κудίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἄλλὰ, ἄνασσ', Ὀηθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παιδίσσῃ καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιγεύας.
 385 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 υἰάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἔκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρων ἑλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἶνου ἡδυπέτοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὤϊξεν ταμείῃ καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρων κρητῆρα κέρασάτο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κοῦρήν Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν θ' ὅσον ᾗθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lenæ nec stragula multa *sint* in domo,
quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lenæ et stragula pulcra.
 Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in ædibus relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæstis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos senioreme-profitior esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri *nos* comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemachio.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæstis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius coelestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.

Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filiæ Jovis argidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰδοῦση ἐριδούπῳ·
 400 πὰρ δ' ἄρ' ἑυμέλειν Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἔτ' ἡΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἀλογος δέσποινα λῆγος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ἔστοισι λίθοισιν,
 οἱ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν,
 λευκοὶ, ἀποστειβόντες ἀλεφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴκεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμειὶς Ἀϊδῶδες βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὔτε ἀολλέες ἡγερέοντο,
 ἐκ θαλάμων ἑλθόντες, Ἐγέφρων τε Στρατιός τε
 Περσεύς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρωϊς·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικέλον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηθήνατ' ἐλλδωρ,
 ὅρρ' ἦτοι πρῶτίσταν θεῶν ἰάσσοιμ' Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλαϊαν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίοδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῦν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἰς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελéstῳ
 ἔλθειν, ὅρρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ὦλλοι μένεν· αὐτοῦ ἀολλέες εἶπατε δ' εἰσω
 δμῳῆσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ζῦλα τ' ἀμφοὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσόμεν ὕδωρ. [βοῦς
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ποτόπνυον ἦλθε μὲν ἄρ
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θεοὶ παρὰ νηὸς εἰσης
 Τηλεμάχου ἔταροι μεγαλήτορος ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 σπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, παῖρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποιήτων τε πυράγρην,
 435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιώσσα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν
 ἀσκήσας, ἱν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροιο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατιός καὶ οἷος Ἐγέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητός ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔγεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτολεμῶς Θρασυμήδης
 ὀξὺν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόβων.
 Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχέτ' ἀπαργόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐζάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, duces virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in aedibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsae :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasyamedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quae mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquit vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclutam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave aequali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipse Aretus in floribus-caelatis-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasyamedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem caesusus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque praelibabat : multumque Minervae
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasyamedes,
 feriit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

- 450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦζαν
 θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμέναιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ γρονθὸς εὐροδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, δρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπειτ' ἐκ μέλαν αἶμα ρύη, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυσαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρονι, ἐπὶ δ' αἶθωπα οἶνον
 460 λαΐθε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐκ μὲν ἑκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπειτ' ὥπτησαν χρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοιγοχοῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 475 Παιῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἀγόντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο
 καρπαλίμως δ' ἔξευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφεῖς βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, δρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [ὄρων,
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδῖον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντῳ τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παιῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια ἦρχεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδῖον πυρρηφόρον· ἐνθα δ' ἔπειτα
 ἦνον δόδον· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντῳ τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidium manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum,]reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :

ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;

[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

- Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ὤων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱέας ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ἧ ἐνὶ οἴκῳ.
 1 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος βῆχ' ἡγήνορος υἱεὶ πέμπεν·
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δασέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνὶ ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασεν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
 ἧς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἔφρατειν ἦν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερεφές μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δὲ σπιν ἐμέλειτο θεῖος ἀοιδὸς,
 φορμίζων· δοῖά δὲ κυδιστήτῃρ κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωσ καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
 στήσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἰδετο κρεῖων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀρχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπειτα περὶόντα προσεΐδα·
 Ξεῖνω δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο εἵκτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφωὶν καταλύσομεν ὠκείας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ἧς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νήπιος ἦςθα, Βοηθοῖδ' Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἄτάρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νήπια βάζεις.
 Ἥ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ διζύος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἧς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνεὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοὶ αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππελ' ἡσυχάσιν,
 παρ' ὅθ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ κρήνην λευκὸν ἔμιξαν·
 ἄρματα δ' ἐκλίναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡδὲ σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερεφές Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἔπειτα τάρπησαν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἧς ῥ' ἀσπαμίνθους βάντες ἐξέεστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπειτα οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

HOMERUS.

ODYSSEÆ IV.

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filia eximiae, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis perumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum spononderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat , ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclutam, quibus ille imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
 illo cantum auspicante, saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclutus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti adsunt , Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Meno-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
 antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpoluta, laverunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

21

60 ἄμφι δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἐς ῥα θρόνους ἔχοντα παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἄμφιπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τὸν καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 66 Σίτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ' οἵτινες ἔστων
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκίων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιούδε τέκοιεν.
 67 Ὡς φάτο· καὶ σπιν νῦντα βοδὴν παρὰ πῖονα θῆκεν
 ὅπ' ἐν χειρὶν ἑλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σφῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδην, τῷ ἐμῷ χαρισμένε θυμῷ,
 γαλῶχοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιγῆδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώοντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἡὲ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἢ γὰρ πολλὰ παλὼν καὶ πολλὰ ἔπαληθεις
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἔπαληθεις,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμεν καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβοὺς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἔνθα μὲν οὔτε ἀναξὶ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμῆν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιητανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ὅπως ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίον συνάγειρον
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν,
 λάθρη, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτε χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ἄν' ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώματι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τότε δλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποδότοιο.
 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἄλγεών —
 πολλὰχὺς ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γῶν φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύσομαι· αἰψήρως δὲ κῆρος κρυεροῖο γόοιο —

et laenas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebate,
 ad-lavandum : juxtāque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cenam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* periit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit; atque ipsis terga bovis pingua apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit:] immortales enim hujus ædes et possessiones sum.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo *demum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopsque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis dividisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ævli-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero *venit* satiety tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον δόδουρομαι, ἀγνύμενός περ,
 105 ὥς ἐνός, ὅς τε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωμένῳ· ἐπεὶ οὕτως Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' ἐσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δγ' ἢ τέθνηκεν· δόδουρονταί νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης ὃς γέρων καὶ ἐγέρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἔμερον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ· νόσησε δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνηστῆραι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιο.
 120 Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεις ὑφορφόιο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυχτὸν ἔθηκεν·
 Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλανον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι ἐνὶ Θῆβης
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοίους δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὐτῇ Ἑλένῃ ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσέην τ' ἡλακτὴν τάλανον θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσοῦ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλὸς παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
 135 ἡλακτὴν τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἔζετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποτὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσιν ἐρέεινεν ἑκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅτινες οἷδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρώ; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γὰρ πῶς τινὰ φημι εἰκότα ὥδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσορώσαν —
 ὥς δδ' Ὀδυσσεὺς μεγάλητορος υἱὸς ἔοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν δρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἴσχεις·
 κείνου γὰρ τοιοῦδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπρθε τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆι
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἷζ' ὤσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

horum omnium- causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius- gratia, qui mihi somnum invisum- facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus- est,
 quanta Ulysses molitus- est et pertulit : huic autem destina-
 tum- erat] ipsi dolores ut- forent, mihi vero moror semper gra-
 vissimus] de- eo, quoniam diu longe- abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus- sit : deslent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob- patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de- patre au-
 diens,] lenam purpuream oculis praetendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille haec deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte- tecto
 egressa- est, Dianae aureum- arcum- habenti similis.
 Huic autem illico Adrasta sellam bene- factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanae :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Aegyptiis, ubi plurimae in aedibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenae uxor ejus dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra- circinatum praebuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita- erant.
 Sedit igitur ei ancilla Phylo appositus ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa- erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.

Continuo vero haec verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelae Jovis- alumne, quosnam hi
 hominum se- profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis- est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum saevum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus- est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comae.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulysse
 loquebar, quanta ille, arumnas- patiens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lenam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atride Menelae, Jovis- alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νημεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεεβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ πρόηκε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὴν ἐπεσθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡ τέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ καὶ οἰχομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσοστήρης ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δὲ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἴκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμιοῖ πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθοντα φιλησόμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπὲρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἑξαλαπάξας,
 αἱ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμιογόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φίλοντέ τε τερπόμενόν τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφοκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,
 ὃς κείνων δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἤμερον ὤρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐχγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρυτῶ ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοῦς ἐκτείνε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἵναι
 Νέστωρ φάσθ' ὃ γέρων, δέ' ἐπιμνησαίμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀπὸ θείων ἐρέοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἔστι, πείθοί μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡῶς
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσῶμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τούτῳ νυ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλῆειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος·
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναί· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅς' ἂν πεπνυμένος ἀνήρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοιοῦ γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 ἔλθων ἐπικλώσει γαμέοντι τε, γινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἡματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγγεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliares sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (*pater*) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant *ab eo* calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum *me* amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidissem urbem, et aedes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud *quicquam* diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum erat ut in-videret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurorae interfecit splendidae inclytus filius:
 huius ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem *alios* te mortales prudentem esse.
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsius in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravor quidem neutiquam
 dolere *eum*, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus *est* miseris mortalibus,
 comam tondere *amicos de mortuis*, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem *alios* currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua *est* proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (*bello*) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἔασομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων μῦθοι δὲ καὶ ἥϊθέν περ ἔσσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπεμένῃ ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρηνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειῶθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 ἠγνενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταβρόχθειεν, ἔπην κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρεῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάρουθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δηϊώων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἐσθλὰ, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Θῶινος παράκοιτις,
 Αἰγυπτίῃ· τῇ πλεῖστα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μειμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρὸς δὲ ἑκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ·
 ἀνθρώπων· ἡ γὰρ Παιήνορος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέκχε κελυσέ τε οἶνοσχῆσαι,
 ἑξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδ' ἐκ οἴδ' αὖτε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δίδοι· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθοις τέρπεσθε· ἰοικότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεύς ταλασφόρονος εἰσιν ἀεθλοῖ·
 ἄλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔπλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσι δαμάσσας,
 245 σπαῖρα κακ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἰοικώς,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρύσγειαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤσκειεν,
 δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱελέος κατέδυ Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάκρυον
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷῃ ἀνέγων τοῖον ἰόντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνη ἀλείπειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόσον καὶ χρίον ἑλαῖω,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θεὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιμ' ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκίχον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἴκονδ'· ἀτην δὲ μετὸς τέλειον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵτης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero sletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cœnæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
 protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque- adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fucrit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Ægyptia ; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.

Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelæe, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in adibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latissimam :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui nequiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *etiam* igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmiter jusjurandum,
 non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *famam* reportavit multam.
 Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero deflebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc oara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, inari-
 tumque,] nulla re maneam, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelæus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἥδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἔγνων Ἴδον δρῶθ' αὖτις.
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷόν καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἱππῶ ἐν ἔστω, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἀριστοὶ
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δὲ Τρώεσσι ἐβούλετο κῦδος δρέξαι·
 καὶ τοὶ Διτρεφῆς θεοεικέλους ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρίς δὲ περιστῆξας κοῖλον λόγον ἀμφοφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἥμενοι ἐν μέσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεὶ ἀΨ' ὑπακούσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν ὕψ' Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μᾶστακα χερσὶ πίεζεν
 κλεινὰ κρατερῇσι, σώσας δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίων οὐ γὰρ οἶ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἦδη
 295 ὑπὼ ὑπο γλυκερῇ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῶϊσι κέλευσεν
 δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεια καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλὰς καθύπερθε ἑσάσθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνῳ δὲ στόρεσαν· ἐκ δὲ ξεινούς ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτοῖσι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρωος καὶ Νέστορος ἀγλαοῦ υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήξατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρωος,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δήμιον, ἢ ἴδιον; πόδε μοι νημερτέες ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἡλυθον, εἰ τίνα μοι κληθρόνα πατὴρ ἐνίσποις.
 Ἑσθίεται μοι οἶκος, δλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 θυμωμένον δ' ἀνδρῶν πλεῖτος δόμος, οἷτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis ,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans ,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (*uxo-
 rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses ,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramur exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem ompes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus exelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros ,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινά σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ χ' ἐθέλῃς θά
κείνου λυγρὸν δλεθρὸν ἐνισπεῖν, εἴ που ὅπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
325 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδομένος μειλίσσοο μηδ' ἐλαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξέταλεσεν

330 δῆμω ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνήθῃναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἰόντες.

335 Ὡς δ' ὅπote ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐγὼ εἰσέγλυθεν εὐνήν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.

Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλεῖδ' ἐπάλυσεν ἀναστάς,
καθ' δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὀμλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες χ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσασαι, οὐκ ἂν ἐγωγε
ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιχεύσω.

Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμψῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελεέσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνήσθαι ἐφετμέων.]
Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἐκικλήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηὺς
ἦνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεύησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἦματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὐροί
πνεύοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ βρά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσώσεν,
365 Πρωτόης Ἰφθίμου θυγατὴρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάστιγά γε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' ὅλῳ ἔρβαντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυόασκον
γαμμποῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχ' σάσσα ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νήπιός εἰς, ὃ ζεῖνε, λίην τόσον, ἢ χαλῖφρων;
ἢ ἐκὼν μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχωιν,
ὥς δὲ δῆθ' ἐνὶ νῆσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμιον

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes pedes eamuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum aerumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiariis, neu misercorsens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis aerumnas Achivi :
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens ; ille vero deinde suum ingressus est cubile,
utrisque autem illis duram mortem inferet :
ita Ulysses illis durum fatum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisi sunt autem omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congrederetur Ulysses :
omnes brevisque-vitae fierent amarisque-nuptiis.

De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]

Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-vinginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrat, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem famas.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

- εὐρέμεναι δύναισαι, μινύθει δέ τοι ἥτορ ἐταίρων ;
 376 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἥτις σύ πέρ ἐσι θεῶν,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασι —
 380 ὅστις τ' ἀθανάτων πεδᾶς καὶ ἔδῃσι καλεῦθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἄμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖταιί τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμόν φασι πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσι δόδον καὶ μέτρα καλεῦθαι,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι, Διοτρεφῆς, αἱ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν δόδον ἀργαλέην τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτῇ νῦν φράξω σὺ λόγον θεοῖο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδων ἢ προδαις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἄμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μᾶλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἦμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλλος εἰσι γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθεῖς·
 ἐκ δ' ἑλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φώκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολλῆς ἄλλος ἐξαναδύσαι,
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλλος πολυθεντός οὐδμήν.
 Ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἧοι φατνομένηφιν,
 εὐνώσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὖσσελμοισιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἐρέω δλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἴδῃται,
 λέξεταί ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς κῶσις μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶντα καὶ ἐσσύμενον περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν
 ἐρπετὰ γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῇ σ' αὐτὸς ἀνέιρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδῃσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρωα εἰρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, θθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κινύτι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcumque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum ajunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodecunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium cælum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum expirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 colloco vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete oblucentem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcumque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premite.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eundi.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 130 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γουνοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δολὸν δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάφασ' ἀλίησιν
 ἥστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλ' αὖτε σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόγος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἀλιотρεφῆων οἰούτατος ὁδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἥδ' ὠ μάλ' ἀπνεύουσαν, δάεσσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖην μένομεν τετληότε θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀλλήεες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὔρε δὲ φώκας
 ζατρεπῆας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσούμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠγυγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἥδ' ἐμῆγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὕψιπέτῃλον.
 Ἥμεῖς δ' ἀστεμῶν ἔχομεν τετληότε θυμῷ.
 460 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαξ' ὁ γέρον, ὀλοφῶϊα εἰδὼς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνιρόμρασσοτο προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἄεχοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα πατραποτέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐν νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέχμωρ[εις] —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 470 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὠφελὲς Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ καλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγυπτοῖο Διυπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθης ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-potentis
 ivi, multum diis supplicans: atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ: dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam:
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illie sane molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 phocaram in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium:
 ambrosiam naribus unicuique supposuit affersens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo:
 phocæ vero e mari venere confertæ: eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse: deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis:
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jam angebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est:
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus-sum:
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-tinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est:
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent:
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit: at mihi confractum-est carum cor,

Οὐδέ τις Ἀτρείδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἄλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν φαιμάβοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενος τ' ἐκορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρεΐς υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκέλεις οὕτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσιν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν φωνήσας ἐπὶ κειρήσας, ἥ κεν Ὀρέστης
κτείνεν ὑποβόθριος· σὺ δέ κεν τάρου ἀντιβολήσας.

ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
αὕτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένη περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἐτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ἢ θανόν· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχνυμένος περ, ἀκούσαι.]

ᾧς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' αἰετιδόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Αἰάρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ναίων·

τὸν δ' Ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρεται καὶ ἑταῖροι,
560 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργεῖ ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

565 τῇ περ ῥηϊστῇ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νικητὸς, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος ἀήτας

Ἰκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

570 ᾧς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἔγων ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθείς ἐτάρουσιν

ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,

δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν εἴσης·
ἀν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

580 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,

στήσα νᾶς, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν γόλον αἰὲν ἰόντων,

χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἴν' ἄσπεστον κλέος εἴη.
585 Ταῦτα τελευτήσας νέομην· δίδωσαν δέ μοι οὐδρον

ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,

ὄφρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·
καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Ægisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi cor contractum-est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus-eram,
tum vero me allocutus-est senex marinus verax :

Ne-amplius, Atrei fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod invenimus : sed ci-

tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.
Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes

interfecit præveniens : tu vero sepulture occurreris.

Sic dixit : at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lactabatur :

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Hos quidem jam novi : tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus : volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :
filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans :

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet : illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelæe,
in Argo equos pascente mori et fatum obire :

sed te in Elysium campum et fines terræ

immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est :
ubi quidem facillima vita est hominibus :

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines :

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
coramque apparavimus, supervenitque divina nox :

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus æqualibus :

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt ;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Ægypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumultum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii : dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,

donec undecimaque duodecimaque fuerit dies ;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

590 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖζοον· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν δάισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμμένεν μεινυμένους ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπε·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρκε.
 595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοίγ' ἀνεχόμεν
 ἤμενος, οὐδὲ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δόξης, κειμήλιον ἔστω·
 ἵππους δ' εἰς Ἴθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσεις
 εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὸς, ἐν δὲ κύπειρον,
 πυροὶ τε ζεαὶ τ' ἡδ' εὐρυφυῆς χρὶ λευκόν.
 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών·
 αἰγίβοτος, καὶ μάλλον ἐπήρατος ἵπποδότοιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππηλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἴθ' ἄλλ' κεκλίεται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χειρὶ τὲ μιν κατέρεξε νηπὸς τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἰματὰς εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ', ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' κάλλιστον καὶ τιμητέστατόν ἐστιν.
 615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἄπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίῳ βασιλεὺς, δθ' ἐδὸς δόμος ἀμπεκάλυψεν
 κεῖσά με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δόματ' ἴσαν θεοῦ βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 σίτον δὲ σπ' ἄλσχοι καλλικρήδεμνοι ἔπειπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσοχ' ἀρίστοι.
 630 Γοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοθήμων ἐγγύθεν ἔλθων
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἦ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἥ καὶ οὐκί,
 ὁππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόντος;
 νῆά μοι οἶχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαθήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀδμηῆτες· τῶν κέν τιν' ἐλίσσάμενος δαμασαίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρατον
 ἐς Πύλον οἶχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 640 ἀγρῶν ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἥ δὲ σιδώτῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 νημερτές μοι ἐνισπε, πότ' ὥχετο καὶ τίνας αὐτῷ
 κοῦροι ἔποντ'; Ἰθάκης ἐξίρετο· ἢ εἰοὶ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.

Donum autem, quodcunque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratrum :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
 nis-pratis-instructa, quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manuque eum demulsi, verbumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.

Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-restitu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convitatores autem in ædes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferbantque validum vi-
 num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum

discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinorum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
 navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminae, subtus autem muli patientes-operis
 indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim po-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacane electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῳές τε· δύναίτο κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μελαιναν,
 ἥ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπτεύατο μῦθω;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοθήμων ἀντίον ἤδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν βέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιον εἶη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνων· ἐνὸν ἴσα
 Μέντορα, ἢ θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἑώκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
 χθιζὸν ὑπηρεῖον· τότε δ' ἐμὴν νηὶ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέρωσιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
 μνηστῆρες δ' αἰμυδὶς κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱὸς,
 ἀχνύμενος· μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσπερ δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντι εἰκτιν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τῶσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτός,
 νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσσει βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκὸς ἑταίρους,
 670 ὅρρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσομαι· ἡδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιταλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγερὸς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βουσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μένων, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς,
 αὐλῆς ἐκτὸς ἐὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὑφαίνον.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα Πηνελόπειν·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσκῆδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῳῆσιν Ὀδυσῆος θέλιοι,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δεῖπνήσειαν.
 Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίστον κατακείρετε πολλόν,
 κτήσιν Τηλεμάχῳ διαίφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ βέξας ἐξείσιον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δήμῳ; ἦ· ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἔχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἑώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γὰρ δὴ, βασιλεία, τὸδε πλεῖστον κακὸν εἶη.

mercenaire? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
 ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac duce ego consendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.

Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
 heri sub auroram; tunc autem conscendit navem in Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a certaminibus.

Inter eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
 dolens: furor autem multum præcordia circumfusa nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patrum
 est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi

Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.

Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ:
 ut cum sua pernicie naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per longum tempus fuit inscia
 sermonum, quos proci in mente profunda cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum esset: illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
 hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
 an ut dicas ancillis Ulyssis divini,

a labore ut cessent, illisque ipsis convivium apparent?

Ne ambientes me neque alio decedentes,

ultimum et postremum nunc hic cœnent!

Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a patribus
 vestris pridem audistis, pueri quum essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui utique est mos potentium regum,
 alium ut oderit quis mortaliem, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affectit:
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἀλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ,
 οἴκαδ' εἰς νισόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὡς δὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
 νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἶψ' ἄλλος ἵπποι
 ἀνδράσι γίγνονται, περὶ οἱ δὲ πολλὸν ἔφ' ὕγρην.
 710 Ἦ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρρεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρυμῆθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθηται
 πατρός εἰς ἡ νόστον, ἣ δυντα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 διφρῶ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἔόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδινὸν γόοῦσα μετηύδα Πηνελόπεια·
 Κλυτε, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἀλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ἑμοῦ τράφεν ἥδ' ἐγένοντο·
 ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν. [γος]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καὶ] Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνθρεῖψαντο θύελλαι
 ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκούσα.
 Σχέλιαί, οὐδ' ὁμείς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάσθη
 730 ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅππότε' ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἐμείνε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ καὶ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἰλειπεν.
 735 Ἀλλὰ τις ὀτρυνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 ὁμῶ' ἐμὸν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσης,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὲ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑψήνας
 740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάσιν
 δν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσει γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατὰκτανε νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 745 Ἦ δέ· ἐγὼ τάδε πάντα πόρον δέ οἱ ὅσα' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοι ἑρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ χλαίουςα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἀλλ' ὀδρηναμένη, καθαρή χροεῖ ἑμᾶθ' ἐλοῦσα,
 εἰς ὑπερῷ ἄναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναίξιν,

Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem ; ille vero profectus-est ad-quærendam
 patris famam] in Pylum sacram et in Lacedæmonem divi-
 nam.] Sic ait ; illi vero ibi soluta-sunt genua et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit ; atque ei oculi
 lacrimis impleti-sunt, clara autem ei detenta-est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta-est :
 Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquitur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quoddam fatum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicæ ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
 præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ-sunt :
 quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
 inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audiui.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæ-que
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris ;
 aut me mortuam in ædibus reliquisset.
 Sed aliquis promte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertæ hæc omnia assidens enarret :
 si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deplorat, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 puella cara, tu quidem me interfice sævo aere,
 vel sine in domo ; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia ; præbui autem illi, quæcunque ju-
 bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et ablisce se rescivisses ;
 quo ne flens corpus pulcrum læderes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὔχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἢ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάώσαι.
 Μηδὲ γέροντα χάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 755 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιδάδοιο
 ἐχθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔλθῃσιν
 δώματά θ' ὑπερερέα καὶ ἀπόπροθι πτόνας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, στέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἦ δ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἑλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῷ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρπτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἰσπτόε τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
 ἢ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πτόνα μηρὶ' ἔκχεν,
 765 τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξε κακῶς ὑπερηνορέοντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλολύξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ἠμαδόησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 770 Ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη, βασιλεία
 ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, δ' οἱ φόνος οὔτε τυκταί.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερψιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγεῖλησι καὶ εἴσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, δ' δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ πρεσβίῃς ἤραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἑξέκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἁλὸς βένθοδες ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστίᾳ νηὶ μελαίνῃ,
 ἠρτύναντο δ' ἔρετμά τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἱστίᾳ λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὤρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἔμβα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἦ δ' ὑπερῷω αὐτὴ περιφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ,
 δέσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγῶσιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψευα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμη, κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίου,
 τὴν Εὐμήλος ὅπυιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόωσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυρόεντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμῆνέν σε·
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βρεῖα ζῶντες

supplica Minervæ, filiae Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitas pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in a-dibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pingua femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino movit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigra :
 aptaruntque remos vertebis in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Atte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cornam sumserunt, exspectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filiaæ magnanimi Icaril :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ardes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, fletentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀκράχσθαι· ἐπεὶ ρ' ἐτι νόστιμός ἐστιν
οὐδ' παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα περὶ φρων Πηνελόπεια,
ἡδὺ μάλ' αὖ κνώσσοις ἐν δνειρήϊσι πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλε, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλειαι παύσασθαι διζύος ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

815 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
γῶν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νηὸς, [γος·]
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἶδός οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μᾶλλον δδύρομαι ἥ περ ἐκείνου·

820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μή τι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἦν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδέ τι πάγῃ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἄνδρες ἡρήσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἑλεαίρει·
ἢ νῦν με προέηκε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τ' ἐκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνων διζυρὸν κατάλεξον,
εἴ ποῦ ἐτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνων γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει δ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν.

Ὅς εἰπὼν, σταθμοῖο παρὰ κληΐδα λιᾶσθαι
ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ἔπνου ἀνόρουσεν

840 κόυρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς δνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερίς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφιδυμοὶ· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὤρνυθ', ἦν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσσεύος,

flere, neque afflicti : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul ædes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis adibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivate is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero consensa nave navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apli insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.

Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησάμενη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἥδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσულα βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θεοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· δ' δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἑταίροι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμάσιν,
 οἷα δὲ νισσομένο·ν· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουῖν
 20 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἔμῳν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλλών· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπέτις ἀπονέωνται.
 Ἥ βρά, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤῴδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτε τά τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐσσι·
 30 Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπὲν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρωνος, ὥς κε νέηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἤματι κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβουλον ἰκοίτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγέλοι γεγάσιν·
 οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεῶν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε αἷλις ἐσθῆτά τε δόντες,
 πολλ', δ' ὅτ' ἀν' οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
 40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἴσαν.
 Ὡς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἷον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Λύτικ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἤμην ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐβλετο δὲ βάρβδον, τῇτ' ἀνδρῶν σμάτα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρω ὄρνιθι ἰοικώς,
 ὅς τε κατὰ δεινοῦς κόλπους ἄλως ἀτρυγέτοιο
 ἰχθῦς ἀγρώσων, πυκινὰ πτερὰ δέυεται ἄλμῃ·
 τῷ ἱκελὸς πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀνέκτο τηλόθ' ἐοῦσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοιδέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅφρα μέγα στέος ἔκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀζμῇ

HOMERUS.

recordata; curae-erat enim illi morans in domo Nymphae :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 scepterifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus praefuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphae in aedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructae, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-querendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedaemonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :
 Nymphae comis-pulcris dicitur firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis arumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phaeacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 aequae aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e praeda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcos calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriae autem insistens, ex aethere incidit in-mare :
 festinabat deinde super sinuum, gavia: avi similis,
 quae circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focis magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαίτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδοῦδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσι δ' ὅτι καλῇ,
 ἰσὺν ἐποιχομένην, χρυσεὴν χειρὶδ' ὕφαινε.
 Ὅλη δὲ σπῆος ἀμφὶ πεφυκὶε τηλεθώσα,
 κλέθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὀρνίθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηχῆς τε, τανύγλωσσοι τε χορῶναι
 εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώωσα, τετῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πύσσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἀλλῇ.
 Ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σελίνου
 θήλειον ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθανάτοιο περ ἐπελθόν
 ἠγῆσαντο ἰδὼν καὶ τερρῶν φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐπ' ἠγῆσαντο θυμῷ,
 αὐτίκα ἄρ' εἰς εὐρὸν σπῆος ἦλθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθανάτοιο, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχων,
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἐρμεῖαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασσα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
 τίπτε μοι, Ἐρμεία χρυσόβραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὴν οὐτι χαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' ὅτι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναιμι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειτα προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλησάσα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἔπειτα δειπνήσας καὶ ἥραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἡνώγει δεῦρ' εἰλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκδὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄπτετον; οὐδὲ τις ἄλλ' ἢ βροτῶν πόλις, ὅτ' ἐθεοῖσιν
 ἱερά τε ῥέζουσιν καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι.
 105 Φησί τοι ἄνδρα παρῆναι οἰζυρώτατον ἄλλον
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 οἰκασθ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλιτόντο,
 ἥ σφιν ἐπὶ πόρσ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνὶ ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρον καὶ κύμα πέλασεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἡνώγει ἀποπειμαμένον ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόστριν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyiaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 buhones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circùm vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem nequitiam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectum est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam carnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστί φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 ὄϊον ἐς ὑφόροπον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεῶν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οἵτε θεαὶ ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμφοδίνην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, δ' Ὀρίων ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόσσα οἱ ἠγάασθε θεοὶ βεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ὃ θυμῷ εἴασα, μήτηρ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νεῶν ἐν τριπόλιν οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, δέ μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα περὶ τρόπος βεδᾶντα
 ὄϊον, ἐπεὶ οἱ νῆα βοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς εἰσας ἰκέασσας μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἰσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμότεο φέρων καὶ κύμα πέλαισεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φιλέοντα καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔρασκον
 θῆσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐτως ἐστί Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλῶσαι·
 ἔρβρω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμψω δέ μιν οὔτῃ ἐγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Ἀτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαίαν ἔχεται.
 145 Τῇ δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 οὕτω νῦν ἀποπέμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μή πως τοι μετόπισθε κοτσεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 ἥ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦϊ', ἐπειδὴ Ζητὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 ὀακρυόφιν τέρσοντο· κατεΐθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐλεοῦσιν·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσεφώνες διὰ θεῶν
 160 Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδυρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φινέντω· ἦδ' ἄρ' σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεις χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδίνην ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit: exhorruit vero Calypeo, nobilissima dearum,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Improbi estis, dii, invidi prae aliis!
 qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
 palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.
 Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
 tamdiu illi invidebatis dii facile viventes,
 donec ipsum in Ortygia aureum-solum-habens Diana casta
 suis mitibus sagittis aggreddens occidit.
 Sic etiam, quando cum Iasione pulcras-comas-habens Ceres,
 suo animo obsecuta, commixta est amore et cubili,
 novalli in tertiato; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.
 Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
 solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine
 Jupiter percussam diffuderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam
 me facturam immortalem, et senilem-expertem per-dies omnes.
 Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem argidem-
 tentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere;
 valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum: dimittam vero ipsum nusquam
 ego.] Non enim mihi adsunt nares remigio-instructae, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,
 quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus est interauntius Argicida:
 sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida:
 ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,
 ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem: neque unquam oculi
 a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas
 ob-reditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate
 in specubus cavis, nolens apud volentem:

die vero in petris et litoribus sedens,
 [lacrimis et gemitibus et doloribus animi scindens,]
 pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta est nobilissima dearum:

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas
 consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.
 Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere
 latam ratem: ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum
 imponam animo-gratum, quae tibi famem arceant:
 vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὧς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἳ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.

Ἦς φάτο· βίγησεν δὲ πολύτλας διος Ὀδυσσεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μῆδεα οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλεαι σχεδὴ περᾶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
ὠκύποροι περὶοσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῷ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιβείην,
εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῇ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

180 Ἦς φάτο· μείδισεν δὲ Καλυψὼ, διὰ θεάων,
χεῖρὶ τέ μιν κατέρεζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἔσοι καὶ οὐκ ἀποφῶλια εἰδύς·
ὅλον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.

Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῇ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσθ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.

190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο διὰ θεάων
καρπαλίμως· δ' ὅτ' ἔπειτα μετ' ἱγνία βαῖνε θεοῖο.

Ἴζον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
ἔσθιν καὶ πίνειν, ὅα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἵξεν Ὀδυσσεύς· ὁ θεοῖο·

τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην διωκαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.

200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μῦθον ἔρχε Καλυψὼ, διὰ θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν

205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵέναι; σὺ δὲ χεῖρε καὶ ἔμπης.

Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἴσα
κῆδε' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσεις,
ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι

210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.

Οὐ μὲν ἦν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυλήν· ἐπεὶ οὐπὼς οὐδὲ εἴοικεν
θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·

Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πόντα θεὰ, μὴ μοι τόδε χῆνο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγέθός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστί, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωις.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθελῶ καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἶκαδέ τ' ἐλθόμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.

Εἰ δ' αὖ τις βράττει θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorruit autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimis-
sionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem ma-
ris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales
veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim,
nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum,
manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens;
qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui.

Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne,
et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum
jusjurandum gravissimumque est beatis diis :
non ullum tibi ipsi damnum malum me structuranti aliud.

Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem
ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesset.

Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi
animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum
celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ.

Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir :
et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat
Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum,
ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.

Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini;
ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam saturati-sunt cibo et potu,
inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dea-
rum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
siccine vero domum caram in patriam terram
protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.

Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est
dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias,
certe hic manens apud me hanc domum custodires,
immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi
tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes.
Nequaquam certe illa inferiorem me-profitcor esse,
nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet
mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse
omnia omnino, quod te prudens Penelope
forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu :
illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers.
Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus,
domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

- τλῆσμαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἥδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
- 225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυχρὸ σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
- Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτίχ' ὁ μὲν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
- 230 αὐτὴ δ' ἀργύφον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυὶ
καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.
- Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 γάλακον, ἀμφοτέρωθεν ἀναχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῇ
στελιεὶὸν περικαλλῆς εἰλαινόν, εὖ ἐναρῆρος·
δῶκε δ' ἐπειτα σκέπαρνον εὖζοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, θοὶ δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
κληῖθη τ' αἰγιερός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
- 240 αὖθις πάλαι, περίκλῃα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφροῖς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', θοὶ δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
ἣ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεῶων.
- Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θεοὺς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον.
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα γαλκῶν,
- 245 ἔξεσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
Τόρρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, διὰ θεῶων·
τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γόμεφοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἄρμονήσιν ἄρῃεν.
- Ὅσσην τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ
250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσην ἔπ' εὐρείαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
- Ἴκρια δὲ στήσας, ἀρῶν θάμει σταμίνεσσιν,
ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελευτά.
- Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
- 255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὄφρ' ἴθῃνοι.
Φράζε δέ μιν ῥίπεσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,
κύματος ἔλλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
- Τόρρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεῶων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσαςτο καὶ τά.
- 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδῃσιν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατεῖρυσεν εἰς ἄλα διαν.
- Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἴματά τ' ἀμφιέσασα θυῶδα, καὶ λούσασα.
- 265 Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ χιὰ
κωρύκην· ἐν δὲ οἱ ὄψα τίθει μενοιχεῖα πολλὰ·
οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
- Γηθόσυνος δ' οὐρῷ πέτασ' ἱστία διὸς Ὀδυσσεύς.
- 270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεγγέντως,
ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε' δύνοντα Βοώτην,
Ἄρκτον ὃν, ἦν καὶ Ἀμαξὴν ἐπὶ κλῃσιν καλέουσιν,
ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκευεῖ,
- 275 οἷν δ' ἀμμορός ἐστι λοιστρῶν Ὀκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustentem arumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
profecti autem hi in-secessu speluncae cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem la-namque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcram, auream : capitique imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
insula : ad extremam-oram, ubi arbores procerae creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-celum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procerae creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cardebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
lavigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.
Communivit quoque ipsam cratibus vudique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingressit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viaticâ
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.
Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten.

Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δια θεῶν,
 ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς ἔχοντα.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
 δεκάκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιάοντα
 280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιστον πέλεν αὐτῷ·
 εἶσατο δ', ὡς ὅτε βῖνον ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἔξ Αἰθίοπων ἀνίων κρείων Ἑνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἰδὲν εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλώων· ὃ δ' ἐρώσατο κηρόθι μάλλον,
 285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθίοπεσσιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
 ἐκφυγεῖν μέγα πείραρ οἰζύος, ἦ μιν ἱκάνει·
 290 ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἑλάν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέει κάλυψεν
 γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸθεν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρώς τε Νότος τ' ἔπesse Ζέφυρος τε δυσαῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῆμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήχιστα γένηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτιά εἶπεν,
 ἦ μ' ἔρατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἀλαγ' ἀναπλήσειν τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἴοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρύν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' αἰελλαι
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς δλεθρος.
 Τριεμάχαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔρωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Ἵρῳες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἄλαχον κτεράων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῆμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἑλέλιξεν.
 315 Ἵγλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προσήκε· μέσον δέ οἱ ἴσθον ἔαξεν
 δεινὴ μοισγομένων ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος βρυχῆς.
 Εἴματα γάρ β' ἑδάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.
 Ὁψὲ δὲ δὴ β' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρῇν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κατέρυξεν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὅς σχεδὴς ἐπελήθετο, τειρομένους περ,
 325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἄλλαβ' αὐτῆς·
 ἐν μέσῳ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλεείνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῆμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 αὐ πεδίον, πυκνὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 pouto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni ! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopes absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subiturum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procillas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenans, magnum fluctus provolvens.
 Et tunc Ulysses soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit ?
 Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :

quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perven-
 nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obiissem,
 die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 Trojani iniecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
 sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :

in medio autem consedit, finem mortis evitans.
 Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, densæ autem inter se coherent :

330 ὣς τὴν ἄμ πελάγος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ ἐξάσκει δῶκιναι.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς ἀυδήσασα,
 335 νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγῳσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἥ ῥ' Ὀδυσσῇ ἔλῃσεν ἁλόμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίη δ' εἰκυία, ποτῇ ἀνεῦσατο λίμνης,]
 ἔξε δ' ἐπὶ σχεδίδης πολυδέσμου εἶπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσας· ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι·
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρесси νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν αὐλῆαι.
 Τῇ δέ, τότε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθεῖν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπῃν χεῖρесси ἐφάψαι ἡπείροιο,
 ἅψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνονα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίη εἰκυία· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ δ' μερμήριζε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτὴ
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίδης ἀποθῆναι ἀνώγει.
 Ἄλλὰ μάλ' οὐπω πείσομαι· ἐπεὶ ἐκάς ὀρθαλμοῖσιν
 γαίαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φυζῖμον εἶναι.
 360 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἁρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσγων·
 αὐτὰρ ἔπῃν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νηῖοι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοήσαι ἄμεινον.
 365 Ὅπως ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἀνεμὸς ζαῖης ἤϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλῶν, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηχέμεναι μεμαώς· ἶδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἁλὼς κατὰ πόντον,
 εἰκόθεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς σε ἰοῖπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππους,
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδρησε κλεεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalem : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigerit litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quandiu quidem ligna in compagibus cohererint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusscrit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-aspirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natatæ paratus ; vidit vero potens-*rex* Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 285 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δ' οὐα νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῷ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμίη· δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
 ὅξυ μάλα προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἄρθεϊς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίωτος παίδεσσι φανήη
 375 πατὴρ, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηκόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραι δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὥς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε πόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόθγει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεῖνόν ἐρευγόμενον· εἴλυτο δὲ πᾶνθ' ἄλός ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆών ὄχου, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτεῖα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαϊτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκβασίς οὔτῃ φαίνειθ' ἄλός πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπωκίς ἐστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγείν κακότητα·
 415 μῆπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελήν δέ μοι ἔσσεται δριμύ·
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐρεῦρω
 ἡϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα δύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλός, οἳα τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτῆν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούδς δρύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχτο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἐμβαλε πόντος.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαίγγγες ἔχρονται·
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδρουθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυπεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor presagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque accoes-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-atollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ἐξαναδούς, τὰτ' ἐρεύγεται ἥπειρόνδε,
 νῆχε παρῆξ, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐρεύροι
 440 ἦϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἴξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσατο χῶρος ἄριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖζατο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλῦθι, ἀναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοίος μὲν τ' ἐστί καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἴκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βρόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἑλέαιρε, ἀναξ· ἰκέτης δέ τοι εὐχόμαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παύσεν ἐὼν βρόον, ἔσχε δὲ χῦμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμω γούνατ' ἔκχευεν,
 χειράς τε σιθαρὰς· ἄλλ' γὰρ δέδηκτο φίλον κῆρ.
 455 Ὡς δὲ γρόα πάντα θάλασσα δὲ κήχιε πολλή
 ἂν στόμα τε ῥίνας θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδός
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέροη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθῆκεν·
 ἄψ δ' ἔφερεν μέγα χῦμα κατὰ βρόον. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χειρὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 στροῖνι ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γέννηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλος ἐρση
 ἐξ ὀλιγηπελείης δαμάσῃ κεκακητότα θυμόν·
 αὐρὴ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶδι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσχιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθείη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερός δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένομαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσάτο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιτρανομένῳ· δαινὸς δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶντας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διείει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδὲ ποτ' Ἥλιος φαιθὼν ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 480 οὐτ' ὁμβρός περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσσετ'· ἀπαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χειρὶ φίλῃσιν
 εὐρεῖαν· φύλλον γὰρ ἔην χύσις ἡλύθα πολλή,
 ὅσπον τ' ἡ δῶα ἡ τρεῖς ἀνδράς ἐρυσθαί
 485 ὄρη χειμερίη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατο φύλλον.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχάτῃς, ᾗ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἀλλοθεν αὖτις
 ὥς Ὀδυσσεύς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraque obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi denuin ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continuitque fluctum; et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque servavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflicto-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus collectus-est,] tum vero villam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] iunco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timco, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam invenit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hac quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegetet
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀφθαλμοῖς χεῖρ', ἵνα μιν παύσειε τὰ χεῖρα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- Ὡς δὲ μὲν ἔνθα καθέυθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ δ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχωρῷ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausίθοος θεοειδής,
εἶσαν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστών·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἔδειματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὅ μὲν ἤδη Κηρίοι δαμνέει· Ἀἰδῶσδε βεδήκει·
Ἀλκινόος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιόωσα.
15 Βῆ δ' ἱμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φυνὴ καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νausικαά, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκλειντο φαειναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὁμηλική μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νausικαά, τί νύ σ' ὥδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι καίται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα γρή καλὰ μὲν αὐτῇ
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἰσθλὴ· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαεινομένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριδος ἅμ' ἔφομαι, ὅφρα τὰ χεῖρα
ἐντόνεια· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον·
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπὶ τρυφῇ πατέρα κλυτὸν ἡῶθι πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν φοροπλάσαι, ἥ κεν ἄγρῃσιν
ζώστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεςσιν
40 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πολλῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπῳ δ' ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπλάσσεται, ἀλλὰ μάλ' αἰὲρ
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtogens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperca,
prope Cyclopas, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæstis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam afflata-est cæstis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæstis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάχαρες θεοὶ ἥματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἥως ἤλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἐγείρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

10 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἐν' ἀγχιεῖσε τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχῆσατο δ' ἔνδον ἔοντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦτο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωγῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε

— ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας

15 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἀγχι στήσας φίλον πατέρα προσεῖπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐροπλίσσειας ἀπήνην

ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι

ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βερυπωμένα κεῖται;

20 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρῶτοισιν ἔντα

βουλὰς βουλευεῖν καθαρά χροὶ εἵματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν,

οἱ δὲ ὄπυλοντες, τρεῖς δ' ἡἷοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες

25 ἐς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι

πατρὶ φίλῳ· δὲ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μῦθον·

Οὕτε τοι ἡμιόνων φθονὸς, τέκος, οὕτε τευ ἄλλου.

Ἐρχεν· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐροπλίσουσιν ἀπήνην

30 ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην

ὤπλων, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνην·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,

35 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστωρ ἐπ' ἀπήνην·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἔδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσχωρ ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβῆσεν· ἀπήνης —

δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

40 εἰως χυτλώσαιο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἡλία σιγαλόεντα,

μάλιστα δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμωτον τάνυοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶον· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

45 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἦτο πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ρυπόωντα καθῆραι·

ἐνθ' αἶψ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα,

50 τρώγειν ἄγρωσιν μελιθδεά· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης

εἵματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐξφόρεον μέλαν ὕδωρ·

— στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,

ἐξεῖς πέτασαν παρὰ θιν' ἄλδς, ἥχι μάλιστα

55 λαΐγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἑλαίῳ,

δεῖπνον ἐπειθ' ἔλονται παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·

— εἵματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφην δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam exci-

tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est

somnium.] Ivit autem per aedes, ut nuntiaret parentibus,

patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,

pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sorditatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem mee menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit ; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru :

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras ;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru ;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino ; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percutsitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua

pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταίτ' ἄρ' ἐπαίζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἄρτεμις εἰσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
ἢ κατὰ Τηγύγετον περιμήχετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·
106 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἄγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
~ πασάν δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεύσας ἡμιόνους, πτύσσά τε εἴματα καλὰ·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἐγροίτο, ἴδοι τ' εὐνόπιδα κούρην,
ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνῃ·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅ δ' ἔγρετο Διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὀρμᾶινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Ἄ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαίαν ἰκάω;
120 ἦ ῥ' οἷγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἧε φιλοξέينوι, καὶ σφιν νόος ἐστί θεοῦδής;
— ὥς τε με κουράων ἀμφήλυθε Ὀλλῶς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων ἐμὲ σχεδὸν αὐδῆέντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
Ἦς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσετο Διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
φυλλῶν, ὥς ῥύσεται περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθὺς,
— ὅστ' εἴς τ' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἢ οἴσσιιν,
ἧε μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ εἰ γαστήρ,
μήλων πειρήσονται καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἐμελλεν
μίξεσθαι, γυμνός περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἴκανεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
τρέσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχουσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖνιν.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἢ γούνων λίσσοιτο λαβῶν εὐνόπιδα κούρην,
ἢ αὐτὸς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
145 Ἦς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μελιχίον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις ἢ βροτός ἐσσι.
150 Εἰ μὲν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μεγάληοι,
εἰδὸς τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα εἴσκω·
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῆβονὶ ναιεάουσι,

pila hæc inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis;
cum-illa autem simul Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.
Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
Pilam deinde jecit in ancillam regina;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamarunt. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :
Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni?
anne hi injurii sunt et feroces, nec justis?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
ut me puellarum circumvenit femineum clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.
Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :
Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τριςμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 165 τριςμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἴνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσιγνεῦσαν.
 — Κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔσχον ἄλλων,
 ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀρθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναικα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλιν δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνεργόμενον ἐνόησα —
 ἦλλον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν ὁδὸν, ἥ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὥς δ' αὖτως καὶ κείνο ἶδον, ἐτεθήπεα θυμῷ.
 δῆν' ἐπεὶ οὐπώ μοι ἀνῆλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τε τέθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψάσθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς εἰκοστώ φύγον ἤματι οἶνοντα πόντον·
 τόπρα δέ μ' αἰεὶ χῦμα φόρει, κραμπναὶ τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε χάριθα λαοῖσιν
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γάρ οἴω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέειρε· σέ γάρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστου δέ μοι δείξον, ὃς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἴλυμα σπείρουν ἔχει ἐνθάδ' ἰοῦσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ δημορροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλὴν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ δὴ δημορρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔρχτον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάριτα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΐδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἀφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὀλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκαστῷ·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ γὰρ τετλάμεν ἐμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὐδ' ἐσθλὸς δευθήσει οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστου δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὐνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολοισιν εὐπλοκάμοισι κέλυσεν·
 σῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερός βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὃς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῆται,
 δηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν γὰρ κοιμῆειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicunque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus] in-ea protectione, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :)] eodem autem ipso-modo et illud conspiciatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua perfingere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspiciat?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξείνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, δὲ ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσαν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἰσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν·
 215 δῶκαν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο βῶσιν.
 Δὴ βὰ τότε ἀμφιπόλοισι μετῆύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὥμοιῖν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἡ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίξτο διὸς Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἣ οἱ νῦτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὥμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδος χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσασθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 μείζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσαν· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεὶ ὁμοίας.
 Ὡς δ' ἔτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἄργυρῳ ἀνὴρ
 ἴδρις, δν Ἥφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 235 ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐξέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 κάλλιε καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ βὰ τότε ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι μετῆύδα·
 Κλυτὲ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἱ Ὀλύμπου ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσι δὲ ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιάδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδω αὐτόθι μίμνειν.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι δ' πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπίνης,
 ζευξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 Ἄτρυγεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἔμεν, ὅφρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδεις δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἴομεν καὶ ἐργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ-sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserrat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi;

atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ

At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :

illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorem : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
 Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir-
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam; pulchra vero is opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.

Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eam, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot sunt optimi.
 Sed omnino sic facito; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιος ἐπιβείομεν — ἦν περί πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλης,
 λεπτὴ δ' εἰς ἱθιμὴ νῆες δ' ὀδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυγέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν θπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπεῖρα καὶ ἀποξύνουσιν ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος οὐδὲ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετμά νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ᾗσιν ἀγαλλόμενοι πολὶτην περώσει θάλασσαν —
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
 μωμυῆ — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερβίαλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νύ τις ὧδ' εἶπης κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικᾶά ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ζείνοος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 280 ἢ τίς οἱ εὐζαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόνθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὖρεν
 ἀλλοθεν· ἥ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἔσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νημεσῷ, ἥτις τοιαῦτά γ' ἔβροι,
 ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἰόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 ποιμπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆϊες ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι καλεῦθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λεϊμών·
 ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῦ τέμενος τεύαλ' αἰτ' ἄλωη,
 τόσσον ἀπὸ πόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰσέοχεν ἡμεῖς
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἐλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἵμεν ἐς πόλιν ἥδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιοτο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἀλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκῶθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὥκα μάλα μεγάραιο διελθόμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἔσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονα κεκλιμένη· δμῳαὶ δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῖο θρόνος ποτικέλνται αὐγῇ,
 τοῖ δ' οἶνον ποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὦς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἶδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τολόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq-ue parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *nautis ibi statio est* singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
ptum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *quis* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes : ubi illum *nacta*-est ? maritus uique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus ; habebit vero ipsam dies omnes.
 Rectius *fecit*, si etiam ipsa querens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent : mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii successuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meam observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis ; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florescentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditor clamaans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes occuluerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam ; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata ; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est loco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genna manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

'Ως ἄρα φωνήσας ἵμασεν μᾶστιγι φαιινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὄκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώγων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν.
 'Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεζοὶ
 320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόφ' δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίχ' ἔπειτ' ἤρ᾽ αὖτο Διὸς κούρη μέγαλοι·
 Κλυθὶ μέν, αἰγυόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρβραι κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἡδ' ἐλεεινόν.
 'Ως ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῇ δ' οὐπω φαίνεται ἑναντίη· αἰδετο γάρ βα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφεῶς μενέαινε
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαίαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

'Ως δ' ἐνθ' ἤρ᾽ αὖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστν φέρειν μένος ἡμιονοῖν.
 'Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγκαλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασίγνητοι δὲ μιν ἀμφίς
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· ὅς ῥ' ὑπ' ἀπῆνης
 ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἰσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐνδ' ἦϊε· δαίε δὲ οἱ πῦρ
 γρηῦς Ἀπειραῖη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηκαςσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλεον ἐν μεγάροισιν.
 'Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἰσω δόρπον ἐκόσμηι. [θῆνν
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἡέρα γεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἔξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 'Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννῆν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐγούση·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 'ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὕτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὅν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἄλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προσιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filia: magni :

Audi me, agidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.

Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas aedes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubi-~~q~~ Eurymedusa,
 quam olim ex-Apiræa naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoou autem eam-~~q~~ elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.

Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacium magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :

O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ τοῖσιν τοίγε πεποιοῦσσι οὐκείησιν
 35 λαῖπμα μέγ' ἐκπερούσιν, ἔπει σφισι δῶκ' Ἑνὸς ἵχθων·
 τῶν νέες οὐκείαι ὥς τε πτερὸν ἤε νόημα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤχησαςτο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' Ἰγνία βαίνει θεοῖο.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστῳ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
 εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ βά οἱ ἀγλὺν
 θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας,
 αὐτῶν θ' ἥρώων ἀγορὰς καὶ τεῖχεα μακρὰ,
 45 ὑψηλὰ σχολόπεσσι ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὸν δώμαθ' ἵκοντο,
 τοισι δὲ μύθων ἤρξε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὅν με κελεύεις
 πεπραδέν· δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,
 50 δαίτην δαιτυμένους· σὺ δ' ἔσσι κίε μηδέ τι θυμῷ
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχίτσει ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτη δ' ὄνομα ἔστιν ἐκπύμνον, ἐκ δὲ τοκῆων
 55 τῶν αὐτῶν, ὅπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 ἠπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
 ὅς ποθ' ὑπερθύμωσι Γιγάντεσσιν βασιλεύεν·
 60 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένετο παῖδα
 Ναυσίθοον μεγαθύμον, ὅς ἐν Φαίῃσιν ἀνῆκεν·
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶν παῖδα λιπόντα.
 Ἀρήτην τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας· ἄκοιτιν,
 καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 Ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 70 ἐκ τε φίλων παίδων ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν βαθεὶν ὧς εἰσροφῶντες,
 δεῖδεχεται μύθοισιν, ὅτε στείγησ' ἀνὰ ἄστῳ.
 Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ·
 οἰσὶν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λύει.
 75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἑλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἑρατεινὴν·
 80 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγουσαν Ἀθήνην,
 δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν' ἴσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰέσθαι.
 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη τέλεν ἡὲ σελήνης,
 85 δῶμα κάθ' ὑπερεφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
 nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
 Navibus velocibus hi freti celeribus,
 voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
 Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.
 Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
 celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
 Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
 gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
 sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
 divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
 Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
 ipsorumque heroum fora, et mœnia longa,
 sublimia, vallis munita, mirabile visu.
 Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
 inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
 monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
 epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
 timeas: audax enim vir in omnibus potior
 operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.
 Reginam quidem primo invenies in ædibus:
 Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
 iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoum regem.
 Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
 genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
 minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
 qui olim superbis Gigantibus imperabat:
 verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
 ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
 Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
 Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoumque.
 Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
 arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
 relicta] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
 et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.
 Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
 et a caris liberis, et ab ipso Alcinoos,
 et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
 excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
 Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
 quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.
 Si tibi illa quidem bene velit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 in domum excelsam, et tuam in patriam terram.
 Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
 pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
 lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
 nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
 Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
 agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρρήδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργυρεοὶ δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῇ δὲ κορώνῃ.
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργυρεοὶ κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ' ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρρήδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐννητοὶ βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαίηκων ἡγήτορες ἐδριώοντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρῦσειοι δ' ἄρα κούροι εὐδομήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσίν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναικες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἰστούς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 ἦα θοῇ ἐνὶ πόντῳ ἔλαινευμεν, ὥς δὲ γυναικες
 110 ἰστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλθλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφυκίε τηλεθώοντα,
 115 ὄγχυαι καὶ ῥοιαί καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραί καὶ ἐλπίαι τηλεθώουσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπολλύεται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεως, ἐπτηήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῃ πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχῃ ἐπ' ὄγχῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλῶν ἐρρίζωται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡέλιω, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιδε δέ τ' ὀμφακές εἰσιν,
 ἄνθος ἀφείσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεῖατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
 ἐν δὲ δύο κῆραι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχουσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο οὖον ἔσαν ἀγλά δῶρα.
 Ἐνθα στᾶς θηεῖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐὼς θηήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὖρε δὲ Φαίηκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπέεσσιν εὐσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,
 ᾧ πυμάτω σπένδεσκον, ὅτε μνησαίετο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cyano:] aureæ vero fores firmam domum intus cladebant:
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi peploi
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim epulas habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, mobiles qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium habere bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugerum: circa autem cum septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero
 maturescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem uvæ vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, uvæ immaturæ sunt,
 florem emittentes, alias vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-arcolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
 ὅφρ' ἔκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἀνεψὶ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὁρώντες· ὁ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τούσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζώμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματα· ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰέσθαι
 θάσσον· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πὰρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅφρ' δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἥρως Ἑχένης,
 δς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἴσων ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκισσι κλέυσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραῦνῳ
 165 σπείσομεν, ὅςθ' ἰκέτῃσιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξεῖνῳ ταμίῃ δότῳ ἔνδον ἔντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 δς οἱ πλησίον ἦξε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νήμασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἥσθε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νείμω
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραῦνῳ
 σπείσομεν, ὅςθ' ἰκέτῃσιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπίον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλευτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακέλετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἤϊωθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλεονας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἠδὲ θεοῖσιν
 ῥέζομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Arethenque et Alcinoum regem.
 Circumjecit autem Arete genibus manus Ulysses.

Et tum demum rursus dissipata est divinitus-offusa nebula.

Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmotuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem exspectantes continent-se.

Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube

vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cenam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a-foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.

Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonoeus autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoos concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.

Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in aedibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 105 μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ὅσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 γεινομένη νῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανώνται.
 Αἰεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μόνος ἰὼν ζυμβληται δδότης,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὅς περ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἵοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέ μιν οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσιν βροτοῖσιν·
 οὐστὶνας ἡμεῖς ἴστε μάλιστα· ὀχέοντας οἷζ' ἄν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν ἰσώσαί μιν.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσασθαι μιν,
 ὅσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἥ τ' ἐκέλευσεν ἔο μνησασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔγω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθήμεναι χέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσος ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἡοὶ φαινομένην φιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτήσιν ἐμῇ, δμῳάς τε καὶ ὑπερεπὲς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ζεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἥσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ ῥ' αὐτῇ τεύχε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλῶμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασιλεία, διηνεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίῳνες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρρω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξαι.
 Ὠκυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' κεῖται,
 245 ἔνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcaque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ-sit in-animo ; non enim ego
 immortalibus similis-sum, qui cælum latum tenent,
 non corpore, nec oris-habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntis miseriam
 hominum, hisce in doloribus æquipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrare,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cœnare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in-animo ; hic vero omnium
 semper] edere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci-facit, quæcunque passus-sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul-cum aurora illucescente
 ut me infaustum meam deducatis in-patriam,
 quamvis multa passum ; conspicatum me vel relinquat vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus-erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubaturi iverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulae autem auferebant vasa convivii :
 inter-eos vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta-est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis et unde es hominum ? quis tibi hæc vestimenta dedit ?
 an-non dicis, per mare errantem te huc venisse ?
 Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-cælestes :
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
οἷον, ἐπεὶ μοι νῆα δοτὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
250 Ζεὺς ἔλασσε ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἐλὼν νεὸς ἀμφιέλισσης
ἐνῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ μοι νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασσαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὼ
355 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς· ἥ με λαβοῦσα,
ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφρασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἐμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
260 δάκρυσι δεύουσιν, τὰ μοι ἀμβροτὰ δῶκε Καλυψὼ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δοδὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης· ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβροτὰ εἴματα ἔσσαν·
οὔρον δὲ προέηκεν ἀπῆμόν τε λιαρὸν τε.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη δρεα σκιόνετα
γαλῆς ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
270 δυσμόρῳ ἥ γὰρ ἐμελλον εἶτι ξυνεσεσθαι οἷζυϊ
πολλῇ, τῇν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέθηκε κέλευθα,
ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέεφατον· οὐδέ τι κύμα
εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
νηχόμενος τὸδε λαΐτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρον ἀνέμῳ τε καὶ ὕδωρ.
Ἐνθα κέ μ' ἐκθαίνοντα βιήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσατο γῶρος ἀριστος,
λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεσον θυμυγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
285 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
εὖδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ·
δύσετό τ' ἥλιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεῆσιν.
Τὴν ἰκέτευσ'· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμυροτεν ἐσθλοῦ,
ὅς οὐκ ἂν ἐλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀπραδέουσιν.
295 Ἡ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθόπα οἶνον,
καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀγνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτ' ᾧ ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
300 παῖς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρώτῃν ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-locum ejus duxit deus
solum, postquam mihi navem velocem caudenti fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurva,
novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
facturam immortalem et senii-exportem per-dies omnes :
sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
tum demum me jussit hortans redire,
Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
ventumque misit innocuumque placidumque.
Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus argumnis
multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
qui mihi incitatis ventis impeditiv iter,
commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
sinebat in rate vehementer ingemiscentem velui.
Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
sed recedens nabam retro, donec veni
ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
egressus in arbusis dormivi : circumquaque vero folia
congessi : somnum autem deus immensum in me defudit.
Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
Ancillas vero in litore tuæ vidi filiae
ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
ut non sperares juniorem obviam-factum
acturum : semper etenim juniores desipiunt.
Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
Huic autem rursus Alcinoous respondit, dixitque :
hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ μοι κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεισθαι·
 305 ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβελον, δέϊσας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσσαιτο ἰδόντι·
 δύςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιούτων ἐνὶ στῆθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαψιδίως κεχολώσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μή τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇ δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὖ εἰδῶς,
 αὖριον ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὑπνῷ
 λήξεαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἔκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν·
 εἴτερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκατέρω ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυδον, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ ἵμι μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ χαμάτοιο τέλεσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσαι δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισται
 νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δῆμνι· ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἵσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέγος ἐγκονέουσαι,
 ὥτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κίων, ὦ ξεῖνε· πεποιήται δέ τοι εὐνή.
 Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέυδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irasceret conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar ; potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecērunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro *venientes*.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavius est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoos : cujus quidem per aliam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas ulnas habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoos vero decubuit in-penetrati domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσεὺς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὤρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἀνὰ ἄστῳ μετώχεται Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα·
 10 καὶ βᾶ ἐκάστω φῶτι παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅφρα ξείνιοι πύθησθε,
 δς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦσ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγρομένων πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἀρ' Ἀθήνη
 θεσπέσιον κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν διμηγέρες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξείνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἢ πρὸς ἡλίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπεδὸν εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δῶα καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἀριστοί.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ'· ἔλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξείνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 Δημοδόκον· τῷ γάρ βᾶ θεὸς περί δῶκεν ἀοιδήν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεδεῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἐποντο
 σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετώχεται θεῖον ἀοιδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

ODYSSEÆ VIII.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilians-e præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati-sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros;
 et ipsum proceriorem et crassiorē reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoos concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniatis, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcescebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoos, ad litus maris infructuosi.

50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
55 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὥρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆγτον δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἔρευσεν,
60 ὅκτω δ' ἀργυρόδοντας υἱας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον τετύκοντο τε δαῖτ' ἔρατεινῇν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδὼν,
τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδέϊαν αἰδοῖν.
65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
καδ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
70 πὰρ δὲ δέπας οἶνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰοῖδον ἀνῆκεν αἰδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης, τῆς τότε· ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν·
75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς,
ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖῃ
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
γαυδεῖτο νόῳ, δτ' ἀρίστοι Ἀχαιοὶν δηρίωντο.
Ὡς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, δδ' ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γάρ βα κυλινδετο πῆματος ἀρχή·
Ἴρωσι τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεύς
Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς αἶδε περικλυτὸς αὐτὰρ Ὀδυσ-
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
85 κακ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοῖδος,
δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
90 Αὐτὰρ δτ' ἀψ' ἀρχοιτο, καὶ δτρύνειαν αἰδεῖν
Φαίηκων οἱ ἀρίστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷας ἐπεφράσας· ἠδ' ἐνόησεν,
95 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἶψα δὲ Φαίηκες φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέκυλτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης
φόρμιγγός θ', ἥ δαῖτ' συνήρορος ἐστί θαλεῖ·
100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
πάντων· ὥς γ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷας φίλοισιν
οἴκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
πῦξ τε παλαιουσύνῃ τε καὶ ἀλυσσιν ἠδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite ; atque vela alba expanderunt.

Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
profecti-sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]

Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
octoque albis-dentibus sues, duasque pedes-trahentes boves :
quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
et e paxillo suspendit citharam argutam,
ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendat,
præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcramque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-œlum latum pervenit :
contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achilles,
ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
oraculum-petiturus : lunc enim devolvebatur mali principium
Trojanisque et Danais, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtexitque pulcram faciem :
verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
et poculo duplici sumto, libabat diis.
Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut cane-
ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :

Audite, Phæacum ductores atque principes :
jam quidem convivio saturavimus animum æquo
citharaque, quæ convivio comes est lauto :
nunc vero exeamus, et certamina experiamur
omnia ; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
nugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

108 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 Κἄδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῶ αὐτὴν ὁδόν, ἦν περ οἱ ὅλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανόντες.
 Βᾶν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλῃς θυμῖος,
 110 μυριοὶ ἂν δ' ἴσαντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θόων, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλῳ θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοῖγ' ἴσος Ἄρηι,
 Ναυβολίδης θ', δὲ ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖος τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπεῖρθησαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὄσσον τ' ἐν νείῳ οὖρον πελεῖ ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκαθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινὴς πεῖρῃσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαλίντο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξείνον ἑρώμεθα, εἰ τιν' ἀέθλων
 οἷδέ τε καὶ δεδάηκε· φύῃν γε μὲν οὐ κακὸς ἔστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥδης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγνωγέ τί φημι κακώτερον ὅλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγγεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἴων καὶ πέγραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρῃσαι ἀέθλων,
 εἰ τινά που δεδάηκας· εἴκοι δὲ σ' ἰδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄρα κεν ἦσιν,
 ἢ δ' ἐτι ποσσὶν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔχῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρῃσαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηὺς τε κατεῖρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς
 κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤ περ ἀέθλοι,
 155 δὲ πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἦμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, prævit; illi vero una secuti sunt.

Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex ædibus
 præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronæosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabæineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
 surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relictis sunt.
 Alii autem luctæ molestæ periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem mœstitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me hæc jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβέτο νεῖκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ ἔϊσκω
 100 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶν, ὅτε πρηχτῆρες ἕασιν,
 φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾗσιν ὁδαίων
 κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 105 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἄλλα θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὃ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὧς εἰσροῶσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλγίχιος ἀθανάτοισιν·
 175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμοιβεριστέφεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀμυρεπέτες, οὐδὲ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφωλῖος ἔσσι.
 Ὀρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν οἴω
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἦβη τε πεποῖθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔρχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὧς κακὰ πολλὰ παθὼν περὶ ἥσομ' ἀέθλων·
 185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
 Ἦ βα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
 μεῖζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἢ οἷον Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν βα περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
 190 βρόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἐπιτήξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίβλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ βῆτῆς· ὃ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμψα θῶν ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἄλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνεις τὸ σῆμα
 ἀμφοφώνων· ἐπεὶ οὔτι μαιμειγμένον ἔστιν ὁμίῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔχεται οὐδ' ὑπερῆσει.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων ὁνέχ' ἐταῖρον ἐνθάδε λεῦσσε' ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἥσειν ἢ τοσούτον δίομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
 Τῶν δ' ἄλλων θῖνα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, περὶ ῥήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πῦξ ἢ ἐπάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαίηκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προσέφρηται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ὅς δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis-transstris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptō-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (eloquentia) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenia fretus fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
 sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-se.
 Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (jactuum
 celerorum),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpalando ; quandoquidem neutiquam mixtum est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
 verit ?] insipiens vero ille et nullius pretii est vir,
 quicunque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddat.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀνάνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
ἀλλ' ἐθέλω ἶδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι ἀέθλοι.
215 Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐξέειν ἀμπαράσασθαι·
πρώτος κ' ἄνδρα βάλοιμι, δίστευσας ἐν δμῳ
ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
Ὀλός δ' ἄγε Φιλοκτήτης ἀπακύντο τόξῳ,
220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προπερέστερον εἶναι,
ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ἀνδράσι δὲ προτέρουσιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβελήσω
οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτου Οἰχαλιῇ,
225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἔκτε· ἐνὶ μεγάροισιν χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῷ.
230 Οἷοισιν δαίδοικα ποσὶν μή τις με παρελθὼν
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικαλῶς ἔδαμάσθη
κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἔπειτα οὐ κοιμῶ κατὰ νῆα
ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λελυνται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
235 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅλος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἣ τοι ὀπηδεῖ,
χαώμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
ναίκεσιν ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτως δνοίτο,
240 ὅστις ἐπίσταται ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμείθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
δαινῶν παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσιν,
ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίησι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
ἀλλὰ ποσὶ κραπνώδεις θεόμεναι καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
αἰεὶ δ' ἡμῖν ὁδὸς τε φίλη κιθάρις τε χοροί τε,
εἵματα τ' ἐξημοῖα λοστρά τε θερμά καὶ εὐναί.
250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φιλοισιν,
οἷαδε νοστήσας, ὅσων περιγιγνόμεθ' ἄλλων
ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ δοιδῇ.
Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
255 οἰσέτω, ἣ ποῦ κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὥρτο δὲ κῆρυξ,
οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
Αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
260 λείναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρύναν ἀγῶνα.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κοῦρον
πρωθῆβαι ἴσαντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
certamina sunt. Bene quidem arcum novi perpolitum trachare :] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
vivorum infestorum : etiam si valde multi socii
juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
ceteris vero me alio longe praestantiores esse,
quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
neque cum-Hercule, neque cum-Euryto Æchaliensi;
qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcum-peritia :
ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senectutem] pervenit in ædibus; iratus enim eum Apollo
occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.

Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet

Phæacum : nimis enim improbe domitus-sum

fluctibus in multis; quoniam non comneatus apud navim
erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio :

Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est :

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitalur,
iratus, quod te hic vir in certamine astans
objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
quicunque norit sua mente idonea loqui :
verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
dicas heroum, quando tuis in ædibus
epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus :
semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.
Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
ludite; ut hospes dicat suis amicis,

domum reversus, quantum superemus alios
rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis : surrexit autem præco,
allaturus citharam cavam e domo regis.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexerunt,
publici, qui in certaminibus ordinabant singula :

complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
Præco vero prope venit, ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium : circum vero ju-
venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis :
quatiebant vero circum divinum pedibus : at Ulysses
mirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῃτος εὔστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὥς τὰ πρῶτα μέγιστον ἐν Ἡφαίστειο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν
 270 Ἡφαίστειο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μίγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἡφαίστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ δ' ἵμεν ἐς χαλκῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς·
 275 ἀβρήκτους, ἀλύτους, ὄσφ' ἐμπεδον αὐθι μένοιν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ταῦτε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον, θοὶ οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δεσμάτα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέρχυντο,
 280 ἧτ' ἀράχνια λεπτὰ, τάχ' οὐ καί τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόνετα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖεν,
 εἰσάτ' ἵμεν ἐς Αἴημον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολὺ φιλότῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὥς ἴεν Ἡφαίστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἡφαίστειο,
 Ἰσχανών φιλότῃτος εὔστεφάνου Κυθερείης.
 Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὃ δ' εἰσὼ δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ σφ' χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνηθέντες.
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἡφαίστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστειο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φυκτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 αὐτὶς ὑποστρέψας, πρὶν Αἴημον γαῖαν ἰκίσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὥς ἐμὲ χυλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῶλον Ἀρηα·
 310 οὐνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἠπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὐτὶ μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δού' τῷ μὲν γαίνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷγε καθεύδεται ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάρχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἔτ' εἰλοπα, μινυνθά γε, κείμενον οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσετον ἄμφω
 εὐδῆν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύζει,
 εἰκόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιζα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctae Veneris, ut primum coierint in Vulcani aedibus clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore. Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent. Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant : circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranearum-fila tenuia, quae nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant. Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum, quae illi terrarum multo carissima est omnium. Nec caecam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclitum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitae Veneris. Haec vero recens a patre praepotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei haesit, verbumque dixit, et elocutus est : Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes. Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua. Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare. Hi vero lectum ingressi concumbebant ; sed vincula fabrefacta circumfundeabantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere. Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat. Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem. [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.] Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum saeva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis : Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui me non genuisse debebant. Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor. Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuatur sponsalia, quaecunque ei prae-bui inupudentis gratia puellae :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐγέθυμος.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·

ἦλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἦλθ' ἐριούνης

Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων.

Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοὶ οἶκοι ἐκάστη.

725 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·

ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,

τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.

ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κίχ' ἀνείη τοι βραδὺς ὤκύν·

330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,

ὠκύτατόν περ ἑόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,

χολὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχ' ἀγρί' ὀφέλλει.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ', Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,

ἧ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς

εὔδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·

αἱ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ' ἐκατηβόλ' Ἀπολλων.

340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρωνες ἀμφὶ ἔχουσιν,

ὕμεις δ' εἰσορόωτε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·

αὐτὰρ ἐγὼν εὔδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

ᾧς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Οὐδὲ Ποσειδάων γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ

345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα·

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀὔσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ χρομαι, ὥς σὺ κελεύεις,

τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆης·

350 μή με, Ποσειδάων γαίηχε, ταῦτα κέλεις·

δειλὰ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαῖ ἐγγυάσθαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,

εἰ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

355 Ὅφαιστ', εἴπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας

οἰχῆται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυῆης·

οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τῶν ἔπος ἀρνήσασθαι.

ᾧς εἰπὼν δεσμῶν ἀνείη μένος Ἥφαιστοιο.

360 Τῷ δ' ἔπειτα ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἐόντος,

αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,

ἧ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,

ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυεῖς·

ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ

365 ἀμβρότιω, ὅα θεοῦς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·

ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεῦς

Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδος δεῖδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-

τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων ἠδὲ καὶ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν

μουνᾶς ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριζεν.

Οἱ δ' ἔπειτα οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,

πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαίτρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum:

venit Neptunus terræ-concussor: venit utilium-auctor

Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatis,

artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus ce-

lerem:] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem,

velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent.

claudus ipse, artificio: eo et adulteri-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis veller fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ:

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-sponden-

dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concus-

sor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata;

ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφερα σκίοεντα,
 375 ἰδνωθεὶς ὅπσιον· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν περὶήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἐπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένῳ κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 ἐσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὺς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόων προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἣ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἦ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκοισι φιληρέτμοισι μετῆυδα·
 Κέλευτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὃ ξείνος μάλα μοι δοκίει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρετεῖς βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριςκαίδεκάτος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ὁλλάεες, ὄρρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον τῇ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρον· ἐπεὶ οὕτι ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγγάλκεον, ὃ ἐπὶ κῆπη
 ἀργυρέῃ, κολέον δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ αἶον ἐσται.
 Ὡς εἶπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναρπάξασαι ἀέλλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ θὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σης, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι δόλια δοῖεν,
 μηδὲ τί τοι ξίφος γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὅμοιοι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε γῆλόν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱγῆατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λουσάμενός τε ἰδῶν τ' εὐ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinooum allocutus-est divinus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatores esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.
 Sic dixit; *lætata*-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est :
 Audite, Phæacum ductores atque principes :
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse ;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi :
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cœnam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur ;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes :
 dabo ei hunc ensem totum-aereum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est : magni vero ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :
 Gaude, pater o hospes ! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellar.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant :
 et hæc in *domum* Alcinoi ferebant præcones illustres :
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt *perpukra dona*.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis soliti.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi :
 Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ *sit* optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δόρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνόαδ' ἐνεικαν,
δοῦναι τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλές ὄπασσω,
χρυσέον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' Ἀλλοιῶσιν τε θεοῖσιν.

Ῥῆς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δαμοῦσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετροχόρον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμπετε, θερμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξεινῷ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλόν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁππότε ἂν αὖτε
445 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
ποικίλον, δὴν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἔς β' ἀσάμινθον βάνθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λοετρ', ἐπεὶ οὕτω κομιζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡυκόμοιο·
τόφρα δὲ οἱ κοιμήθῃ γε θεῶ ὥς ἐμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δαμαλὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἔλαβεν,
455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἥδ' ἐν χιτῶνα,
ἔκ β' ἀσάμινθου βὰς ἀνδρας μέτα οἰνοποτήρας
ἦτε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκτα ποιητοῖο
θαύμαζεν δ' Ὀδυσσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῶσα

460 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξείν', ἴνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαῖῃ
μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρώτη ζωάγρ' ὀφέλλεις.

Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.

465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδ' ἐ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
τῷ γὰρ τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὥς εὐχετοῦμην
αἰεὶ ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.

Ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἐνεμον κερώνωντό τε οἶνον.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήτρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.

Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νῦν τοι ἀποπροταμύν — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέλιπτο —
ἀργιόδοντος ὕδς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶ ἀλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε χρέας, ὅφρα φάγησιν,
Δημόδοκω, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνύμενός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιγυθνοῖσιν ἀοιδοὶ
480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἶσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλῃσθε δὲ φύλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut-ponerent tripodem magnum quam celerrime.

Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.

Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam

efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,

vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:

inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnium, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.

Illico autem ipsum mulier-œconoma lavari jussit,

in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo

calida lavacra; quoniam neuti-quam curatus erat-frequenter,

ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

circaque ipsum lænam pulcram jecerant ac tunicam,

e balneo egressus viros ad vini-potiores

ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:

admirabatur autem Ulyssem in oculis aspicieus,

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-prelium
debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-

ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,

domumque ut-veniam, et reditus diem videam:

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim

semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscabantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,

Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum

in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,

a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)

albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,

Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores

honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos

cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἥρωι Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χεῖρες δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημοδόκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημοδόκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἡ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἡ σέγ' Ἀπόλλων.
 Αἴην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιοὶν οἶτον αἰδεῖς,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἐπαθὼν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὅς τε που ἡ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰδῃθι καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 δν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ ἴλιον ἐξελάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ·
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρηθηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδῇν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εὐστέλμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἦδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρώες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς ὁ μὲν ἐστῆκεν· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὴ ἀγόρευον,
 ἥ μιν αἰὲν ἄμφ' αὐτόν· τρέχον δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἥ με διατμήξει κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἡ κατὰ πετρῶν βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἡ ἐαῶν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶ νηὶ ἀμφικαλύψῃ
 δουρατέου μέγαν ἵππον, ὃδ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἱππόθεν ἐκχόμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶεδε πόλιν κερατίζεμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηϊφόβοιο
 βήμεναι ἤνυτ' Ἀρῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. [σεῦς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδος αἶεδε κερικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σῆκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
 525 ἄσπεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύμων νηλεὲς ἤμαρ·
 ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέει· οἱ δέ τ' ὀπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάρρουν ἥδ' ἐκαὶ ὤμους,
 εἶρεον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινοτάτῳ ἄλγῃ φθινύθουσι παρειαί·
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν ὑπ' ὄφρυσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείθων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν ὅς ἐπεφράσατ' ἥδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχι αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 canta] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.

Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii [quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum castris, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique *sententia* etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros *civium*,
 servitutem inducunt, laboremque sustinentem et ærumnam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinous autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαρίζομενος τάδ' αἰεῖται.
 Ἐξ οὗ δορπτόμεν τε καὶ ὥρορε θεῖος ἀοιδός,
 640 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' οἷζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 645 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαῦν περπίδωσιν.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῖθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἶπε' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊεταόουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ καὶ τέκῃσι, τοκῆς.
 555 Εἶπε' δέ μοι γαῖάν τε τήν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅφρα σε τῇ πέμψωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆς.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἕασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τὰτ' ἄλλα νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πτόνας ἀγροὺς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλως ἐκπερώσιν,
 ἥερι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδὲ ποτὲ σπιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 665 Νausithόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπὸ μιν ἐλθὼν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βρασιμέναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφοκαλύψειν.
 670 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἥ κ' ἀτέλεσθ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἐπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθητε καὶ ἄστινας ἔκεο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 675 ἡ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἰπὲ δ', ὃ τι κλαίεις καὶ οἰδύρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἴτων ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 680 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδῇ.
 Ἥ τις τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰλίοθι περὶ,
 ἐσθλὸς ἔων γαμβρὸς ἡ πενθερὸς, ὅτε μάλιστα
 κηδίστοι τελέθουσι, μεθ' αἱμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἡ τις που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 685 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἔων πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem *sanam*.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe *tua*, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus *nomen* imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum afflabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse *eum*, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; *enarra* et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec iusti;
 quique hospitales *sint*, et ipsis meus est deorum-reverens.
 Dic vero *etiam* quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinavuntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus *nostrum* ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν ἀοιδῶ
 τοιοῦδ', οἷος ἔδ' ἔστι, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δὲ ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔρχη κἀτά δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματα ἀκουάζωνται ἀοιδῶ,
 ἡμενοὶ ἐξεῖς, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχος φορέησι καὶ ἔγγειη δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδε θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
 εἰρεσθ', ὅρρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναγίζων·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγῶν ὕπο νηλεὲς ἡμαρ
 ὕμιν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μιν κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ Ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτῇ δὲ χθαμαλῇ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ζόρον—αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτοι ἐγὼ γε
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἥ μὲν μ' αὐτότ' ἔρρυκε Καλυψώ, διὰ θεάων·
 30 [ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτὴς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πῖονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐφένκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Πιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 40 Ἰσμάρεψ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπράθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμνόμενος κίει ἴσης.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγόνευν,
 ὅς σπιν γειτονες ἦσαν ἅμα πλεόνες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναῖοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἔππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cælestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciuam : in ipsa vero monas
 Neritas, nemorosus, conspicuus : circum autem insula
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque) ;
 aspera, sed bona juvenum-altrix ; neuti-quam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum ;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse ;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in adibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) :] ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar ; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem viaum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsi vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ ὄθι χρή πεζὸν ἔοντα.
 Ἥλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη,
 ἱέριοι· τότε δὴ βα κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἀλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 55 βάλλον δ' ἀλλήλους γαλήρησιν ἐγγείησιν.
 Ὀφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἡμᾶρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάας περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίχονες κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ὁ Εἰ δ' ἄρ' ἐκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὤλοντο· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρὶν τίνα τῶν δειδῶν ἐτάρων τρις ἕκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικλῶνιν ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπώρσ' ἀνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοπαῖ θεσπέσι, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ὀνύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σπιν
 τριχῆα τε καὶ τετραχῆα διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέισαντες δλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερεύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέα συνεχρὲς αἰεὶ
 75 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεισ' Ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες
 ἡμεῖα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήταί τ' ἴθουν.
 Καὶ νῦ κεν ἀσκηθὴς ἱκάμεν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε περιγνάμποντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμεν ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέδωκεν
 γαῖης Λωτοφάγων, οἷτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 85 Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 ὃς τότε ἔγων ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἄνδρες δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας,
 90 οἷτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ γῆθον σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν δλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σπὶ δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστον τε λαθίσθαι.
 Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμεν ἐρήρηας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθεται.
 Οἱ δ' αἶψ' ἐλθῶσιν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vespem-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timeutes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continentem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboremque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebat perniciosus ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Loto-phagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 At postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 105 Ἐνθὲν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἱκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 ὄλνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναῖοις κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παιδῶν ἡδ' ἀλόγων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέχ' λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἴγας ἀπειρέσιαι γεγάσιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσιγχνεῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσγεται οὔτ' ἀρότοιςιν,
 ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρέυει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεςσι νέες πᾶρα μιλτοπάρησι,
 οὐδ' ἄνδρες νῶν ἐνι τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελείοιεν ἕκαστα,
 ἄσπε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνέμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὡς θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὄρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλδς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ· μᾶλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μᾶλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὄρας ἀμψεν· ἐπεί μᾶλα πᾶρα ὑπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐρμος, ἐν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλῆειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰς ὅκε ναυτέων
 Οὐμὸς ἐποτρύνει καὶ ἐπιπνεύσουσιν ἀῆται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπέιους· περὶ δ' αἰγέριοι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄφρναϊν· οὐδὲ προῦφαίνετ' ἰδέσθαι·
 ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανόθε προῦφαίνε· κατεΐχeto δὲ θεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθειλομένῃσι πάντα
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐνθα δ' ἀποδρῖξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ διᾶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινομέσθα κατ' αὐτήν.
 Ὀρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἐταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νῶν, διὰ δὲ τρίχᾳ κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliarie, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioui-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remota,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopiibus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.
 In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates metarent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirant venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filię Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longi-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυνώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 160 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέξ' ἔξελον οἶον.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἡέλιον καταδύντα,
 ἡμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῆων ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφοροῦσιν ἔκαστοι
 165 ἠφύσσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογῆν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγαῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεντ', ἐμοὶ ἐρήρηες ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν περὶρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἢ β' οἶγ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλοξένοι, καὶ σφιν νόος ἐστί θεοῦδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάινειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλῆσι καθίζον·
 180 ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὕψηλόν, δάφνησι κατηρεφέες· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', διές τε καὶ αἶγες ἱαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὕψηλῃ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν,
 μακρῇσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν ὕψιχόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνήρ ἐνίαυς πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἑὼν ἀθελίστια ᾔδῃ.
 190 Καὶ γὰρ θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐώκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίω ὕληεντι
 ὕψηλῳ ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήρηας ἐταίρους
 αὐτοῦ πάρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεξ' ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσπὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμάρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκὰ μιν σὺν παιδί περισχόμεθ' ἡδὲ γυναῖκί
 200 ἄζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἡέντι
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος. Ὅ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτά τάλαντα·
 δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοροῦσι δυνώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
 ἔειδεν δμῶν οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμὴν τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμη δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δώδωδε,
 θεσπεσίῃ· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ᾔεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 autem] novem sortito-contingere capræ; mihi vero decem elegi
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumtum-erat vinum ru-
 brum,] sed inerat: multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et ca-
 prarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenere,
 tunc vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi:
 Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quinam sint:
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
 an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi; jussique socios
 ipsosque conscendere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam: ibi vero inulta
 pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula
 excelsa ædificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
 solus pascebat procul; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.
 Tum vero ceteros jussi dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire:
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthæi filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes: habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona:
 auri quidem mihi dedit elaboratū septem talenta;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum! ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (*summd*) haustum,
 suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo,
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibeant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras
 infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσπὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἥια
 κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὅσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. [δov

Καρπαλίμους δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
 εῦρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.

Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηέμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἱέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ζείναια δοίῃ·
 230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τε μιν ἐνδον
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλῆς, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

Ἐκτοσθεν δ' ἀντροιο βαλὼν ὄρουμα γδὸν ἐθηκεν·
 235 ἡμεῖς δὲ δεῖσαντες ἀπὸ σπύμῃ ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ δγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἡμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλής.

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
 240 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδὲος ὀλίσσειαν·
 πόσσην ἠλίσβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν.

Ἐζόμενος δ' ἡμελγεν δις καὶ μηκάδας αἶγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβροτον ἦκεν ἑκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμειβάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγχεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·

ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε ληϊστῆρας ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλόνονται

250 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φόβῳ γον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλῳρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Ἥμεῖς τοι Τροίηνθεν ἀποπληγθέντες Ἀχαιοὶ
 255 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 οἶκαδε ἰέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.

Ἄλλοι δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐγρόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·

260 πόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Huius ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viati-
 ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus genero-
 sus,] virum superventurum, ingenti præditum robore,
 ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.

Ingressi vero antrum admirabamur singula:
 calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem sta-
 bula] agnorum atque hædorum: separati vero singuli
 inclust-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate
 medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero
 vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-
 mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
 e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde
 confestim ad navem celerem hædosque et agnos
 e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
 sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
 donec ipsumque viderem, et *experirer* si mihi hospitalia
 daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
 e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum in-
 tus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
 ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit:
 nos vero perterriti diffugimus in recessum antri.
 At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit foris,
 arietesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 grave: non illud duo et viginti currus
 fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent:
 tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
 omnia *faciens* rite, et fœtum submisit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
 textilibus in calathis constructum reposuit:
 dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
 ad-potandum sumenti, et sibi ad-cœnam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidus vias?
 nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
 tanquam prædones super mare, qui errant,
 animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum-est carum cor,
 timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstruosum.
 Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
 variis ventis super magnam voraginem maris,
 domum petentes alia via, aliis itineribus
 venimus: sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitemur esse,
 cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est:
 tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γούνα
 ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
 Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοι εἰμεν.
 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, δς ξεινοσὶν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νήπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἡ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 δς με θεοὺς κλέαι ἡ δειδόμεν ἡ ἀλέασθαι.
 275 Οὐ γάρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὰ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην
 οὔτε στυοῦ ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
 Ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχεαι ἰὼν εὐεργέα νῆα·
 280 ἡ που ἐπ' ἐσχατῆς ἡ καὶ σγεδόν, ὄφρα δαείω.
 Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὤμης ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἄκρη προσπελάσας· ἀνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν δλεθρον.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·
 σὺν δὲ δῶμα μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 290 κόπτ'· ἐν δ' ἐγρέφαλος χαμαῖδς ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 Τοὺς δὲ διαμελείσσι ταμῶν ὀπλίσσατο δόρπον·
 ἦσθαι δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπείλειπεν
 ἐγκατὰ τε σάρκας τε καὶ δότεια μοελόντα.
 Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχηθόμεν Διὶ χεῖρας,
 295 στέλναι ἔργ' ὀρώμεντες· ἀμυχανίην δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσασα νηδύν,
 ἀνδρόμεα κρέ· ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 καίτ' ἐντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ἰὼν, ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δὲ με θυμός ἐρυκεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν δλεθρον·
 οὐ γάρ κεν θυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
 305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
 310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δῶμα μάρψας ὀπλίσσατο δειπνον.
 Δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξῆλασε πίονα μῆλα,
 ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἀψ' ἐπέθηχ', ὥσαι τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
 315 Πολλῇ δὲ ῥοίῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπτόμην κακὰ βυσσοδομούων,
 εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπος γάρ ἐκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ στήκι,

multos : nos autem demum te assecuti, ad tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitum mos est.
 Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :
 Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.
 Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.
 Non enim Cyclopes Jovem agidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.
 Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.
 Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.
 Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :
 Navem quidem mihi confregit Neptunus terrae-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terrae,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.
 Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.
 His vero membratim dissectis sibi-apparavit cenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.
 Nos vero fientes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.
 Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi praecordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.
 Ibidem enim et nos periissemus saeva morte :
 non enim potuissemus ab-ostio excelso
 manibus amovere saxum grave, quod admoverat.
 Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgabat egregia pecora,
 omnia rite, et foetum submisit singulis.
 Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.
 Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.
 si qua ulcisceretur, daretque mihi votum Minerva.
 Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.
 Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμην, ὅρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσχομεν εἰσρόωντες,
 ὅσσον ὁ ἱστὸν νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πάχος εἰσράσθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοινα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσιν παραστάς
 ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἥ βα κατὰ σπείλους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοσχλὸν αἰέρας
 τριῖνα ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,

335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίοινα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δισάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας,
 ἐζόμενος δ' ἡμελγὲν δις καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἤκεν ἑκάστη.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἡ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὄγε αὐτὴ δύω μάρφας ὠπλίσσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅρρ' εἰδῆς, σὸν τι ποτὸν τόδε νηὸς ἐκεκευθεὶ
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὸν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας

350 οἶκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μάινειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτις, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων παλῶν; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἤσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δευτέρον αὖτις·

355 Δός μοι ἐτι πρόσθρων καὶ μοι τὸν οὐνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξεινιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδιωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποβόρως.

360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθωπα οἶνον·
 τρίς μὲν ἔδωκα φέρων, τρίς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιγίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι

365 ἔξερω· σὺ δέ μοι δὸς ξεινιον, ὥσπερ ὑπέσθης.
 Οὐτίς ἐμοίγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ ὅς ἐτάροισιν,

370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἥ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κείτ' ἀποδογμώσας παχὺν αὐχένα· καδ δέ μιν ὕπνος
 ῥῆε πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus insipientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitata: nigra, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ah-hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans, et apposui sociis, laevigareque jussi.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.

Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fustum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissim ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.

Vesperinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et foetum submitis singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit coenam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis condebat;] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.

Etenim Cyclopius fert alma terra vinum in-magnis-uvīs, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interroga me nomen inclytum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.

Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recubens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' δ' ἐρεύγετο οἶνοδαρείων.
 375 Καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο· ἔπεισέ τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάινος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψέσθαι, γλωρὸς περ ἐὼν, διαφάνετο δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἐγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάινον, ὄξυν ἐπ' ἀκρῶ
 ὀφθαλμῶν ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφ' ὑπέρθεον ἀερεῖς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὅς τοι ἐν ὀφθαλμῶν πυρήνεια μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιβρέε θερμοὺν ἐόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμή,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πελεκυν μέγαν ἡε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὅς τοι σίλ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἀλύων.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
 400 ὄκειον ἐν σπήεσσι δι' ἀκρίας ἡνεμοσάσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἱσταμένοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅτι εἰ κήδοι·
 Τίποτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένους ὧδ' ἐδόθησας·
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἄμμε τίθησθα;
 405 ἢ μή τις σευ μήλα βορῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ ἐβήριν; [μος·
 Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βήριν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπειτα περὶντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅλον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπαιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάγων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθων εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινά που μετ' ἔσσει λάβοι στείχοντα θύραζε·
 οὕτω γάρ ποῦ μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὥς τε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ὡς δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φανέτο βουλή.
 425 Ἄρσενες δῖες ἦσαν εὐτρεφεές, δαοσύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές ἔϊρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκίων συνέεργον εὐστρεφεέσσι λύγοισιν,

frustaque-carnis humane; ipse autem eructabat vino-gravatus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum, donec calefieret; verbisque omnes socios confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret. Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat arsurus, viridis licet esset, candeatque vehementer, tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus. Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo oculo infixerunt; ego autem superne arrectus versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir terebra, alii autem infra torquent loro apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo semper: sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem. Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor. pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices. Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam, in aqua frigida mergit valde stridentem, temperans; hoc enim deinde ferri robur est: sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem. Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra: nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem extraxit oculo sedatum sanguine multo illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens. Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum habitabant in speluncis per promontoria ventosa: illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius; stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affligeret: Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti noctem per divinam, et insomnes nos facis? num quis a-te oves mortalium invito abigit? an metuis ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi? Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemus: o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus. Illi vero respondentes verba alata dicebant: si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis, morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere: sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi. Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor, quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium. Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus, manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio; ipse vero in ostio considerat, manibus extensis, si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras; adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse. At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent, si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam, utpote de vita; magnum enim malum prope erat. Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium. Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus, pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes; hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὔδα πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
 σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὅιες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊδς γὰρ ἔην, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεις
 κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἔχῃμην τετλητότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦϊώ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμνηχον ἀνήμελχοι περὶ σηκούς·
 440 οὐθατα γὰρ σφαραγεύοντο. Ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῇσιν
 τειρόμενος, πάντων δῖων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ἐπ' εἰροπόκων δῖων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἄρνεϊδς μῆλων ἔσταιχε θύραζε,
 445 λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἔμοι, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριεῖ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπῆος ἔσσυο μῆλων
 ὑστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴῳν,
 ἀλλὰ πολλὴ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥόας ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺγ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴῳ,
 455 Οὔτις, δν οὐτῶν φημι πεφυγμένον εἶναι δλεθρον.
 Εἰ δὴ ὁμοφρονέουσιν ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἡλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπῆος ἀλλυδὶς ἀλλῇ
 θεινομένου ραίοιτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὐ τιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἑο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶον, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἕκαστῳ
 κλαίνειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πολλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 ἔζης δ' ἐξόμενοι πολὺν ἑλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσεγύωον κερτομοῖσιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμῆλλες ἀνάλκιδς ἀνδρὸς ἐταί-
 ἑδμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμῆλλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σὺ ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθήμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
 ἦκε δ' ἀπὸ βρόχας κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpabant maseala pecora ;
 femine vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.

Ultimus aries pecorum exibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pasceres teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosis sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπώροιο.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἴψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμῳσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαδὼν περιμήχεα κοντὸν
 ὥσα παρῆξ' ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 490 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν,
 κρατὶ κατανεύον· οἱ δὲ προπessόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἅλα πρῆσσαντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 μειλιχίους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
 Σχέλιε, τίπτε' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἀγριον ἄνδρα;
 495 δὲ καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 αὐτὴς ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Ἢ δὲ φρεγξαμένου τευ ἡ αὐδήσαντες ἄκουσεν,
 σὺν κεν ἀράξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δοῦρα,
 μαρμάρῳ δακρύοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἦσαν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πειθὸν ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν,
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφη·ν κεκοτητότι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἱ κέν τις σε καταθηγνῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἰρηται ἀεικελίην ἀλαυτῶν,
 φάσθαι· Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθηον ἐξαιλῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μῦθον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαιάφατα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσσε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλεμος Εὐρυμίδης, δὲ μαντοσύνη ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντεύμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·
 δὲ μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλῃν ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δέ μ' ἔων ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκικυς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσατο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' εἰνία θεῶν
 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἶψ' ἐθέλῃς, ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἰσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
 εὖχeto, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθι, Ποσειδάων γαιήσῃ, κυανοχαῖτα·
 εἰ ἐτέον γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 530 δὲς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθηον οἰκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ὅψε κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decedente a petra :
 ipsam vero navem statim ad-continenter refluxu ferebat flu-
 ctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.
 Atque ego manibus sumto prælongo conto
 detrusi a litore; sociosque hortatus jussi
 incumbere remis, ut malum effugeremus,
 capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.
 Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,
 tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii
 blandis verbis me inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?
 qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem
 rursus ad continenter, et sane existimabamus illic nos per-
 ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,
 collisisset nostra capita, et navalia ligna,
 saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,
 sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum
 de-oculi interrogaverit fœda cœcitate,
 dic, Ulysses urbium-eversorem excacasse te,
 filium Laertæ, in Ithaca aedes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :
 dli boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
 Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,
 Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,
 et vaticinans consenescebat inter-Cyclophas;
 qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,
 manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam
 huc venturum-esse, magno præditum robore;
 nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,
 oculo privavit, postquam me domuerat vino.
 Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,
 deductionemque impellam ut-def inclytum Neptunum :
 hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-
 tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam
 alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :
 utinam enim ita jam anima-que et vita te possem
 expertem factum mittere in domum Plutonis,
 ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi
 supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus
 si revera tuus sum, patremque te meum profiteris esse
 da, ut-ne Ulysses urbium-everso domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire
 ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :
 sero male veniat, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαΐτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολλὴ μείζονα λαβὰν αἶρας,
 ἥκ' ἐπιδινήσας ἐπέρεισε δὲ Ἴν' ἀπέλεθρον.
 Καὶ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 540 τυτθὸν, ἐδεύσεν δ' οἷήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 ἔϊατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶω εὐκνήμιδας ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέξας, μῆρ' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πυρμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταῖρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐναίεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 χάλκεον, ἄβρηχτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάρῳ γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται·
 10 κνισθῆεν δὲ τε δῶμα περισσεναχίζεται αὐλῇ
 ἤματα· νόκτας δ' αὐτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem *navem* ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transstris stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret aequali *portione*.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transstris, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere *naves*, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transstris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsi cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Menssem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

- 15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπτέμεν, οὐδὲ τι κείνος ἀνήγατο, τεύχε δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσκὸν βοῶς ἐννεώριοι,
20 ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμῆν ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παύμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, δν κ' ἐθέλησιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαιινῇ,
ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ δλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προσέηκεν ἀῖναι,
ὄφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοὺς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Ἐννῆμαρ μὲν δμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεφαίνετο πατρὶς ἀρουρα·
30 καὶ δὴ πυροπολέοντας ἐλεῦσσομεν, ἐγγὺς ἐόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεχημῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τι ἄλλω
δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θάσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἀργυρον οἶκαδ' ἄγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἴπποτάδαο·
ὣδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἵπποτοί, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, θεῶν τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκνῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτε δμῆν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλόττη
Αἰόλος· ἄλλ' ἄγε θάσσον ἰδύμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀσκάδ' ἐνεστιν.
Ἵπποτοί, βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἀνεμοὶ δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰὲλ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἐγώ γε
50 ἐργόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἐτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κειμήν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ αἰτιοί τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαινύμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῃ καὶ οἷσι τέκεσσι.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπείμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.
Ἵπποτοί, αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄσσαν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et redivo Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescebant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
hæserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σφέλιος· ἀλλ' ἀέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἀνέω ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζῶντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κοιμίζεμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχρηται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόεμεν, ἀχαγήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίν· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλόεμεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμῳ ἀπὸ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἡπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων δπακούει.
 Ἐνθα κ' αὐπνος ἀνὴρ δοιοῦς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἀργυφα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, δν πέρι πέτρῃ
 ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντῖαι ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προὔχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἷγ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένους κοίλοιο δέδεοντο
 πλησίσται· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅλος σχεῖθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατῇ, πέτρῃς καὶ πείσματ' ἀήσας·
 ἔστην δὲ σκοπὴν ἐς καίπαλόεσσαν ἀνελθών.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον δρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἴσσοντα.
 100 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες ἔειν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρες δῶω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἀμαζαί
 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ξυμβληγντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ Λαιστρυγονόος Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσασα καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσηφόνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὕψερες δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃ,
 115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρφας ἐτάρων ὠπλίσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δῶ' αἰζαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκίσθη.
 Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων Ἰφθίμοι Λαιστρυγονέες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ ῥ' ἀπὸ πετρῶν ἀνδραγθέσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας δρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :

illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere

virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex ædibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta, nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem, magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercodem, unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem petra] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurunt ; angustus vero introitus est :

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant

propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso, nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum tranquillitas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viros essent im hac terra panem vescentes ;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filix eximix Læstrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas aedes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam :

alteri vero duo concili fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ἄλλυμένων νῶν θ' ἅμα ἀγνυμέναων·
 ἰχθύς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 123 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένος πολυθενθῆος ἐντὸς,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος δέξῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πεισμάτων ἔκοφα νὸς κυανοπρώροιο.
 Αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κύπης, ἵν' ὑπέκ καχότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρέφας φύγε πέτρας
 νῆς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολέες αὐτόθ' ὀλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἥτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήσσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐγεγάτην φρεσιμάρπου Ἥελίοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκδάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ἡμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἦώς,
 145 καὶ τότε ἔγῳ ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ,
 καρπαλίμως παρὰ νῆος ἀνήϊον ἐς περιωπῆν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἴεσσο καπνὸς ἀπὸ χονόος εὐρυοδείης
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' εἵπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθωπα καπνόν.
 Ὡδὲ δέ μοι φρονέοντι δοάσσαντο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοοῦράτο, μούνον ἰόντα,
 ὃς ῥά μοι ὑψίκερων ἑλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἤκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπιπτο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπας τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄρυγιαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 170 ἔγχει ἐρείδόμενος, ἐπεὶ οὐπὼς ἦεν ἐπ' ὤμου
 χειρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεός· ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχλοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαστον·
 Ὀ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀγνύμενοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μὸρσιμον ἤμαρ ἐπελθῆν.
 Ἄλλ' ἀγέτ', ὅφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æeam vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Æetæ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utraque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque vininaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem *eum* de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλως ἀτρυγέτοιο
 180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφης ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε γῶν ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσγοντες ἐταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῆφος, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,
 οὐδ' ὅπῃ ἥλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαίαν,
 οὐδ' ὅπῃ ἀννέεται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
 εἴ τις ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθῶν
 195 νῆσον, τῇν περὶ πόντος ἀπειριτος ἐστεφάνωται·
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κείται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἐταῖρους
 ἡρίθμεον, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κληῖρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πόλλομεν ὥκα·
 ἐκ δ' ἐθορε κληῖρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύο καὶ εἴκοσ' ἐταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γούωντας ὀπισθεν.
 210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξεστοῖσιν ἄεσσι, περισσέπτω ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέθειλεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἷα ὥρμηθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέσταν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ'· αἰεὶ γὰρ τε φέρεי μειλίγματα θυμοῦ·
 ὅς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἢ δὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεῆς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἀκούον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεᾶων
 λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλάα ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνόςτατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γὰρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν αἰοιδάει — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θᾶσσον.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 230 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαιινὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
 abjectisque involucris *egressi* ad litus maris infructuosi
 admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
 Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
 manibus lotis apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
 o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
 neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
 neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
 si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
 Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
 ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
 conspiciatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero concontractum-est carum cor,
 recordalis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
 Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
 at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
 numerabam, ducemque utrisque præbui :
 alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
 deo-similis.] Sortes autem in galea aerea concutiebamur celeriter;
 exsiliiit vero sors magnanimi Eurylochi.
 Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
 flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.
 Invenērunt autem in convallibus structas aedes Circes
 politis lapidibus, conspicuo in loco.
 Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
 quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
 Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
 caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.
 Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
 adulantur; semper enim fert delinimenta animi :
 sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
 adulabantur; illi vero timere, ut viderunt terribilia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
 telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
 subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
 His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
 qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :
 O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
 pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
 sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.
 Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.
 Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σπιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι γλυρὸν
 235 οἶνω Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμιγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖται πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 βράδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἑέργνυ.
 Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἑέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλλονόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἐδόμεναι, ὅα σὺς χαμαιιενάδες αἰὲν ἐδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἤλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 245 ἀγγελὴν ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰεμένος περ,
 κῆρ σχεῖ μεγάλῳ βεβωλημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' οἶετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὀλεθρον·
 Ἥομεν, ὡς ἐκέλευε ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔστοισιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δὲ τις μέγαν ἰσθὸν ἐποιχομένη λίγ' αἶδεν,
 255 ἥ θεὸς ἡὲ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἥ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας οἴξε φαινὰς
 καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, οἰσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀολύεες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσχοπίαζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 ὠμοῖν βαλόμην, μέγα, γάλακσον· ἀμφὶ δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν δδὸν ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ δ' ἅμ' ἀφοτέρησι λαθὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσήδα·]
 Μή μ' ἀγέκεῖσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γὰρ, ὡς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσει οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σῶν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῆν τοῖςδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· ἐτι γὰρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κολλη παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
 Κίρκης ἔζεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν;
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηϊνὴν ἀνδρὶ εἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χερειστάτη ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῆ δ' αὐτ', ὦ δύστηνε, δι' ἄρκις ἔρχεαι ὅλος,
 χώρου ἀδίδρις ἐὼν; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σὺες, πυκινούς κευθυμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι

POWERS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina perniciose, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :
 Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas aedes pulcras.
 [polititis lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quedam magnam telami obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens specularar.
 Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenuquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

25

- 285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἐνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σάωσω·
 τῇ, τὸδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχεαι, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώα δῆνεα Κίρκης.
- 290 Τεύξει τοι κυκεῶν, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς θέλῃαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει βράβδω,
 δὴ τότε σὺ ξίφος δέξῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
- 295 Κίρκη ἐπαίξει, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήσασθαι θεοῦ εὐνῇν,
 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτὸν τε κομισσῇ·
 ἀλλὰ κέλευσθαί μιν μαχάρων κακὸν ὅρκον ὁμοῖσαι,
- 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
- 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἀν' ὕλησσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
- 310 Ἔστιν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἐνθα στάς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας οἷτε φαεινὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ πόρῃν, ἀαχήμενος ἦτορ.
 Ἦϊσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
- 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶν χρυσέφ' ὀπᾶ, ὄφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἐθέλεξεν,
 βράβδω πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 320 Ἐρχεο νῦν συμφέονδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ οἷον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκη ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 ἡαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλῃσιν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὅς κε πῆν καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.]
- 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, δντε μοι αἰεὶ
 φάσκειν ἐλευσέσθαι χρυσόβραπς Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα βοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ ὁέο, νῦν δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρας ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγύντε
- 335 εὐνῇ καὶ φίλῳ τῇ πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κελή σοι ἦτιον εἶναι;
 ἥ μοι σὺς μὲν ὕψικας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

- ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad ades Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciose consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet praelonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrue, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magni jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
- Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsam vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
- Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor æstuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in aglio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percussarat, verbumque dixit et elocuta-est :
- Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrui, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
- Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.] Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
- Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in aribus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἐς θάλαμόν τ' ἵέναι καὶ σῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 ὅφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλωμι τεῆς ἐπιθήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε γῶι Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κατὰ δρῆσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἄλαις προρέουσιν.
 Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνους ἐνὶ ῥήγαι καλὰ,
 πορφυρέα καθύπερθε, ὑπένευρε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνους ἐτίταινε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρυσεῖα κάνεα·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμει δὲ χρυσεῖα κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαειεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με γλαίαναν καλὴν βάλεν ἥδ' ἐχιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰς ἀγαθοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ ὀρήνυς ποσσὶν ἦεν·
 [χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχόω· ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 370 νίφασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔγοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξειαι ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἤπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶεαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δειδίμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἄνθρωπος, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδότητος ἥδ' ἐποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λύσον, ἦν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 390 ἔκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίον· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lineæ subjiebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido atheno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavaret me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis apposis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum allum suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.

Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 valens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 305 ἀνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μεζζονες εἰσοράσθαι.
 Ἐγώσσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἑλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἦ δέ μευ ἄγχι· σῆσσε προσήυδα δία θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆσσι πελάσσετε θπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπετίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ βοῇ ἐρίφρας ἑταίρους,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ἔτε' ἂν ἀγραυλοὶ πόριες περὶ βοῦς ἀγελείας,
 ἐλούσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης χορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν.
 μητέρας ὥς ἐμὲ κείνοι, ἔπει ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπει περὸντα προσήυδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὡς ἔχρημην,
 420 ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὀλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆσσι πελάσσομεν θπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἐπησθε,
 ὄφρα ἴδωθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοὶς ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅλος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους·
 430 [καὶ σφραγισμένης ἔπει περὸντα προσήυδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἢ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ λύκαις ποιήσεται ἢ ἐλέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχὺς παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄρδε πελάσσαι,
 καὶ πῇ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἑταῖροι
 μειλίχοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασσιν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνι· ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante prodixerat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt juniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, hæseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subiit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus est animus generosus.

Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris :

inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes.

Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulæ circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversæ; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in ædibus Circes,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;

Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad ædes descensuri? quæ cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses :
 hujus enim etiam illi vecordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me sorii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire.

nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λέλειπτο,
ἀλλ' ἔπετ'· ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπτήν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
480 ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἠδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφείρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἔπει ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναγίζετο δῶμα.

485 Ἦ δὲ μευ ἄγχι σπᾶσα προσήυδα διὰ θεῶων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἀλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου.

490 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσάγον αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχέης Ἰθάκῃς· νῦν δ' ἀτκελέες καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλγος χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν
495 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειτὰ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπετειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα μὲν ἡματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μενηϊν φρονόντων, περὶ δ' ἡματα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρίηρες ἐταῖροι·

Δαιμόνι', ἦδη νῦν μεμνήσκειο πατρίδος αἴης
εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

475 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπετειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιοέεντα.]

480 Αὐτὰρ ἐνὼ Κίρκῃς ἐπιθᾶς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλλιτάνευσσα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδων·
ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσθης,
οἶκαδε πεμφέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἦδη,
485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηται.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλῃ χρῆθ' ἄλλον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰέσθαι
εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίᾳ,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
495 οἷον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκίαὶ ἀίσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρναι φάος ἡελίοιο.
Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.
Hi vero postquam se invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.

Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquibatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrosas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi confractum est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatu fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἄϊδος δ' οὐπὼ τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποτὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 ἴσθον δὲ στήσας ἀνά θ' ἴστια λευκὰ πετάσσας
 ἦσθαι· τὴν δὲ κέ τοι ποιῇ Βορέαο φέρησιν.
 Ἄλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
 μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἱέται ὠλεσίκαρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδωο ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ρέουσιν
 Κώκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὑδατός ἐστιν ἀπορρώϊ·
 πέτρῃ τε ξύνεσις τε δῶω ποταμῶν ἱριδόπων·
 ἐνθα δ' ἐπειθ' ἦρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βούν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξιν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῆσι λίσῃ κλυτὰ θύνα νεκρῶν,
 ἐνθ' δῖν ἀρνείον ῥέξιν θηλύν τε μέλαιναν,
 εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἰέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰι
 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηῶτων.
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δειράντας καταχεῖαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἦσθαι, μὴδὲ ἔαν νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ζῆμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἐνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἱχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Ἀμφὶ δέ με χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσειν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦσι
 καλὴν, χρυσεῖν' κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἐταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἄνωγτε γλυκύν ὕπνον·
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέπραδε πόντις Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
 Ἐλπίηωρ δὲ τις ἔσχε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
 ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὸς,
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :
 generosissime Laertiade, sollers Ulysae,
 minime tibi ducis desiderium apud navem curae-sit :
 malo autem erecto, et velis albis expansis,
 sede : illam vero tibi flatus Boreae feret.

Sed quando jam nave per Oceāum trajeceris,
 ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
 excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
 navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
 ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt
 Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;
 rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :
 illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
 fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
 primum mulso, deinde vero dulci vino,
 tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*,
 ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,
 te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
 bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
 ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
 ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
 contendens ad-fluvii fluenta : ibi vero multæ
 animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube
 pecudes, quæ jam jaceant maculatæ sævo aere,
 excoriatas comburere, vota-que facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sede, neu sine manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
 tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
 qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Mihi vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
 ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
 tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
 pulcrā, auream ; capitique imposuit calyptram.
 Atque ego per domos profectus hortabar socios,
 blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
 sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
 Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
 Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
 fortis in bello, nec mente sua firmus,
 qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 ψύχος ἱμερίων, κατελέξατο οἰνοθαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτέρων θυμαδὸν καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
 ἀφοόρων καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 560 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐγὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον εἶπον·
 Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένουσιν Ὀθθαίου Τειρεσίαιο.
 Ὃς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐχόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόνυν τιλλόντ' ἐχρίτας.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγγίγντο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ οἶνα θαλάσσης
 570 ᾗομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνεῖον κατέδωκεν δῖν ὀηλὺν τε μελαιναν,
 βρεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνὸ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτὸν ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,
 ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστίᾳ νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βραίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥμιν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώοιο
 ἱκμενον οὔρον ἱεὶ πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐθήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνέμῳ τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστίᾳ ποντοπορούσης·
 δύσετό τ' ἡέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυβόρου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κυμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥέλιος φαέθων καταδέσκειται ἀκτίνεσσιν,
 οὔθ' ὅπῃ ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὔθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὴ παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ᾗομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμίδης Εὐρύλοχός τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ δέξ' ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe ,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinae ,
 animam consulturis Thebanis Tiresiae .

Sic dixi : illis vero confractum-est eorum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus siebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum volentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigre ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 incendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem caerulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illā vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmericorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox pernicioſa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ῥδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαθὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα καλαινέφε· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὑπὲξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολὺτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρεσιν ἐγγείησιν,
 ἄνδρες Ἀρηϊφατοί, βεβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δῆ τότ' ἐπέβη' ἐτάροισιν ἐποτρύνεα ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτο· ἐσφαμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰρθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξιν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ λυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γὰρ πω ἐτέαπτο ὑπὸ χθονὸς ἐρυοδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον· ἐπεὶ πόνοος ἄλλος ἐπειγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλήσά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὶόντα προσήύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόνonta;
 ἔφθες πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάρμην· ὃ δὲ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μῦθον·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἵσα κακῇ καὶ ἄθερπτος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 65 ἀστραγάλων ἔαγῃ, ψυχὴ δ' Αἰδῶδες κατήλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν σπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπε·
 οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἰδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχῆσαις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπείτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἄκλαυτον, ἄθαπτον, ἰὼν σπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακκείαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοῖ ἐστιν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολυτῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *votens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me daemones fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutrit parvul-
 um,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in *Ææam* appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relin-
 quas, digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcumque mihi sunt,
 tumultumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicitis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perfice, figeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω,ν,
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πολλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖς,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρὴν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέσά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην πυκινόν περ ἀχεύων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃαο πυθέσθαι.
90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρῦσον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὖτ', ὦ δούστην, λιπὼν φάος ἡέλιοιο
ἤλυθες, ὅρρα ἴδῃ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον ὀζῦ,
αἵματος ὅρρα πίω καὶ τοι νημερτέα εἶπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κουλεῶς ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήρδα μάντις ἀμύμων·
100 Νόστον διζῆσαι μελιτῖδ᾽α, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἴω
λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακά περ πάσχοντες ἴκοισθε,
105 αἶ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων,
ὅππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργία νῆα
Θρινακίῃ νῆσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένους δ' εὕρητε βόας καὶ ἵππα μῆλα
Ἥελιου, δὲς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἄας νόστου τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἴκοισθε·
εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὀλεθρον
νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
ὅψε κακῶς νῆται, ὀλέσσεαι ἀπο πάντας ἐταίρους,
115 νῆδος ἐπ' ἀλλοτρίῃς· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίσιον κατέδουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ὀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἦτοι καὶ κείνων γε βίαις ἀποτίσσαι ἑλθών.
Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτείνῃς, ἡ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφοδὸν ὀξεῖ χαλκῷ,
ἐργεσθαι δὴ ἐπειτα, λαβὼν εὐῆρης ἑρετμὸν,
εἰσέκοι τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἄνδρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
125 οὐδ' εὐῆρε' ἑρετμὰ, τά τε πετὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὅππότε κεν δῇ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὀδίτης
φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἄνα φαίδιμῳ ὤμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐῆρης ἑρετμὸν,
130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
ἀρνεῖον ταυρόν τε συῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
οἰκαδ' ἀποστέλλειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλδος αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens : me autem agnovit et allocuta-est :
[Generosissime-Laertiade, sollers Ulysse,]
cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit : ego vero recondens gladium argenteis-clavis-di-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius :

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus : non enim puto
te latitaturum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum :
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus : ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes :
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto aere,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit :
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine : mors vero tibi extra mare ipsi

135 ἀβλήχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέρην
γῆρα ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέλευσαν θεοὶ αὐτοί.

140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὁρώ ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἥ δ' ἀέουσι ἥσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔδον υἱὸν
ἐτλη ἔσαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθῆσασθαι.

Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν ἑόντα. [πεν.]

145 Ἦς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδίον τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔῃς νεκύων κατατεθνηυῶτων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.

150 Ἦς φαιμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἔπει κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδόν, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἤλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·

155 Τέκνον ἐμόν, πῶς ἤλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα,
ζῶος ἑών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζῶοισιν ὁρᾶσθαι.

[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεδῶν ἑόντ', ἣν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]

160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηνεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἑτάροισι, πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἤλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμῇ, χρεὴ μὲ κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο,

165 ψυχῇ χρησόμενον Θεβαίου Τειρεσίαο.

Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἤλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλῃμαι διζῶν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.

170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἥ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,

175 ἥ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τίς ἤδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλῇν τε νόον τε,
ἥ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ ἤδη μιν ἔξημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.

180 Ἦς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λήν κείνη γε μένει τετληῖότη θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσῃ.
Σὸν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος

185 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαίτας εἵσας
δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμνει
ἄγρῳ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidal
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcunque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiae regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vivid quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiae.

Nondum enim prope veni Achalam; neque aliqua nostram
terram attingi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :
quodum te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus ; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus ; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivium aqua
epulatur, quæ decet principem virum curare ;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

- δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόοντα·
 190 ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδαι ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἵται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὥπωρη,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀΐζει,
 σὸν πότμον γοοῖν· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὁλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσχοπος Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπὶ κλυθεῖν, ἥτε μάλιστα
 τηχεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μῆδεα, φρίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπῆρ' ὕρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγων' ἔβελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθηνηυῖα·
 τρεῖς μὲν ἐφωρμήθη, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὀνείρω
 ἔπατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅζῳ γενέσκειτο κηρόθι μάλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 210 Μῆτερ ἐμῇ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Αἴδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηα
 ὠτρυν', ὄφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἔφαμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαρίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν.
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνᾷ, ἔπει κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός·
 ψυχὴ δ' ἥϊ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φῶκε δὲ τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃθθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὠτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηα —
 ὄσαι ἀριστῶν ἀλοχοὶ ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα καλαῖνόν ἀλλέες ἠγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 σπασσάμενος τανύχρως ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πῖειν ἄμα πάσας αἶμα καλαῖνόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκάστη
 δν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρὼ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἐμμεναι Αἰολίδαο·
 ἢ Ποταμοῦ ἡράσασατ', Ἐνιπῆος θεῖοιο,
 ὃς πολλὴ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἴησιν·
 240 καὶ β' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσιάμενος γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέετο δινῆεντος·

strata et laenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilis vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit astasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per altiore partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deflens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in aedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisae ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuaque benignitas usque memoriam dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posteriora tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæ-que
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethei se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρίψεν δὲ θεὸν ὀνητήν τε γυναῖκα.
 245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦλ' ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλοιο εὐναί
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα καὶ ἴσχο, μὴδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Προσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδῶσατο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὅπουκυσσάμενη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλιοι γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 ναίε πολλόρβητος· ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τούς δ' ἑτέρους Κρητῇ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονα δ' ἱπποχάρμην.
 260 Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζηθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 ἀργυρσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἐόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρύωνος ἀκοῖτιν,
 ἣ β' Ἑρακλῆα θρασυμένονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλιοι μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρεόντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἑπικαστήν,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδοῦρησι νόοιο,
 γημαμένη φ' υἱεῖ· ὃ δ' ἐν πατρί· ἐξεναρίξας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείῳ ἦνασσε θεῶν δλοὰς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἄφ' ὑψηλοῖο μελάβρου,
 φ' ἀγρεῖ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 δπλοσάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητῇ ἴφι ἀνασθεν·
 285 ἣ δὲ Πύλῳ βασίλευε, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορα τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ εἰδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκῃς ἐλάσειε βίης Ἴφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' ὅλος ἐπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδωκεν,
 δεσμῶι τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῶνται.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ἀψ' περιτελλομένου ἔτος καὶ ἐπὶ γλυθὸν ὄραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐης,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virginem zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.

Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.

Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.

Illa autem gravis facta, Peliam peperit et Neleum ;

qui fortes ministri Jovis magni fuerunt

ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco

habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.

Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,

Æsonemque, ac Pherelem, Amythaonemque equestrem-bellatorem.]

Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;

quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;

et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,

qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,

turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant

habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.

Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,

quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,

peperit, in ulnis Jovis magni congressa :

et Megaram, Creontis magnanimi filiam,

quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,

Matremque (Edipodis vii, pulcrum Epicasten,

quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,

nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,

eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-

minibus.] Sed ille quidem in Thebe amenissima dolores]

patiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :

illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,

deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,

suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone

valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.

Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus

uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-

numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidae,

qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :

ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,

Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-

um.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum

mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino

Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus

e Phylace abegisset roboris Iphiclei

difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius

Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum in-

pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.

Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,

rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,

tum vero demum ipsum solvit vis Iphicleæ,

θέςφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
 Καὶ Λήδην εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
 ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
 300 Κάστορά δ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
 τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζκος αἶα·
 οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
 ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 τεθνηῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.
 305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν,
 εἰσίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην,
 Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριαλτήν·
 οὓς δὴ μυχίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα
 310 καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
 Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπῆγες ἦσαν
 εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργιοι.
 Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
 φυλόπιδα στήσιν πολυαἰχίος πολέμοιο·
 315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἴν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
 Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤθης μέτρον ἶκοντο·
 ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἡύχομος τέκε Λητώ,
 ἀμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ χροτάφοισιν ἰούλους
 320 ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένους εὐανθεῖ λάχνη.
 Φαῖδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδην,
 κοῦρην Μίνωος δλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
 ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
 ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
 325 Διὶ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.
 Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
 ἥ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆντα. [Λην,
 Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 δσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
 330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν φθίτ' ἀμβροτός· ἀλλὰ καὶ ὦρη
 εὔδειν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
 ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὕμιν τε μελήσει.
 Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.
 335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτῃ λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
 εἶδος τε μέγεθος τὲ ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας;
 ξείνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
 τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μῆδὲ τὰ δῶρα
 340 οὕτω χρῆζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἐχένης·
 [ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρὸν προγενέστερος ἦεν·]
 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 345 μυθεῖται βασιλεία περιφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγωγε
 ζωὸς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 350 Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Pol- lucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediam, Aloeï uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitum erant latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum. Qui etiam immortalibus minabatur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli : Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis- sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florent, legerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcramque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in eminens-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnata.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ; voluptateque tenebantur per aedes umbrasas.

His vero Arete candidis-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem *vestrum* particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis bona in ardebis, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus :

[qui Phæacum virorem maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite :

Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque : hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰκόκε πᾶσαν
δωτήν τελέσω· πομπή δ' ἀνδρῶσσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
355 Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς·
εἴ με καὶ εἰς ἑνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μέμνειν
πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
πλειότερή σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδιόστερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἴσκομεν εἰσρόωντες
ἡπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν, οἳ τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μελαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, θένε κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὥς δ' αἰδοῖς ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
εὐδῆεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧν δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
ὥρην μὲν πολέων μύθων, ὥρην δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκούμεναι γέ λιλαίαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε
τούτων σοὶ φρονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν δλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπέεφυγον στονόεσσαν αὐτήν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰσότης γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπασκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
ἄγνῃ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
ἄχνημένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγχιγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθῳ θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἐγὼ δ' αἶψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαϊνόν·
κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἵβων,
πιτνὰς εἰς ἐμὰς χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἐμπεδος οὐδέ τι κίκυς,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα περὸν ἔντα προσήθουν·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέας θανάτοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
400 ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
ἡέ σ' ἀνάρσοι ἀνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταμνόμενον ἡδ' οἶων πῶεα καλὰ,
ἡέ περὶ πτόλιος μαχρὸν ἡδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curæ-erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire ;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem hæc valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in ædibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in ædibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
hæc tibi inuidebo et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malæ causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum seminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens ; circumque aliæ congregatæ-erant, quæcunque simul
cum-eo] domo in Ægisthi perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in-ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu ?
an te hostiles viri læserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

- 405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέναρτον αὐτμην,
οὔτε μ' ἀνάρσοι ἀνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἴγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ὡς θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι
κυλεμέως κτείνοντο σύες ὡς ἀργιόδοντες,
οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
415 ἡ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεβαλὺτῃ.
Ἦδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβολήσας,
μουναῖς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
420 κείμεν' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι ὕεν.
Οἰκτροτάτῃν δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρῃ δολόμητις
ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χειρὰς αἰείρων
βάλλον ἀπονήσσκων περὶ φαργάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
425 νοσφίσας· οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο
χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν σὺν τε στόμ' ἑρεῖσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
οἷον δὴ καὶ κείνῃ ἐμήσατο ἔργον αἰεὶς,
430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
ἀσπασίους παῖδεςσιν ἰδὲ δμῳέσσιν ἐμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔσχα λύγρ' εἰδυῖα
οἷ τε κατ' αἴσχος ἔχευε καὶ ἔσσομένησιν ὀπίσω
θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύοστα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ'· εἵνεκα πολλοί
σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρῃ δόλον ἔρτυε τηλόθ' ἔοντι.
440 Ὡς ἐφράμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικὸς·
445 λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μὲν μιν νόμῳ γε νῆν κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
450 δλβιος· ἡ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄφεται ἐλθὼν,
καὶ κείνος πατέρα προσπύττειται, ἡ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνὶ πλησθῆναι ἄκοιτις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἑρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
455 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioxa uxor, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *maclantur* in locupletis viri præpotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam tu quidem multorum cardī virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine fluctabat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filiar,
Cassandræ, quam occidebat Clytemnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam moriens, ad gladium *capiendum*: illa autem impudens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non *est* gravius et improbius aliud muliere,
quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenuo struens marito cædem: sane putabam quidem
gratum *me* liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exititalia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam *ei* quæ probe-agens sit.
Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feminea propter consilia,
ab initio: Helenæ quidem causa perilius multi;
tibi vero Clytemnestra dolum struxit procul absenti.
Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.
Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
filia Icarī, prudens Penelope.
Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.
Verum mea ne filio quidem *me* saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides *est* feminis.
Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνemyλία βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σγέτλιε, τίπτε' ἐτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδόδῃ κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναῖουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμώντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίῳ κατὰ χρέος, εἰ τίνα βουλήν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκῃ ἐς παιπαλοέσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιίδος, οὐδέ πω ἄμῃς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν ἔγω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάροιθε μακάρατος οὗτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίμεν Ἰσὰ θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὸν τῷ μῆτι θανῶν ἀχαρίζεαι, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίोटος πολὺς εἴη,
 ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνίσπε,
 ἥ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἥ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολλήν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖοσδ' ἔλθοιμι μῖνονθ' ἀπὸ πατέρος δῶ,
 τῷ κε τέω στυζαίμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνον βίωονται, ἔέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοιλῇ ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἑκννήμιδας Ἀχαιοῦς.
 510 Ἦτοι δτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθον·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικᾶσχομεν οἴω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum? Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaïam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus aequaliter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallem rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.

Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non. Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave aequali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.

Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
οὔ ποτ' ἐνὶ πληθὺι μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
615 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσων λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
ἀλλ' ὅλον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ,
620 ἦρω· Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δώρων.
Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὴ κάμ' Ἐπειὸς,
Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
625 [ἤ μὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἡδ' ἐπιθεῖναι·]
ἐνδ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
δάκρυά τ' ὠμόργυντον τρέμονθ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
κεῖνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
630 δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πολλὰ ἰκέτευεν
ἱππόθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχον ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
635 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί' ἡ χαλκῷ
οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· ὅα τε πολλὰ
γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰαχίδαο
φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
640 γηθοσύνην, ὃ οἱ υἱὸν ἔσθ' ἀριδείκτεον εἶναι.
Αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκῶν κατατεθνηῶτων
ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἰρόντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφροστήκει, κεχλωμένη εἵνεκα νίκης,
645 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαιοῦμενος παρὰ νηυσὶν
ταύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
[παῖδες δὲ Τρώων νίκησαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
Ὡς δὲ μὴ ὀφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
650 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσεγυῶν μελιχίοισιν·
Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
655 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
660 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τειν' δ' ἐπὶ μείραν ἔθηκεν.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν. [λας
Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
ψυχὰς εἰς Ἔρεβος νεκῶν κατατεθνηῶτων.
665 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχλωμένος, ἦ κεν ἐγὼ τὸν,
ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν

HOMERUS.

At quum in campo Trojanorum pugnabamus ære,
nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
[et ut aperirem densas insidias, et ut includerem:]
hic alii Danaorum ductores ac principes
lacrimasque sibi abstergebant, tremebantque subtile membra
cujusque:] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
nec cominus vulneratus; ut sæpe
fit in bello; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Ἐακιδᾶς
abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.

Sola autem Ajacis anima Telamonii
longe absistebat, irata propter victoriam,
qua ipsum ego vici, judicio-contendens apud naves,
de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.

[filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]

Utinam sane non vicissem tali in certamine:

tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.

Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
perniciosa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
Talis enim ipsis turris periisti: propter-te autem Achivi,
æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
nostram: domo autem iram et generosum animum.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδεῖν κατατεθνηώτων.

Ἔνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστευόντα νέκυσσιν,
570 ἤμενον· οἱ δέ μιν ἄμφι δίκας εἵροντο ἄνακτα,
ἤμενοι ἐσταότες τε, κατ' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶ.

Τὸν δέ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπολοῖσιν ὄρεσσιν,
575 χερσὶν ἔχων βόταλον παγχάλεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ· δ' δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρον ἔσω δύνοντες· δ' δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσίν·

580 Λητὸν γάρ ἤλασσε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιγόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἐσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλαζε γενεῖω·
στεῦτο δὲ διψῶν, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι

585 Ὅσσαίη γὰρ κύψει· δ' γέρων, πείειν μενεαίνων,
τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν· ἄμφι δὲ πουσὶν
γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήγασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτγηλα κατὰ κρηνὴν χέει κρητὸν,
ὄγγυαι καὶ ροῖαι καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
590 συκαὶ τε γλυκεραί καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι·
τῶν ὅπῳ· ἰθῦσαι δ' γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
λῆαν βασταύζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

595 Ἦτοι δ' μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λῆαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
ἄχρον υπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῖς
αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λῆας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄψ ὅσασκε τιτανόμενος κατὰ δ' ἰδρώϊς
600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δέ μετ' εἰσενόησα βῆην Ἡρακληΐην,
εἰδῶλον· αὐτὸς δέ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ἥρης χρυσοπεδῖλου.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντοσ' ἀτυζομένων· δ' δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ εἰοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφι διστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι εἰοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἄμφι περὶ στήθεσσι δορτῆρ,
610 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαρποί τε λέοντες
ὑσμῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάθθεο τέχνη.

615 Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καί μ' ὀλοφροόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἄ δειλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγηλάεις,
ὄνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο.

620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ οἷζύν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsi causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratium,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-æream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugii,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.

Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, dueros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque manu.
Nampe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-vis
retro : deinde in-solum volvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittarum,
horrendum circumspectans, semper jaculaturus similis.

Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
prællaque, pugnaeque, cædesque, homicidiaque.
Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum arumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὸν χεῖροσι φωτὶ
 δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καὶ ποτὲ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἡγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν δλοντο.
 630 Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγέρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,
 μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκα' ἐπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτοῦς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα βόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὔρες.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νῆς, ἀπὸ δ' ἔκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νῆσόν τ' Αἰατὴν, ὅθι τ' Ἡοῦς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε' ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἷσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροῦς δ' αἶψα ταμώντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρες ἐρετμόν.
 Ἥμεις μὲν τὰ ἕκαστα διεΐπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμορφολοὶ φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἰδοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσῳ σῆσσι μετρήδῃα διὰ θεῶων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διςθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαῖς θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐτοὶ πάννημέριοι· ἅμα δ' ἡοὶ φαينوμένην
 25 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δδὸν ἥδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.

Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :

Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.

At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.

Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :

[Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]

sed prius gentes congregabantur infinitae mortuorum,

sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,

ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri

ex Orco mitteret incluta Proserpina.

Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios

ipsosque inscendere, et retinacula solvere :

illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere

Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-

ti,) primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani

navis, et pervenit ad fluctus maris lati,

insulamque Æeæm, ubi Auroræ mane-genitæ

domicilium et chori sunt, et ortus Solis :

navem quidem hic advenientes subduximus in arenas

atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.

Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

tum vero ego socios præmisi ad domos Circes

allaturos mortuum Elpenorem defunctum.

Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,

sepeliebamus eum dolentes, ubi lacrimas defundentes.

Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,

tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,

fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde

Circen] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter

venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-

ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.

Et in medio stans dixit augustissima earum :

Miseræ, qui viventes subiistis domum Platonis

bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.

Verum agite, edite cibum et bibite vinum

hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente

navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μῆτι κακοῖσθαφίη ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ὡς εἶπ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπέπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

30 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,

οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·

ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα φιλῶν ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσε τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσι προσηύδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἱ βᾶ τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίχεται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φλόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκαδὲ νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμφ' ὅσπερ ὅφιν θίς

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥίνοι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάναν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείφαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθόα, μῆτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεναι αἱ κ' ἐθέλησθα,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ βοῇ χειράς τε πόδας τε,

ὄρθον ἐν ἰστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πεῖρατ' ἀνήφθω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούῃς Σειρήνοιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,

οἱ δέ σ' ἐτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι ἐσόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τάς γε παρὲς ἑλᾶσσωσιν ἐταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

δπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευεῖν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς

60 κύμα μέγα ροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Ἰῆ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνέησι πατὴρ ἐναρθίμιον εἶναι.

Ἰῆ δ' οὕτω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἱκῆται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πῖνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλως φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἄργῳ πασιμέλουσα, παρ' Αἰθήταο πλέουσα·

καὶ νύ κε τὴν ἐνθ' ὄκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Οἱ δὲ δῶα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιέβηκεν

75 κυανέῃ· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδὲ ποτ' αἰθρηῇ

κεῖνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ·

οὐδέ κεν ἀμβολίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,

οὐδ' εἰ οἱ χειρὲς τε ἐέκιοσι καὶ πόδες εἴεν·

πέτρῃ γὰρ λίς ἐστί, περιεστῇ εἰκυῖα.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnosus
aut in mari , aut in terra , doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus-est animus generosus. Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum, sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum dulce. Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere, illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ; hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis, sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula : atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi, ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse : Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes homines deliniunt, quicumque ad-eas pervenerit. Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit Sirenium, huic ne-utiquam uxor et infantes liberi domum reverso astant, neque lætantur :

sed Sirenes arguto deliniunt cantu, sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt. Sed præternavigato : verum aures obline sociorum, cera subacta dulci, ne-quisquam audiat ceterorum ; at tu ipse audire si velis, liganto tibi in navi veloci manusque pedesque, erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantur, ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.

Si vero rogaveris socios, solve-reque jubeas, illi te adhuc in pluribus tum vinculis illigant.

Ac postquam has præternavigarit socii, tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam, ultra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse animo considera : dicam vero tibi quæ sint vice utrinque.

Hinc enim petrae imminentes : ad eas autem fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ : Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbae timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ; sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra ; verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit, sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis, Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans : et sane illam ibi cito fluctus coniecissent magnas ad petras ; sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem cælum latum attingit acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam serenitas illius tenet verticem, neque in æstate, neque in autumno : neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit, ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent : petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

- 100 Μῆσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡρωειδὲς,
 πρὸς ζόφον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἥπερ ἂν ὤμεις
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
 τοῖσιν οἴστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
 τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 γίγνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἦτοι πόδες εἰσι δωδέκα πάντες ἄωροι·
 90 ἕξ δέ τε οἱ δεῖραι περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάστη
 σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
 Μῆσση μὲν τε κατὰ σπέιους κοίλοιο δέδυκεν·
 ἔξω δ' ἔξισχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαμῶσσα
 δελφίνας τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθουσιν
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέροι δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
 100 φῶτ' ἐκαρπάξασα νεὸς κυανοπύρροιο. [σεῦ,
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλωτέρων ὄψει, Ὀδυσ-
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστευσαις.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
 τῷ δ' ὑπὸ δία Χάρυβδις ἀναβροῖδ' αἰ μέλαν ὕδωρ.
 105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίσχουσιν ἐπ' ἤματι, τρίς δ' ἀναροῖδ' αἰ
 δεινόν· μὴ σύγε κείθι τύχους, ὅτε βοῖδ' ὀδῇσιν·
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
 νῆα παρέξ ἔλάν· ἐπειὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 110 ἕξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποδημέναι ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 εἰ δ', ἄγε δή μοι τοῦτο, θεὰ, νημερτέες ἐνίσπε,
 εἰ πως τὴν ὁλοήν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδι,
 τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.
 115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δία θεάων·
 σθέντι, καὶ δ' αὖ τοι πολέμητ' ἔργα μέμνηεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν·
 Ἥ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶν
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
 120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἦν γὰρ δὴ θύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δαίδω μή σ' ἐξαυτίς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλάν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὅσπερ ὀνυχόωνται.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἥελιοιο βόες καὶ ἱφια μῆλα,
 ἑπτὰ βῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
 130 πεντηκοντα δ' ἑκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
 οὐδέ ποτε φθινύουσιν· θαλὴ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
 ἃς τέκεν Ἥελίω Ὑπερίονι δία Νέαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
 navem cavam præleragatis, splendide Ulysse.
 Neque ex navi cava juvenis vir
 arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
 Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
 ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
 lætaretur conspiciat, nec si deus obviam-veniret.
 Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
 sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
 horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 densi et frequentes, pleni atræ mortis.
 Media quidem per speluncam cavam immergitur:
 extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
 illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 delphinæque, canesque, et sicubi majorem capere possit
 cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
 Huic autem nondum-unquam nantæ illasi gloriantur
 se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
 virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
 At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
 prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
 In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
 sub eo vero divina Charybdidis absorbet nigram aquam.
 Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
 horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet:
 non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
 Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 navem præterage; quoniam longe satius est,
 sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
 Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
 age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
 si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
 illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
 Sic dixi: ac statim respondit angustissima dearum:
 infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
 Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
 neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
 Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
 tot capitibus, totque viros abripiat.
 Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
 matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
 Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
 pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
 septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
 quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
 rum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
 Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
 quas peperit Soli Hyperioni divina Neaira.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκούσ᾽ αὖτε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλάσσεσθαι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάσας νόστου τε μέδῃται,
 ἢ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖνται, τότε τοι τεχμαίρομαι ὀλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀφεί κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνά νῆσον ἀπέστιγε διὰ θεῶων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κλῆϊσι κάθίζον.
 [ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἔει πηλίσσιον, ἔσθλόν ἐταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδῆσσαν.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε γῶν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδεσθαι οὐδὲ δύ' οὓς
 155 θεόφραθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεοσπεσίων
 φθογγὸν ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 ὅσων ἔμ' ἠνώγει ὅτ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμοῖ
 δῆσατ' ἐν ἀργαλείῳ — ὅφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μέμνω —
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψω.
 Αἱ δέ κε λίσσονται ἡμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πείρασκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέκτο νῆς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν ἔπειγε γὰρ οὐρος ἀπήμων.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμῇ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνοτάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἰστίᾳ μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμᾷ
 ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέξουν·
 175 αἰψά δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηϊ μ' ἔδῃσαν ἡμῶν χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτουν·
 180 αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπήμην, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμψα δῶικοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆς
 ἐγγυθὲν ὀρνυμένην· λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοδῆν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νωϊτέρην ὅτ' ἀκούσῃς. [χαῖων,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηϊ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγῃρυν ἀπὸ στομάτων ὅτ' ἀκούσται·

Has quidem ut educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut habitarent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, redditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar solites,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulchra-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratrum floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-malli : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solvereque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.

At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-malli ; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsus : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείτῃ καὶ πλεονα εἰδούς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅς ἐν Τροίῃ εὐρείῃ
 190 Ἄργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅσα κάλλιον· αὐτὰρ ἑμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 πλεοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πιέζεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἐπειτα
 φθογῆς Σαιρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοιδῆς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἑμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὤσιν ἀλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἐπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῆμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀκουσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμά προήκεα χερσὶν ἐπείγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μιλαιχίοις ἐπέεσσι παρασσαδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακὸν ἀδαήμενές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπὶ κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 εἶλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆρ' ἱβήφιν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόφ' τε,
 ἐκφύγομεν· καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλδος ῥηγμῖνα βαθείαν
 215 τύπτετε κληΐδεσσι ἐφήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλε, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴηται νομῆς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κείσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάληςθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δεισαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφάεας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλων εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 230 πρόωρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντῃ καπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνελπίστον γοῶντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνερρόβηθε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἥτοι δ' ἐξέμαρσε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμορμούρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντοσε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ,

verum ille delectatus abijt, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecumque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecumque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcrā; ac meum cor
 volebat audire, solvereque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas praterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsi in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.

Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.
 Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc praeceptum; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos concias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulam navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rýbdis] horrendum absorbit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δαινὸν ἐβεδρῦχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δαίσαντες θλεθρον·
 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίλῃς ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἱ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπέρθεν,
 ὑφ' ὅσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαίροντες δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θυράζε·
 255 ὡς οἷγ' ἀσπαίροντες ἀείροντο πρὸτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Οἰκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀρθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖνων.
 260 Αὐτὰρ ἔπει πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βοὸς εὐρουμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελίοιο.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἶων τε βληγῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιας ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο.
 270 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισι μετηδῶν, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλутέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἰπω μαντήϊα Τειρεσίου.
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἣ μοι μάλα πολλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον θλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἡμίθετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἢ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς β' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδηκότας ἦδ' καὶ ὑπνῷ
 οὐκ ἑάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὖτε
 νήσῳ ἐν ἀμυρῷτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὖτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλῃσθαι ἀνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγοῖ αἰτὶν θλεθρον,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύλλα,
 ἢ Νότου ἢ Ζεφύριοιο δυσαέος, οἷτε μάλιστα
 290 νῆα διαβράλουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspectus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
 piscibus minutis per dolum escam objiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.

Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis *filii*, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiavi boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectant Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.

Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt ;
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *do-*
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernicies navium,
 oriuntur : quamvis quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?

Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitteremus lato ponto.

Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσυῦδον·

Εὐρύλοχ', ἥ μάλα δὴ με βιάζεστε, μούνον ὄντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
εἰ κέ τιν' ἡδὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
310 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
ἢ βοῶν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἄλλα ἔκηλοι
ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ἦς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνουον, ὥς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,

305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἄγχι' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ εἰσπέβησαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἑλαιοὶν ἑταίρους,
310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλοῦσα·
κλειόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρήχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρο βεδίχαι,
ὥρσεν ἐπὶ ζαῖν ἀνεμὸν νεφεληγέρετα Ζεὺς
λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυπεν

315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὥρῳρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπῆος εἰσερύσαντες·
ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῆων καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόωκοι·
καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορῇν θέμενος βόας πᾶσιν ἔειπον·

320 Ὡ φίλοι, ἐν γάρ νηϊ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
ἐστίν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχόμεθα, μῆτι πάθωμεν·
δεινοῦ γάρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱφία μῆλα,
Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπαπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
Οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,
330 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλγέουσιντες ἀνάγκη,
ἰχθύς ὄρνιθας τε, φίλας δὲ τὴν χεῖρας ἴκοιτο,
γναμπτώις ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
εὐξάμην, εἰ τίς μοι δῶδὸν φήνει νέεσθαι.

335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
χεῖρας νιφάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔγχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖ-
πάντες μὲν στυγερὸν θάνατον δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ρέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀρικόμμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν
τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραϊράων,
νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσθαι, ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
e-navi, deinde autem coenam scite appararunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,
quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :

flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.
Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.
Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
tum demum prædæ sequebantur palantes necessitate,
pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.
Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.
Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.
Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350ι βούλωμ' ἀπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἣ δὴ θὰ στρεύγεσθαι, ἔὼν ἐν νήτῳ ἐρήμῃ.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἥλιοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπώροιο
355 βοσκέσκειν· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τάς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐσσελμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυσαν,
διπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτὸν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείπειν ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
365 μιστὺλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα χιών νεὸς ἀμφιέλισσης,
καὶ τότε με κνίσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
370 οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γέγωνεν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἀπὴν κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμυτίσαντο μένοντες.

Ὡκέα δ' Ἥλιω Ὑπερίονι ἀγγελὸς ἦλθεν
375 Λαμπετῇ ταυνύπεπλος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
οἱ μὲν βοὺς ἔκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἔγωγε
380 γαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὀπότε ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπεικέ· ἀμοιβὴν,
δύσσομαι εἰς Ἄϊδαο καὶ ἐν νεκύεσσιν φαιίνο.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσσω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψῶς ἡὔκόμοιο·
390 ἣ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέραα προὔφαινον·
395 εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀδελοῖς ἐμεμύκει,
ὀπταλῖα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίφρες ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἥλιοιο βοῶν ἑλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο λαολαπὶ θυῶν·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
ἰστὸν σπησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λευκὰ ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cœrulea-prora
pascebantur camuræ pulcræ boves, latiss-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerpitis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.

Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cœlum stellatum,
et quando retro ad terram e cœlo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super aliam terram:
horum autem ego cito navem celerem cadenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiiit turbine sævire:
nos autem statim consensamus navem immisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεταιο γαῖαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδ' ἐθάλασσα,
 410 δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυος δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γάρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔβρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστός δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἄντρον κατέχυνθ'· ὃ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ
 πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἄραζεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἰοικὼς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελύθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μελαινὰν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῆμα.
 Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βόας ῥινοῖο τετευχώς.
 Τῷ ῥ' ἀμφω συνέργον ὁμοῦ τρόπιν ἤδ' ἐκ ἱστὸν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρων ἐμῷ ἀλγεα θυμῷ,
 ὅρ' ἔτι τὴν δλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνεβρόβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεν ὀφός· ἀερθεὶς
 τῷ προσφύς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδὲ πη εἶχον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκάς εἶχον, ἀπῆρωροι δ' ἔσαν ὅζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκαῖον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέας δ' ἐχόμεν, ὅρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον·
 ὅψ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορήθην ἀνέστη,
 440 κρινῶν νεῖκεα πολλὰ δικαιομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰτὸν δλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦδ' ἡ γάρ τοι χθιζὺς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἱερθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cælum atque mare,
 tum vero cæruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine; —
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e havi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebar, donec latera
 solvit fluctuum impetus a carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desit turbine fure :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam per noctem ferebar; simul autem cum sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hæreere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebar, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad coenam vir e foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.

Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per novem dies ferebar : decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφριξίς εἰς Ἰθάκην.

- ᾽Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶν δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρά σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
᾽Ὀδυσσεῦ, ἔπει ἔκτε ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
5 ὑψερεφές, τῷ σ' οὔτι παλμπλαγγθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφίεμενος τάδε εἶρω,
ὅσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθρα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδῶ·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῶ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουλῆφοροὶ ἐνθάδ' ἐνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέθητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἔνα πρηνὸς χάρισασθαι.
᾽Ως ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῇ ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτει ἔλαινόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαϊνεφεῖ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι μετὰ δὲ σφιν ἐμέλειπτο θεῖος ἀοιδός,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώνοντα,
30 δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
᾽Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὅτε πανῆμαρ
νειδὼν ἄν' ἔλκητρην βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδου φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδου φάος ἡελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιπασχόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἥδη γὰρ τετέλεστοι, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
διδίχα ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἀκοῖτιν
νοστήσας εὖροισι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
45 κουριδάς καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὑπάσειαν
παντοίην, καὶ μῆτι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.
᾽Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbrosas.
Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.
Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.
Ii quidem decubituri abierunt domum unusquisque.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
laderent impellentium , quando incumbere remis.
Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantos ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ζεῖπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοος, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
wόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
55 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἀνὰ δ' ἴστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσεΐδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσέκε γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσето διὸς Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προέει μένος Ἀλκινόοιο
65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶας ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
ἡ δ' ἄλλη σίτον τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥηγῶς τε λίνον τε
νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσето καὶ κατέλεχτο
σιγῇ· τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἄλα πηδῶ·
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτιω ἀγχιστα εὐκούς.
Ἦ δ', ὅς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ὑφ' ὅσ' αἰερόμενοι ῥίμφα πρήσσοισι κέλευθον·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰέρετο, κύμα δ' ὅπισθεν
85 πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρῆς
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεινῶν·
ὥς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
90 δὲ πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὅν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινὰ τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὐδὲ, λελασμένος ὅσ' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φάναττος, ὅς τε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡῶς ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νῆσῳ προσεπλινάτο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δὴ μῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀπορῥῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
αἵτ' ἀνέμων σκεπώουσι δυσάων μέγα κύμα
100 ἔκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ τ' ἄνει δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὖσσελμοι, δτ' ἂν ὁρμου μέτρον ἔκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praekonem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoë vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Arelæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoë rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una praekonem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chilamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret,] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam lintcumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis maria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
viro-umque bella, sævosque fluctus transiens ;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ inane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt
litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent
naves bene-tabulate, quando portus spatium intraverint.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίη·
 ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπύρατον, ἡροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶων, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 105 Ἐν δὲ χρητῆρές τε καὶ ἀμριφορῆες ἕσιν
 λαΐνοι· ἔνθα δ' ἐπειτα τιθαιδῶσσοι μελισσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δέ τ' οἱ θύραι εἰσὶν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβάται ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότο εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.
 Ἐνθ' οἳ εἰς ἑλάσαν, πρὶν εἰδότες ἢ μὲν ἐπειτα
 ἡπειρῶ ἐπέκελεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης,
 115 σπερχομένη· τοῖων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶων.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐχέουσι ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσεῖα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἀειραν
 αὐτῶ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλάνει·
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνω,
 120 ἐκ κτήματ' ἀειραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 οἴασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πού τις ὁδιτῶν ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἐγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' ἔννοσ' ἔχθων
 λήθετ' ἀπειλῶων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῆι
 πρῶτον ἐπηπειλήσε, Διὸς δ' ἐξέρετο βουλήν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆίς ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοῖπερ τοι ἡμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐράμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι νόστον δέ οἱ οὔποτ' ἀπηύρων
 πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς θ' ὕφαντῃν,
 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπῆμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδος αἵσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσ' ἔγαι· εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμεῖβ' ἐπειτα Ποσειδάων ἔννοσ' ἔχων·
 αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινειφές, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἢ δ' ἀλείνω.
 Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡροειδέϊ πόντῳ
 βαῖσαι· ἢ ν' ἤδη σκῶνται, ἀπαλλῆλξιν δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀριστα,
 155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphæ
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino illac
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad inum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, hand-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferēbam
 penitus, quoniam tu primum promisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumais venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo pulcrum navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatem intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
 νηὶ θοῇ ἔκελον· ἵνα θαυμαζέωσιν ἅπαντες
 ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
 100 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, θθὶ Φαίηκες γεγάσιν.
 Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
 ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἑνοσίχθων,
 ὅς μιν λῆαν εἴθηκε καὶ ἐβρίζωσεν ἔνερθεν,
 χειρὶ καταπρηνεί ἑλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.
 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέθησ' ἐνὶ πόντῳ,
 οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὔφαινετο πᾶσα.
 170 Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἥ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
 πατὴρ ἐμοῦ, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὸι ἀπήμονές εἰμεν ἅπαντων.
 175 Φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡρωεῖδ' ἐνὶ πόντῳ
 βραϊσέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τάδε μιν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πευθώμεθα πάντες·
 180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
 δώδεκα κεκρμένους ἱερύσομεν, αἱ κ' ἐλεήσει,
 μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
 185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
 δῆμου Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο Διὸς Ὀδυσσεύς,
 εὐδων ἐν γαίῃ πατρωτῇ, οὐδέ μιν ἔγνω,
 ἦδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα γεῦεν
 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός· ὅρα μιν αὐτὸν
 ἀγνωστον τεύξειεν ἕκαστά τε μυθήσαιοτο,
 μή μιν πρὶν ἀλοχος γνοίη ἄστοί τε φίλοι τε,
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοις εἰδὲ φαιέσκετο πάντα ἄνακτι,
 195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἠλίσθατο καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ ῥ' εἰσιδε πατρίδα γαίαν·
 ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ δι' ἐπελήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
 200 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 ἦ ῥ' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλόδεινοί, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτοῖς
 πλάζομαι; αἶθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαίηκεσσιν
 205 αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
 ἐξέκομην, ὃς κέν μ' ἐφρίει καὶ ἐπεμπε νέεσθαι.
 Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοις γένηται.
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *tum eam* facere lapidem prope terram
 navi veloci similem : ut admirentur omnes
 homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
 profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
 navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptunus,
 qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
 manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
 Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.
 Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :
 Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
 essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
 tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
 nobis, quoniam deductores tuli sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perditurum, magnumque nobis montem urbi obduciturum.
 Sic dicebat senex ; hæc vero nunc omnia perficiuntur.
 Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
 nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
 duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
 neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.
 Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
 populi Phæacum ductores et principes,
 stantes circum altare. Exspectatus est autem divinus Ulysses,
 cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfuderat,
 Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
 ignotum faceret, singulaque ediceret,
 ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amioique,
 quam omnem proci contumeliam luissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
 viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 petraeque præcipites, et arbores virentes.
 Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
 flevitque deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
 numquid hi injuriosique et crudeles, neque justii?
 an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
 quanam jam bona multa fero hæc? quanam autem et ipse
 vagor? utinam mansissent apud Phæacas
 illic; ego vero ad alium magnanimorum regum
 pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
 rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
 relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.
 Dii boni ! non ergo omnino sapientes, neque justii

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετῆσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνονται, ὅστις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχωνται κολῆς ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· δ' δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσθοιο θαλάσσης,
πολλὰ ὀλοφυρόμενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέω ἐπιβώτορι μήλων,
παναπάλῳ, οἷοι τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσα· χειρὶ δ' ἄκοντα.
- 225 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χειρὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ γούρῳ,
γαῖρ τε καὶ μή μοι τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσας,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥς τε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι ποῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
ἥ πού τις νήσων εὐδείελος ἡέ τις ἀκτὴ
- 235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλῆλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
240 ἥ μιν ὅσσι ναίουσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιον τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατός ἐστιν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
- 245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖα τ' ἔέρση·
αἰγιόστος δ' ἀγαθὴ καὶ βούστος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπιγετανοὶ παρέασιν.
Τῶ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔχει,
τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῶδες ἐμμεναι αἴης.
- 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαῖν πατρίῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθάνομην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλῆλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενεὺς,
260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειστάς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης
Τρωιάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicumque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem cum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicatus, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obviis venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra ? quis populus ? qui viri insunt ?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis ?
Hunc autem contra allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoque in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.
In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.
Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :
Audiebam de-Ithacæ quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochem pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 295 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾗ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχισάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 νῦξ δὲ μάλα θνοφερὴ κατέχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιῶν Φοίνικας ἀγαυούς
 ἐλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα λήϊδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπόσαστο ἴς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἄεκαζομένους· οὐδ' ἦεθελον ἐξαπατήσθαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνήστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτοὺς ἀποβάντες ἐκέμεθα νηὶς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
 κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπτόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίη·
 290 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπικλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δολῶν ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξαιν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδόνθεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσι βροτῶν δ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτην τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδέ σὺγ' ἔγνωκ
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κόρυρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
 καὶ δὲ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δαῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἶκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδέ τω ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἤλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἀργαλέον σε, θεά, γνῶναι βροτῶν ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ ἀλ' ἐπισταμένῳ]· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἡπίη ἦσθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν ὕεσ' Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπύρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασεν Ἀχαιοὺς,
 HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi aerata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cœlum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spolians.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ere,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsaliis-oculis Minerva,
 manumque ipsum demulsit; corpore vero assimilata est mulieri
 pulchræque magnæque, et illustria opera scienti;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque mentemque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est aedibus in structis
 dolores perferre; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 ἠλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δήμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαίαν ἀναστρέφομαι· σέ δέ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμάς φρένας ἡπεροπεύσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκάνω.

Τὸν δ' ἡμέμβετε' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγγίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἴετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλογόν τε·
 335 σοὶ δ' οὐπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτως
 ᾗσται ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχοῦσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, ὃ νοστήσεις ὁλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτη, ὅς τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δεῖξω Ἰθάκης ἔδος, ὅρρα πεποιθῆς.
 345 Φθόρυκος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλσιο γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τάνυφυλλος ἑλαίη·
 [ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡρωειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι στέος ἐστὶ κατηρεφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἐκαστόμδας·
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὕλη.

Ἦς εἰποῦσα θεὰ σμέδασ' ἥερα· εἵσατο δὲ χθών·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἡρῆσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κούραι Διὸς, οὐποτ' ἔγωγε
 ὄψεσθ' ὕμ' ἐράμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἶ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυγῶ ἀντροῦ θεσπεσίοιο
 θείωμεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
 Ἦς εἰποῦσα θεὰ δῶκε στέος ἡρωειδὲς,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ στέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσσον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἰματά τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse me in Ithacam late-conspiciuam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neuliquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.

Verum sane nolui Neptuno obesi-
 tero, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublatis :

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
 dita] salvet : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed hona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto omnia quam optime fiant.

Sic locuta dea subit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit forti-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κατὰ κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
 380 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστω,
 ἀγγελίας προΐεσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
 385 εἰ μὴ μοι σὺ ἑκάστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὐτῇ στῆθι, μένος πολυθαρσές ἐνεῖσα,
 οἷον σθε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
 Αἶ χέ μοι ὥς μεμαυία παρασταίης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, σθε μοι πρόσφρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λήνι τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 δμπότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶτω
 395 αἶματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίστον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρφω μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθάς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 ἔσσω, ὃ κε στυγέηνιν ἰδὼν ἀνθρωπος ἔχοντα·
 κνωζῶσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλεῖ· ἔοντε·
 ὥς ἂν ἀεικελίος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν εἶλεπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα σὺδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὃς τοι ὤων ἐπίουρος, δμῶς δέ τοι ἦπτα οἶδεν,
 παιδὰ τε σὸν φιλέει καὶ ἔχέροννα Πηνελόπειαν.
 Δῆεις τόνγε σύσσει παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει θεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
 Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·
 ὃς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
 415 ὤγετο πειυσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τίπτε τ' ἄρ' οὐοί εἶπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; [σεύς·
 ἦ ἦ να πού καὶ κείνος ἄλῳμενος ἄλγεα πάσχει
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίστον δέ οἱ ἄλλοι ἐδουσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνός γε λήνι ἐνθυμῖος ἔστω.
 Αὐτῇ μιν πόμπειον, ἦνα κλέος ἔσθλὸν ἀροῖτο
 κεῖσ' ἐλθὼν· ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἐκηλος
 ᾗσται ἐν Ἀτρεΐδαι δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηϊ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,
 moliebantur procis insolentibus exitium.
 Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes :
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens ; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! profecto plane Agamemnonis Atridae
 periturus malo fato in ædibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos ;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamur splendidas pinnas.) Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocunque demum hæc obeamus ; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque fedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus :
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris ;
 flavosque ex capite delebo crines ; circumque pallium
 induam, quod aversetur conspicatus homo habentem :
 deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere :
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
 Invenies-hunc suibus assidentem ; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavam, et nigram aquam
 bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse :
 qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiat
 pontum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne jam tibi ille valde in-animo sit :
 ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus : at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridae ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὦλω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
 [ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντο κατέδουσιν.]
 Ὡς ἄρα μιν φαιμένη βράβδω ἐπεμάσασατ' Ἀθήνη·
 430 κάρφει μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
 κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ· ἰόντε·
 ἀμφὶ δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 435 βρωγαλία, ρυπόωντα, κακῇ μεμορυγμένα καπνῷ.
 Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσι· ἑλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πῆρην,
 πυκνὰ βρωγλήην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτήρ.
 Τῶν' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαιον ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
 χῶρον ἀν' ὕληντα δι' ἄκριας, ἥ οἱ Ἀθήνη
 πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βίοντο μάλιστα
 κήδετο οἰκῶν, οὐδ' κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἐνθα οἱ αὐλῇ
 ὕψηλῃ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρόμος· ἦν βα συδῶτης
 αὐτὸς δαίμαθ' ὕεσσι, ἀποιχομένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῳ γέροντος,
 10 ρυτοῖσι λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
 Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἐνθα,
 πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
 ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συμφεοὺς δοκαῖδεκα ποιεῖ
 πηλίσιον ἀλλήλων, εὐνάς συσὶν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
 15 πεντήκοντα σύες χαμαιυνάδες ἐρχατόωντο,
 θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
 αἰεὶ ζατρεφῶν σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
 20 οἱ δὲ τρηχόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ἑοικότες, αἰὲν ἱαυον
 τέσσαρες, οὐς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
 ταμῶν δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 ὄρχοντ' ἀλλυδὶς ἄλλος, ἄμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
 σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
 ὄφρ' ἱερύσαντες χρεῖων χορσαῖατο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
 30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Ἐνθα κεν ὦ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
 rit:] sed hæc *futura* non puto; prius etiam aliquem terra
 habebit,] [viorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
 arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
 omnibus membris antiqui posuit senis:
 deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
 laceras, squalentes, malo fudatas fumo:
 circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
 depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
 crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
 dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
 in Lacedæmonem divinam ivit ad-*accersendum* filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
 locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
 designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
 curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
 pulcraque, magna-que, vacuis-spatii-circumdata; quam su-
 bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
 sine (*non jubentibus*) domina et Laerte sene,
 advectatis lapidibus, et cinxerat se-pe-spinea.
 Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
 intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
 prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
 quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
 feminae genitrices; at mares foris dormiebant,
 multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
 divini proci; quippe mittebat subulcus
 semper saginatorum porcorum optimum omnium:
 hi vero trecentique et sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
 quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
 bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
 tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
 suem ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
 ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulyssem viderunt canes latratores:
 hi quidem clamantes concurrunt; at Ulysses
 sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinuiisset dolorem:

ἀλλὰ σὺδ' ὅτ' ὦκα ποσὶ χραιπνοῖσι μετασπίον
 ἔσσυ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 35 Τούς μὲν δ' ἠμοκλήσας σέθεν κύνας ἀλλυδὶς ἀλλή
 πυκνῇσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προρέειπεν ἀνακτα·
 ὦ γέρον, ἢ ὀλίγου σε κύνας διεθλήσαντο
 ἐξαπίνης καὶ κέν μοι ἄλεγχέην κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἦμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἐδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν ὅημόν τε πόλιν τε,
 εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡλιόιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνου κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴπῃς, ὅππόθεν ἔσσι καὶ ὀππόσα κήδε' ἀνέτλῃς.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο διὸς ὑφορβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
 αὐτοῦ ἐνέυναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺδ' ὦτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες
 ξεῖνοι τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες
 οἱ νέοι· ἡ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδσαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδουκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
 οἳά τε ᾧ οἰκῇ ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληῖρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμείνων·
 τῷ κέ με πολλὴ ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 ἄλλ' ὄλεθ' — ὥς ὠφέλλ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
 πρόχην, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἴνεκα τιμῆς
 Ἥλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι τοῖς συνέργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἔνθεν ἑλὼν δὴ ἔνεικε καὶ ἀμφοτέρους ἰέρευσεν·
 75 εἰσά τε μίστυλλέν τε καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅπτησας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσσῇ·
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὃ δ' ἀφ' ἑλκῶν λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσὺ βίῳ κίρνη μελιγδέα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἵξεν, ἐποτρύνων δὲ προσγύδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεσθιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπιδ' ἀφρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σφέτερά ἐργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίῃς
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς κηῖδ' ἀδῶν

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:
 O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.
 Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;
 et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in- eo ut-cubare-possent, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus-est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.
 Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] sit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii redditum impelierunt,
 qui me studioso dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualla quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perit: utinam Helenæ genus disperiisset
 funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.
 Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-foecundum, ut cum-Trojanis pugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad snilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verbus transfixit.
 Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est:
 Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiar.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἷδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοὺ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
90 κείνου λυγρὸν δλεθρον, θεοὺ οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μνασθῆαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἐκηλοι
κτῆματα δαρδάρπουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποθ' ἐν ἱερῶν οὐδ' ἐν ἱερῶν, οὐδὲ δὴ οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γὰρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἄσπετος· οὐτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πώεα οἶων,
τόσσα συνὼν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσχοισι ξεινοῖ τε καὶ αὐτοῦ βρώτορες ἄνδρες.
Ἔνθα δὲ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἐσχατιῇ βόσχοι· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ δρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάςδε φυλάσσω τε ρύομαί τε
καὶ σφι συνὼν τὸν ἀριστον εὖ κρύψας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδοκῶς κρέα τ' ἥσθι πινέ τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκῶν· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέῃπνε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥπερ ἔπινεν,
οἶνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε κρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἶ κέ ποθι γινώω τοιοῦτον ἔόντα.
Ζεὺς γὰρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἰ κέ μιν ἀγγεῖλαιμι ἰδὼν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἄλγισθην.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συβότης, δρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὔτις κείνων ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσει γυναικά τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλγιστῶν Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἔπην πόσις ἄλλοθ' ὀληται.
Ἀΐψα κε καὶ σὺ, γεραιέ, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα δότῃ.]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
ρίνον ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλοπεν·
135 ἡ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθυέας, δασέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῃ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπολώλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἥπιον ὧδε ἀνακτα κινήσσομαι, ὅπως δ' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρα αὐτίς ἴκημι·

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deique aliquam audire vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque *his* inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virovum heroum, nec continentis nigrae,
neque ipsius Ithacæ, nec simul viginti virovum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta *sunt*; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittantur *custo-*
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicunque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsi porcorum optimum quemque selectum mitto.

Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum perisse Agamemnonis propter honore
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.

Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virovum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxorigue et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri erroneos
mentiantur, nec volunt vera loqui.

Quicunque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt ;

qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.

Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.

[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]

Illius autem jam debent canes velocisque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.

Sic ille quidem illic perii; tamen vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocunque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον δδύρομαι, ἰέμενός περ
ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὡς ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλὰ μιν ἤθειον καλέω, καὶ νόσφιν ὄντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
ὥς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἴκηται·
[ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλὰ.]

155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχηρμένος οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἴδαιο πύλῃσιν
γίγνεται, ὅς πενίη εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἱστίῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἧ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὥς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλογον καὶ φαίδιμον υἷδν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὔτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἐκηλός
πίνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνώμεθα, μηδὲ με τούτων
μίμνησθαι· ἧ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
170 ἄχνηται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.

Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἔασομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλοιτο, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης δ' ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον δδύρομαι, δν τέχ' Ὀδυσσεύς,
175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἔρνει ἴσον,
καὶ μιν ἐρην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
πατὴρ ὅιο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἔνδον ἔϊσας
ἧέ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατὴρ ἀκούην
180 ἐς Πύλον ἡγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεσίτιο ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἔασομεν, ἧ κεν ἀλώῃ
ἧ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέροσχοι χεῖρα Κρονίων.
185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ὅπποτε δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἴομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

τοίγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῇ

ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

donum, ubi primum natus sum, et *qui* me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-laeti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
[ut-induat mihi lenamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is aequè atque-Orci portæ
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;

hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
o senex, neque ego pretium-laeti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia præter hæc memoremus, neu mihi hæc
in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.

Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.
Nunc rursus nati *causa* usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
et ipsum putabam fore in viris liand pejorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunt insidias-struunt, ut genus dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis *et* unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses.
enimvero ego tibi hæc valde accurate enarrabo.
Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum dulce, casam intra manentibus,

196 δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζυμπα πάντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεῖάων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητὴ τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον θιαιγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 206 ὅς τόν' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ
 ὀλβῷ τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι δῶσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἶκ' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἦδη πάντα λείοιπεν·
 ἄλλ' ἐμπης καλάμην γέ σ' οἶομαι εἰσρόωντα
 215 γιγνώσκειν· ἥ γάρ με δύη ἔχει ἥλιθα πολλή.
 Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνόρην· ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
 ἀνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὔποτε μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔργει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων δ' τε μοι εἴξειε πόδεσσιν.
 Τοῖος δ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελὴν, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέχνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν
 226 καὶ πόλεμοι καὶ ἀκόντες εὐξέστοι καὶ διστοὶ,
 λυγρὰ, τάτ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἱας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρεῦμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 236 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν δδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἐμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δήμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἐθήμεν
 οἰκάδ' σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τελέεσσιν
 246 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλέσθαι,
 νῆας ἐν στεῖλαινα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγεῖρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alli autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neutiquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.
 Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimis honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) diviserunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 mere gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ *gratæ* erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem-enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοῖσιν τε βῆξιν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδόματ' ὁ ἀναβάντας ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόνον οὐδέ τις οὖν μοι
 255 νῶϊν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθῆες καὶ ἀνούσοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμους τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Πειμπταῖοι δ' Αἰγυπτον εὐῤῥεῖτην ἰχόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιέλισσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ἔβρι εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μὲν εἰ σφῶ
 αἴψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναικας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτοῦς τ' ἔκτεινον· τὰχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἄμ' ἦοι φαινομένην
 ἦλθον· πλῆτον δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλειν, οὐδέ τις ἐτλη
 270 μέναι· ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον Ζεὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὁμοῖν· ὀδρῷ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἶκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 ἰέμενοι κτείναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λήην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυσκε, Δίος δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νευσεσθᾶται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχι
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὺν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώατης, ὃς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὄφρ' ἰχόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μέναι τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κεῖθι δέ μ' ὥς περάσσειε καὶ ἀσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Ἰὼ ἐπόμην ἐπὶ νηὸς, διόμμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέεσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μήδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνετο γαῖάν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas praebebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensu a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium laesa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] aerisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios aulem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projecit ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currum me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de); sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phoenicius venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phoenicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare.

δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔστησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ἐπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἀμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἔλελχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλητὸ· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαιμάκετο νηὸς κυανοπώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐν νῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτῃν· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῇ καὶ καμᾶτῃ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἴκετο δῶματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξενίσαι· ἡδὲ φιλήσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκιμκτον τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτῃν γενετὴν ἔμενεν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πόλινα δῆμον,
 330 ἥδῃ δὴν ἀπῶν, ἣ ἀμφιδὸν ἢ κρυφιδόν.
 Ὄμωσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατεῖρυσθαι καὶ ἑκπαρτίας ἔμενεν γ' ἑταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσιν γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδοκίως· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἐμοί, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δῆς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράχος ἄλλο κακὸν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῃαι.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδείλειον ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὖστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάαντες
 ἔσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράχος ἀμφικαλύψας,
 350 ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ χεροὶ διήρεσσ' ἀμφοτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θυρήθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε ὀρίως ἦν πολυανθὸς ὕλης,
 κείμεν πεπτηώς· οἳ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαίεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et iniecit navi fulmen :
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in fluctibus ferebantur : deus autem *his* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosos ventis;
 per novem dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad ades patris :
 ac mihi lænamque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse eum in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *his* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciuæ *ad culta* pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cenam sumserunt.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile : capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus renigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

νῆος ἐπι γλαφυρῆς ἐμέ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἄγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἴσα βιώναι.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 ἃ δειλὴ ξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὁτομαι, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἔόντα,
 365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἔμοιο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πάγχυ μάλ', ὅτι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἡὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαὶ ἀνηρεΐψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδὲ
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν ὁτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποδὲν ἔλθοι.
 375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
 ἡμὲν δ' ἄχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νηποῖνον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαρε μῦθον,
 380 ὅς β' ἀνδρὰ κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀληθείς
 ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δῶματ'. ἐγὼ δέ μιν ἀμχαπάσζων.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
 νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρημάτων ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἡγάγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
 οὐ γὰρ τοῖνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλαίρων. [σεύς·
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
 οἶδ' ὅσ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπὶ γαίαν οὐδὲ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτηρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὕπερθε
 μάρτυροι ἀμφοτέρωσι θεοί, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ· τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
 ἔσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
 Δουλίχιόνδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ· τεὸς, ὡς ἀγορεύω,
 δμῶας ἐπισσεύας βαλῆιν μεγάλης κατὰ πέτρης,
 400 ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὑφορβός·
 ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
 405 αὐτίς δὲ κτεínaμει φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὄρη δόρποιο· τάχιστα μοι ἔνδον ἐταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυχοίμεθα δόρπον.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἃ· γίμολον δὲ σῦες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφ' ὀρεσσι.

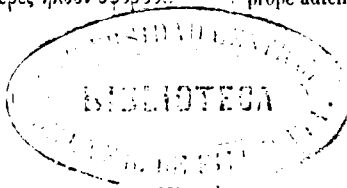
navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quam-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-redditū mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.
 At ego apud suos maneo semolus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prudens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
 et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.
 Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuado.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
 ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
 famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendiculus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suesque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο σὺν αὐλιζομενάων.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο διὸς ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὧν τὸν ἀριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοῖς ὀνησόμεθ', ὅππερ οἷζυν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῶ·
 οἱ δ' ὦν εἰσῆγον μάλα πῖονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιοδότος ὕς καὶ ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολυφρόνα ὅνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυγῇ. Τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πῖονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἑλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἦδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο διχίζων·
 435 τὴν μὲν Ἰαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ·
 νότοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραϊρεν
 ἀργιοδότος ὕς· κύδαίνε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς μοι, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 ἔσθιε, δαίμονία ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖςδε,
 445 ὅλα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸν μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 ὅττι νεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦν ῥα καὶ ἀργματα ὅσε θεοῖς αἰεγενέτησιν
 στείλας δ' αἰθόπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πολιπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔζητο ἥ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἐνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 πᾶρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σῖτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρεῖων κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομῆνις, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἣ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειν, ἐπεὶ ἔο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολυφρονά περ μάλ' αἰῖται,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.
 Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :
 Ducite suum optimum, ut hospitis *gratia* mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.
 Sic igitur locutus, scidit ligna acuto aere :
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Feriit autem *suam manu* sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque *igne* omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.
 Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiae filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 comedo, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.
 Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *potulum*
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse *sibi* comparaverat solus, absente domino,
 sine (*pretium non præbentibus*) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.
 Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium *dare* hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumææ, et ceteri omnes soci,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

488 καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀβήτητον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὥς ἡδύοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὥς θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἠγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἄμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ἰπὸ τεύχεσι πεπηγῶτες
475 καίμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσόντος,
πηγυλὴ· αὐτὰρ ὑπερθε χῶν γένετ' ἥ τε πάχνη,
ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας,
εὐδον δ' εὐχλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὦμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγώσμεν ἐμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος ὅλον ἔχον καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τότε γέγων Ὀδυσῆα προσκύδων ἐγγὺς ἐόντα,
485 ἀγκῶνι νύξας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπείως ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὗτοι ἐτι ζωῶσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ' ἥ παφε δαίμων
οιογίτων' ἔμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἐπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἐκαίνος ἔην βουλευμένον ἡδὲ μάχεσθαι·
φθεγγόμενος δ' ὀλίγη ὅπλι με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλῇν στήθεον εἶπέ τε μῦθον·
495 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπῶν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ' ὥρτο δ' ἐπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κειμένην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡδύοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμᾶιε συβῶτα·
ὦ γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, δν κατέλεξας,
οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθῆτος δευῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὣν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
νῦν ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σά ῥάκεα δνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea orbo,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accrecebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulysssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte ascultat :
Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat banc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed alique eat
nuntiatum Atridæ Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.]
Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaque tunice
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' οἷόν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνήν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεκέσκειτ' ἀμοιβὰς
 ἔνυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἑκπαγλὸς ὄροιο. [τὸν
 Ὡς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ συδῶτη
 625 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὦν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι ῥά οἱ βίотου περικήδετο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ὄξυ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν,
 630 ἂν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ὄξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ κείων, ὅθι περ σύες ἀργυρόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὗδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαίων ἄφιξις.

Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὥχεται Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουςα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 6 εὖδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλμίοιο·
 ἦτο Νεστορίδην μαλακῶ δεδμημένον ὑπνω·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρός ἔγειρεν.
 ἀργοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῇλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῳσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τυῖσιν ὁδὸν ἔλθης.
 Ἄλλ' ὀτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 Ἦδη γάρ βα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δῶροισι καὶ ἐξώφειλεν ἔεδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπύοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνήστος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέφειας ἕκαστα
 25 δμωάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰσὶναι τοὶ φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγῃ ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτήδεις ἀριστῆες λοχόωσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοὶ βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.

Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibz seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatem curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensẽ acutum circa fortes suspendit humi-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcentem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reditu submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans *eum* allocuta-est cæsis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; *cave* ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque *eam* jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris :
 illius vult domum augere, qui *se* duxerit,
 filiorum autem priorum, et *mariti* cui-*virgo*-nups erat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquirat.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiosæ principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὔρον ὀπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύταί τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνει καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
 ὃς τοι ὕων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἰσω
 ἀγγελῖν ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἐσσί καὶ ἐκ Πύλου εὐήλουθας.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἐγείρειν· [πον.
 45 [λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἐγρεο, Νεστορίδην Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρῆσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἡῦδα·
 Τηλέμαχ', οὐτως ἔστιν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάαν· τάχα δ' ἔσσειται ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰκόθε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θεῇ
 ἥρωι Ἀτρεΐδης, δορυκλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μνηστήσεται ἥματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότῃτα παρὰ σῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενός βα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα
 δύνεν καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ στήθεσσι βάλετ' ὅμοιος
 ἥρωι· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσυῖδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς τοι.]
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλιν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὐτὶ σ' ἐγὼ γε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἰέμενον νόστοιο· νεμεσσωμῖαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσον τοι κακὸν ἐσθ', ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰκόθε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆς· εἰπὼ δὲ γυναιξὶν
 δεῖπνον ἐνὶ μέγαροις τετυκέν· ἄλλις ἔνδον ἐόντων·
 ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ δνειαρ·
 δεῖπνῆσαντας ἔμεν πολλὴν ἐπ' ἀπειρόνα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτὼς ἀμπεμψέι, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἢ τίνα τριπόδων εὐχάλοων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἄλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·

Sed longe ab-insulis abetine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo ani-mo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopei,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olym-pum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut consciamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantis licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comia.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injecit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-aeratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Huic autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἤδη νεισθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ σπισθεν
 οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς δλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν δληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἦ ἀλόχῳ ἡδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἐνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἑτewνεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὸν ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆραι ἀνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὁπτήσας τε κρεῶν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηρόεντα,
 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῶν' Ἑλένη κλέ καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἷον δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἀνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνὸ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποῖκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, δια γυναικῶν,
 δὲ κάλλιστος ἔην ποικιλαμῖν ἡδὲ μέγιστος,
 ἀσπὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτορος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, εἰς ἔχοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δὲ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἥραϊστοιο· πόρεν δὲ ἦ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἔδς δόμος ἀμφοκάλυψεν
 κείσας με νοστήσαντα· τὴν δ' ἐθελω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρείδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνημ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλη παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δὲ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 130 Ὡς εἰποῦς ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξιόμενος καὶ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδὼτα πόλλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων·]
 140 πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμει μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex aedibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audic-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita ja-
 cebant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:
 Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilium in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus:] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὦνοχοίε δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγαθὸς υἱὸς
 145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκκιε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσῶν ἐν δέπαι, ὅφρα λείψαντε κιοῖτην·
 150 στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσκυδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν· ἥ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν,
 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 155 καὶ λίην καί νυν γε, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις,
 πάντα τάδ' ἔλθοντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσσεύς ἐνὶ οἴκῳ
 εἵποιμ', ὥς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλόπτοτος ἀπάσης
 ἐρχομαι, αὐτὰρ ἄγω χειμῆλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χθῆνα φέρων ὄνυχεςσι πέλωρον,
 ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύχοντες ἔποντο
 ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἔλθων
 δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἥ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἢ ἐσσι αὐτοῖ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηϊφίλος Μενέλαος,
 170 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποθαμμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμει· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀίω.
 Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἔλθων ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 οἰκαδὲ νοστήσει καὶ τίσεται· ἥ καὶ ἤδη
 οἶκοι, ἀτὰρ μνηστῆρες κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θελή, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὡς εὐχετοφύμην.
 Ἥ καὶ ἐφ' ἵπποισιν μᾶστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶντες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὼν ἀμφὶς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνόντ' οἱ πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξείνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μᾶστιν ἐν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέστην.
 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰνὸν πτολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potius amica-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque afferam opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
 gavisii sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus
 est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus est sermonem:

Considera jam, Menelæ Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem prompti;
 iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
 et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
 urbem;] et tunc Telemachus allocutus est Nestoris filium:

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἔμῳ; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν·
ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον δημοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μή μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάσχη ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἱκέσθαι. [μῶ,
ᾧ φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔῳ συμφράσσατο θυ-
δῆπος οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
ᾧ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
ἔσθητα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπειτα πτερόεντα προστῦδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κλέυνε τε πάντας ἐταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱκέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὅλος ἐκείνου θυμὸς ὑπερβῆος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἰέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλιτρίχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἔκτανεν.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγχοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμυδαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ᾧ δ' ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τὸν μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὖχετο, οὔε δ' Ἀθήνῃ
νῆϊ παρά πρύμνῃ· σχεδὸν δὲ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τῆλεα πῶς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμπεδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' εἶναι Πύλῳ ἐνὶ, μητέρῃ μῆλων,
ἄφρονις Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάκοιο
δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσγων
εἶνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλήτης Ἐρινύς.
235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσσατο ἔργον αἰεὶ κῆς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἔκτετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγρημε γυναῖκα καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,
γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱὲ κραταῖω.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτιχεν Ὀϊκλήα μεγάρυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμυράραον,
245 ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίόχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίην φιλότῃ· οὐδ' ἔκτετο γῆρας οὐδὸν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἶνεκα δῶρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλόχος τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos profiteamur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulchra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.

Telemachus vero sociis hortans præcepit;
Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultarunt et parvere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eam venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatorem Amphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphiloclusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἡώς
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 δς ῥ' Ἵπερησίηνδ' ἀπενάσασατο, πατρὶ χολωθείς,
 255 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δς τότε Τηλέμαχον πᾶλας ἴστατο· τὸν δ' εἰχάνεν
 σπένδοντ' εὐχόμενον τε θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῃ,
 λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονας, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 τίς μοι εἰρομένῳ νημερτέα μῆδ' ἐπικεύσῃς;
 εἰς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαῶν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὔτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἄνδρα κατακτᾶς
 ἐμφυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνήτοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἄν' ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκέτευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκέμεναι γὰρ οἶω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 280 οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἔισης·
 ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ κειθὶ φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἰκρίφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐδήσατο ποντοπόροιο.
 285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἴσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 σπλυν ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπείθοντο.
 Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἐδήσαν·
 ἔλκον δ' ἰστίᾳ λευκᾷ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 295 [Βᾶν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χάλκιδα καλλιρέεθρον.]
 Δύστω τ' ἥελιος, σκιοῦντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡ δὲ παρ' Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν,
 300 ὀρμαίνων ἥ κεν θάνατον φύγοι ἥ κεν ἀλώῃ. —
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 δορπέετην· παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἄνδρες ἄλλοι.

Mantius rursum genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiarus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero invenit
 libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis est unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam perii tristi interitu.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi æquali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex tuis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit æream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currans maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsæ Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συδῶν τευ πειρητίζων,
 305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκῆως φίλοι μείναι τε κελεύει
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὀτρύνειε πόλινδε·
 Κέκλυοι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἧῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαιομαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
 310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὀπασσον,
 ὅς κέ με κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον δρέξῃ.
 Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 ἀγγελλήν εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστῆρεςσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, δνεάτα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψά μιν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅττι ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνεο καὶ μευ ἄκουσον.
 Ἑρμείαιο ἔκτι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρητοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδῶωσι χέρης.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφης, Εὐμαίε συδῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἐπλετο; ἢ σύ γε πάγῳ λιλαιεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστές ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένοι ἡδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρώωσιν· εὐξέστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν ἡδ' οἴνου βεβριθασιν.
 335 Ἀλλὰ μὲν' οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρυν, οἳ μοι ἔσιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 κείνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ διζύος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 345 ἄνδρες, ὃν κεν ἵκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας μείναι τέ με κείνον ἄνωγας,
 εἴτ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 πατρὸς θ' ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
 εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἦδη τεθνήσκει καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, ἄρχαμος ἀνδρῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλα' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσσαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς δδύρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἑ μάλιστα

Ac postquam potas et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæe,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servilli non mihi contenderit mortalis alius,
 ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infund-
 endum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 sed juvenes, lenas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patrequē, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
 vehementer enim de-filio dolet absente,
 deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsam maxime

ἦραχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὧμῳ γῆραί θῆκεν.
 Ἦ δ' ἄρχει οὐ παῖδός ἀπέφθιτο κυδαλλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἐμοίγε
 360 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἐμης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη ταχυπέπλω,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ ἑοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἦσσαν ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἦσεν πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χαϊνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
 Νῦν δ' ἦδη τούτων ἐπιδεδούμαι· ἄλλα μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέζουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῶν ἔφαγόν τ' ἐπίον τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελιχον ἔστιν ἀκοῦσαι
 375 οὔτ' ἔπος οὔτε τὴν ἔργον· ἔπει καχὸν ἐμπέσεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πύμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν λαίνει. [σεύς·
 380 Ἦ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος· ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὐμαίε συβῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἥ δὲ διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύγαια,
 385 ἥ ἐν ναιετάασκε πατὴρ καὶ πτόνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἡ παρὰ βουσίην
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἡδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ἔξιν, ἔπει ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλῆς,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο πίνε τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν· οὐδέ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων θνίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθόν· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ἕσσειν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαιτυμένω τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαληθῆς.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλῆς.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐβοτὰς, εὐμήλος, οἶνοπληθής, παλῦπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.
 Illa autem dolore de suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Climena peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquod opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumææ subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immense : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δύο πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται·
 τῆσιν δ' ἀμφοτέρησι πατήρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιεικέλος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοίνικας ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώεσθαι, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοίνικας πολυπαῖπαλοι ἡπερόπευον·
 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγν', κοιλὴ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἡπεροπεύει
 ὀκλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κοῦρη δ' εἴμ' Ἀρύδαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, λῆστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνθρωπος, ὃς ἐμίσητο λάθρη·
 ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτούς τ'· ἡ γὰρ ἐγὼ εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 δοκῶ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμυνον, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὅρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μὴ τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ἡμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυῇ,
 ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξείπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ, ὅμιν δ' ἐπιφράσσει· δλεθρον.
 445 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἑπείγετε δ' ὦνον δαΐων.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νῆὺς πλείη βίοτιο γέννηται,
 ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἰκέσθω·
 οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπιβάθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
 450 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὁ δ' ὅμιν μυρίον ὦνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.
 455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὐθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολῶντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοιλὴ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦξαν, ὃς ἀγγεῖλε γυναικί.
 Ἡλυθ' ἄνθρωπος πολυῖδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσὶν τ' ἀμφαφόντων καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντων,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δὲ καννεύσας κοιλὴν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt : in-his vero ambabus pater meus imperabat, Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-inclityi venerunt viri, veleratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra. Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo, pulcraque magnaque, et splendida opera sciens : hanc autem Phœnices percallidi decipiebant : cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud navem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset : hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ; filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :

sed me abriperunt Taphii, latrones viri, ex-agro venientem ; vendideruntque me huc deductam huiusce viri ad-aedes ; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam : numquid jam retro rursus una nos domum sequeris, ut videas patris et matris altam domum, iposque ? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone : fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ, jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abducturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit. Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum, inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via, vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni profectus aperiat ; is autem suspicatus liget me vinculo in duro, vobis vero molliatur interitum. Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem viaticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit, nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat : afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ; et vero aliud nautum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio, astutum jam talem, simul-cursitantem foras ; hunc duxero in navem ; hic vero vobis infinitum pretium comparavit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos homines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras. Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes in navi cava facultates multas emebant ; sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum : tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris, aureum monile habens, quod electricis intersertum-erat : hoc quidem in domo famulae et veneranda mater manibusque tractabant, et oculis spectabant, pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite. Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

406 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέκα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, ὃ' μιν πατέρ' ἀμφεπένοντο —
 οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τριῖ' ἀλίσσα κατακρύψας ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐτόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κιόντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναδάντες ἐπέπλεον ὑγρά κέλευθα,
 476 νῦν ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὔρον ἱαλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλόομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναικα βάλ' Ἄρταμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῷ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμῳς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 486 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμεῖθετο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἡ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν δρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθεις ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογῆσας
 490 ἥπλου, ὅς δὴ τοὶ παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκῶες, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγωγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 496 αἶψα γὰρ Ἥως ἦλθεν εὐθρονος. — Οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἑταροὶ λύνον ἱστία· καδ δ' ἔλιν ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 500 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης,
 δεῖπνον τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἰθοπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μελαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπισείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 506 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἥωθεν δὲ κεν ὕμιν δοιδόριον παραθεῖμην,
 δαίτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἴκωμαι
 510 ἀνδρῶν, ὃι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελούμεν
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθῇ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 516 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 οὔφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἅπο τῶν ὑπερῶν ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum sedibus eduxit foras;
 inveniit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consensum processerant, populique cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum indyctum venimus celeriter vadentes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidas vias,
 nobis navi impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies:] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit.] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agile navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuiro,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire: haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam textit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 20 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰσροῶσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἔμην γαμέειν καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔξειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.

625 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πελειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.

Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 630 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.

Ἵμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλευτέρου ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.

635 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ καὶ τάχα γνοίης φιλότῳ τὰ πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.

Ἦ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·

640 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἑμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ζεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκεν ἔλθω.

Τὸν δ' αὖ Πείραιος δορυκλυτὸς ἀντίον ἦδα·

645 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίῳ δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.

Οἱ δ' αἰψ' εἰς βαῖνον καὶ ἐπὶ κλῆϊσι κάθισον.

650 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 εἵλετο δ' ἀχιμὸν ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱερύφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο.

655 Τὸν δ' ὥκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν ὕεσ μάλα μυρίαί, ἦσι συβώτης
 ἐσθλὸς ἔων ἐνάυειν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεώς.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβος
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοῖ, χαιαμένω πῦρ,
 ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν·

Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὕλακόμωροι,
 6 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.

Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εὐμαί, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, capitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcæ Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 in-hæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.

Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues per plurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emisieruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἢ καὶ γνῶριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἀλλὰ περισσάφουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὐπῶ πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔσται ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
 κίρνας αἰθοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 15 κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἐκπίεσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ θν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
 ἐλθόντ' ἐξ ἀπῆς γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 20 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
 πάντα κούσεν περιφύς, ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ ὅ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄγχεο νηϊ Πύλονδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσρόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἰόντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμν' ἀγρὸν ἐπέρχεται οὐδὲ νομήας,
 ἀλλ' ἐπιδημέυεις· ὥς γάρ νύ τοι εὐαδε θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστῆρων ἑσορᾶν αἰδῆλον ὄμιλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἰκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἴ μοι ἔσ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔγμην, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνή
 35 χῆται ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κείται ἐχρῶσα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην κείνη γε μένει τετληῆται θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεύουση.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
 αὐτὰρ θγ' εἰσὼ ἴεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
 Ἐπ' δ' ἑδρῆς ἐπίοντι πατὴρ ὑπότειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φώνησέν τε·
 Ἥο', ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δήμεν ἑδρην
 45 σταθμῶν ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνήρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἀρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
 χεῦεν ὑπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν [της
 ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ χρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὅπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σῖτον δ' ἔσσυμένως παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτόιμα προκείμενα χειράς ἱαλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἔμετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί ἐπεζὼν ὀλομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 Ἐκ γὰρ Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖσάν·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subitus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliiit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvisus ivit hero,
 osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte ela-
 psium:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspiciere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:
 Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

φησι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σταβλὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλλέω·
 ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὖμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἶπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέχομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρὶ ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κοιμίζῃ,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν·
 ἢ ἥδην αἶψ' ἐπικταί Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τὸν, ἱέτο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαϊνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 80 δῶσω δὲ ξίφος ἀμφηκὲς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
 ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰὼν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἀνδρα καὶ ἱρθιμον· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μευ καταδάπτει· ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σθένει, τοιούτου ἐόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆ·
 ἢ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφει· οἷσ' ἵππερ ἀνὴρ
 μαρναμένοιισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
 Αἶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἢ παῖς ἔξ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἢ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἄλγητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἄλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃω Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασσαίατο, μῶνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῳάς τε γυναῖκας
 βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
 μάψ' αὐτως, ἀτέλεστον, ἀνήνυστω ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσ' ἵππερ ἀνὴρ
 μαρναμένοιισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi eum in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Achivorum eum, quicunque optimus
 ambit eam in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ensem accipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato eum, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efflicere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]

flico deinde mihi caput absunderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὅδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων
 μῶνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μῶνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μῶνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰς ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἔμην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείεται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἑμὸν· τάχα δὴ με διαβραίσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται. —
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρgeo θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἴψ', ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Λυτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μῆτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἔμοι κακὰ μὴχανόωνται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε συδύτα·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νόοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἥ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμῶρ;· δεσείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀγέυων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἤσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνείγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἔξ οὔ σύγε ὥχεο νηὶ Πύλῳνδε,
 οὔπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὖτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόρ τε
 145 ἥσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμφ' ὅστέοφι χρεῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῶα·
 ἄλγιον, ἀλλ' ἔμπησ' μιν ἑάσωμεν, ἀχνύμενοί περ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοιμέθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροῦς
 πᾶζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἄτάρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλει γέροντι.
 Ἥ βᾶ καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἤγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν —
 οὐ γὰρ πῶ πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς —
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνας τε ἴδον καὶ β' οὐχ ὑλάοντο,
 κλυζήμῳ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲς μέγα τείχιον αὐλῆς,
 στῆ δὲ παροῖθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σὺ παιδί ἔπος φάο μῆδ' ἐπὶ κλυθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχησθον προτὶ δαῖτυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in aedibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdet et ipsum.
 Sed enim haec quidem deorum in genibus posita-sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem hoc redi,
 soli ubi-nuntiariis; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat,
 neque opera inspersisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est: tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet. Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortali-
 bus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam oconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.
 Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses;] exivitque domo extra magnum murum caulæ,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:
 Generose Laertiade, sollers Ulyse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

175 ἤρην ἀπὸ σφῶν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἡ καὶ χρυσεὶν ῥάβδῳ ἐπεμάσσας· Ἀθήνη·
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνὲς ἦδ' ἡχίωνα
 175 ὅππ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφέλλει καὶ ἥβην.
 Ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναβμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενεαῖδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασα πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 180 τερδῆσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὀμμάτα, μὴ θεὸς εἴη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ παρόινεν,
 ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἡ μάλ' τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 185 ἢ δὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμέιβας· ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 οὗτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἵσχεις;
 ἀλλὰ πατὴρ τέός εἰμι, τοῦ ἐννεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ' — οὐ γάρ πω ἐπέλεθτο δν πατέρ' εἶναι —
 ἐξ αὐτῆς μιν ἔπασσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅρρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώτο
 ὧ αὐτὸν γε νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῳ νέον ἢ γέροντα.
 Ἡ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἐνδον ἐόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περὶ ὧσιν οὐτ' ἀγάσθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἦλυθον εἰκοσῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγέλειτρίς,
 ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι θνητῶν βροτῶν ἢ δὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείδων.
 215 Ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοι,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσιν τέχνα
 ἀγρόται· ἐξεῖλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 220 ὡς ἄρα τοίγ' ἄλεινον ὑπ' ἄρρ' οἱ δάκρυον εἶδον.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσφώνεεν δν πατέρ' αἰῶ·
 Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε νῆυται
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχέονται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεῖζον δοῖμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
 cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθλὰς θ' ὑφαντὴν·
καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἴσθητι κέονται.
Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
ὅφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξον,
ὅφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶν·
καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
φράσσομαι, εἰ κεν νῶϊ δυνήσμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
μούνω ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσμεθ' ἄλλους.
240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουσον,
χειράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλὴν·
ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
ἄνδρες δύο πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
245 Μνηστῆρων δ' οὔτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέας οὔτε δύο οἶαι,
ἀλλὰ πολὺ πλείονες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήκοντα
κοῦροι κακριμένοι, ἐξ δὲ δρηστῆρες ἔπονται·
ἐκ δὲ Σάμης πέντε καὶ εἴκοσι φῶντες ἔασιν,
250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἑξέκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
καὶ σπῖν ἄμ' ἐστὶ Μείδων κῆρυξ καὶ θεῖος δοῖδός
καὶ δοῶν θεράποντες, ἀσκήμονε δαιτροσυνάνων.
Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἐνδον ἰόντων,
255 μὴ πολὺπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσαι ἔλθων.
Ἄλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
φράξου, ὃ κεν τις νῶϊν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
τοινὰρ ἐγὼν ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
ἀρξέσει, ἥ τέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ἐσθλῶς τοι τοῦτω γ' ἐπαμύντορες, τοὺς ἀγορεύεις,
ἔφει περ ἐν νεφέεσσι καθήμενῶν· ὅτε καὶ ἄλλοις
265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἄμφω ἕζεσθον
φυλῆπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρηος·
270 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχου ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιαλοῖσιν ἑμῷ·
αὐτὰρ ἐμὲ πρὸτ' ἀστυ σὺδωτῆς ὑστερος ἄξει,
πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
275 τελευτᾶν ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμείο.
Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
Ἄλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀπροσυνάνων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclityi, qui et alios
homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
et hæc quidem in speluncis decorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
ut sciam, quotque et quinam viri sint :
et meo in animo eximio habita-deliberatione,
considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
sed multo plures sunt ; cito autem scles hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
verecor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] boni sane isti sunt adjutores, quos memoras,
alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
a-pugna forti, quando prociis et nobis
in ædibus meis robor decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
domum, et cum-procis insolentibus versare :
at me ad urbem subulcus postea duceat,
mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

240 μειλίχοις ἐπέεσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίστανται αἰσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 285 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κείται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέβη· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔρκει,
 οἳ ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσπον πυρὸς ἔκετ' αὐτμῇ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μῆϊον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μὴ πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' ὅλοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 χαλλιπέειν καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέριοι,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκίων μήτ' αὐτῇ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνώμεν ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶν ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε παῖδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἥτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', οἶω,
 310 γνῶσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιπροσύναι μέ γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τὸδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισιν· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκηλοι
 315 χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
 Ἄλλ' ἥτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δαδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἴσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς εὐεργής,
 ἥ φέρε Τηλέμαχον Πυλῶθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυδενθέος ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτῖοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελλήν ἐρέοντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνώγει
 ἀστὺδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δείσας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμῃ βασιλείᾳ τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quaecunque tibi in aedibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami depone sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit [Ly-
 ses;] sed foedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, foedisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane metum animum et postea, opinor,
 cognoscas; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare iubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in aedibus quieti
 opes devorant praeter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quaeque te parum-honorent, et quae inculpatae sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea haec curare,
 si modo vere aliquid nostri Jovis signum aegidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quae tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytii domum ferebant perpulcra dona.
 At praeconeum praemiservunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 praestans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβός
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἐρόντες γυναῖκί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμον θεοῦ βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βα μέσσοι μετὰ δμῳῶσιν ἔειπεν·
 Ἦδη τοι, βασιλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελόπειη δ' εἶπε συβώτης ἀγχὴ παραστάς
 πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἷος ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκρόχοντο κατήφρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρὲκ μέγα τείχιον αὐλῆς,
 αὐτοὺς δὲ προπάρειθε θυράων ἐδριώωντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἤ μέγξ ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὅδός ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλίῃας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγελῶσι θῶος οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὐπω πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἶδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέας ἐντὸς,
 ἵστια τε στέλλοντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετερώνεον οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τίς ἐτ' ἀγγελῆν ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἡ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἡ εἰδὼν αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν χίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξιν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἷος·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἡμεροέσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελῶν καταδύντι
 οὐπὸς ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσπευεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θοῇ πλείοντες ἐμύκνομεν Ἠῶ διαν,
 Τηλεμάχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἰκαδὲ δαίμων.
 Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφυγόν· οὐ γὰρ οἷω
 τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δημηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθησέμεναι μιν δῖω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστὰς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μήτι καχὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος
 ἢ ἐν ὁδοῖ· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχοιμεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
 κείνου μητέρι δοίμεν ἔχειν, ἢδ' ὅστις ὀπυίοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcumque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiarat,
 profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachos, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomos vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consultemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :

cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem; (nequaquam enim remisse acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,
 quod ei eadem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :

metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)

sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώια πάντα,
μὴ οἱ χρήματ' ἔπειτα ἔλῃς θυμῷ δέ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
μνάσθω ἐδδόνισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
'Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστήρησι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦδονε μῦθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρηρτ' ἀγαθῆσιν·
ὅσιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 'ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλωμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνῶσωσι Διὸς μέγαλοιο θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.
'Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιτήδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνοστήσαντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξηστοῖσι θρόνοισιν.
'Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστήρεσσιν φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βουλὰς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
'Ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
415 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
'Ἀντίνοον δ' ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
'Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὀμηλικας ἔμμεν· ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μῦθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἐῖσθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτον τε μόρον τε
ράπτεις οὐδ' ἰκέτας ἐμπάξαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὁσὶ κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
'Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τέος ἵκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδελσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
οὐνεκα ληίστηρσιν ἐπισπόμενος Ταρφίοισιν
ἤκαχε Θεσπρωτοὺς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
τόν ῥ' ἔθελον φθίσειν καὶ ἀπορῥαῖσαι φίλον ἦτορ
ἡδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμὲ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλωμαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κοῦρην Ἰκαρίου, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὃς κεν Τηλεμάχῳ σὺν υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
ζώντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ θβονὶ δερκομένοιο.
440 'Ὡδε γὰρ ἔξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupsit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes multi facti-sunt silentio.
His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopæ
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regum est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis
advenientesque, considerebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis haben-
tibus.] Resciverat enim de-sui filii in ædibus patranda cæde;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.

Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinoom vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te di-
cunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

- αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
 ἡμέτερον· ἐπειὴ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
 πολλὰκι γούνασιν οἷσιν ἐφessάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χειρῶσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 115 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀνωγα
 ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρπυεν αὐτὸς δλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδῃ ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ Διὸς ὑφορβὸς
 ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπιστάδων ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 155 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ῥάδδω πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἔσθω ὡτ' ἴς
 γοιῇ ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μὴδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἦλθες, δῖ' Εὐμαίε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῳ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἢ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύσεται, οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε θυδῶτα·
 465 οὐκ ἔμμελ' ἐμοὶ ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῳ καταβλώσκοντα· τάχιστα μὲ θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὦκλος,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῆ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδοῦμην κατιοῦσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 475 καὶ σφέας ὠίσθη τούς ἐμμεναι, οὐδέ τί οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλείνει δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἔπειτ' οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 480 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

- Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηϊν ἀρήρει,
 6 ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἔδ' ὅν προσέειπε θυδῶτην·
 Ἄττ', ἤτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ
 HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 saepe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, praeibitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cenaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cenam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognoscere coram intuitus, et prudenti Penelopae
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumae. Quanam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumae subulce.
 non curae-erat mihi haec inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 praeco, qui jam primus verbum tuae matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio aequo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quae ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:
 Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

- ὄψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἶω
 κλαυθμοῦ τε στυγεροῦ γόοιό τε δακρυόεντας,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δὺστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὕτως ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνηνίει, ἁλγίον αὐτῷ
 15 ἔσσειται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ ἐκτ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελλάμενός σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔργου· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἔπει κε πυρὸς θερέω ἁλῆ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τὰδε εἶμαθ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσῃ
 25 στίβῃ ὑπηροίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστὺ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσω ἵεν καὶ ὑπέρβῃ λαίονον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλίοισιν.
 Δακρύσασα δ' εἶπει· ἴθὺς κίεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶαι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἦ δ' ἔν ἐκ θαλάμοιο περιφόρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέτῃ ἢ ἐχρυσέῃ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες δακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπαιε πτερόντα προστῦδα·
 Ἥλθεες, Τηλέμαχε, γλυκερόν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἔπει ὥχαιο νηὶ Πύλῳνδε
 λάθρη, ἐμεῦ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκούην.
 Ἄλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἤντησας ὅπουπῃς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 μήτηρ ἐμὴ, μή μοι γόον ὀρνυθὶ μηδὲ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἶμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐγέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσει.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορῇ ἐξελεύσομαι, ὅρρα καλέσσω
 ξείνον, ὅτις μοι κείθεν ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κιόντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπειμα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραϊον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέκων ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἦ δ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροὶ εἶμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχέτο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσει.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicumque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut maneam, amplius ea-arte, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu iubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem digitis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alia
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut auræ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in-cænaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecerit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' εἵπαιτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἔγχρος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Θέσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεύοντο.
 65 Ἀμφὶ δὲ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὄμιλον,
 ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ἦτο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ζείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξεινοιο ἑκάς τράπετ', ἀλλὰ παρῆστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὅτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 Πείραι', οὐ γὰρ τ' ἴδμεν, ἅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθῃ πατεῖναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματ' αἰώνων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπειρίον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμοις εὐναιετάοντας,
 γλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
 Τούς δ' ἐπεὶ οὖν ὀμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἐκ ῥ' ἀσπαίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώμ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λείδητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἰδὼτα πολλὰ· ἐπιθείσα, χαριζομένη παρόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἴξε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισμῶν κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἔδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄγχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἄκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὡχόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκέως ἐφύλει, ὥς τε πατὴρ ἑὸν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐπτο' ἔρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces sequen-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :
 Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia dividerint,
 ipsum habentem te malo *iis* frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ardes gaudens.
 Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas,
 e balneoque *ipsi* egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argentum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :
 Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, *ipse* cum filiis gloriosis.
 At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 115 ζωῷ οὐδὲ θανόντος, ἐπιγθνώνων τευ ἀκοῦσαι·
ἀλλά μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἴνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὅττευ χρηίζων ἰκόμην Λακεδαίμονα διὰν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
- 125 ἤβελον εὐνήθηται, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἔόντες.
Ὡς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενεάς γαλαθνοῦς
κνημοὺς ἐξερέσει καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐν εἰςήλυθεν εὐνῇ,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσθῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροί τε γεινοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρὲς εἵποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἴπειτ γέρον ἄλιος νημερτῆς,
τὸν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὄγ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλλε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι·
- 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρεται καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἔδωσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρνευεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
ἥτοι ὄγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἰσότη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἦδ' ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἦ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὐσέλμου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνώης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ παροῦντες Ὀδυσῆος μεγάροιο
δίσκοισιν ἐτέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
volverunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
ambobusque illis savam mortem infert :
ita Ulysses illis savam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens,
prostravitque eum fortiter, gavisii-sunt autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
alia præter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos duces dolores habentes,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis redii : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtris-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentireis amicitiamque, multaue dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrentem beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes .

ἐν τυκτῷ διαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἦεν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν εἶπε Μένδον· ὃς γάρ βα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παρῆγ' ἵκετο δαίτι·
 Κῶροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοισι,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἴγας,
 ἱρευσιν δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοῖ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδ' ἐ
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἵνα καὶ διὸς ὕπορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵνα μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξέμενος — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδιαι, μή μοι ὀπίσσω
 νεκρὴν χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἄλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γάρ μέμλωκε μάλιστα
 ἤμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα βίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέω τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἴ ποδὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειτὰ φάτ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἢ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἳ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βώτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπωςθ' ἐμένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χοροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στεῖχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλίροον, ὅθεν ὕδρευοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφέν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑπόθεν ἐκ πέτρης· βοῦμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶν, ὅθι πάντες ἐπιρρέεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιχίου Μελανθεύς,
 αἴγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,
 δειπνον μνηστήρεσσι· δῶα δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοῖς δὲ ἰδὼν νεκρῶσεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἐκπαγλὸν καὶ ἀεικές· ὄρινε δὲ κτῆρ' Ὀδυσσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγῆλάζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγε θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μοιοῦσθ' ἄγε, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιτρήν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὃς πολλῆς φλιῆσι παραστὰς θλίψεται ὤμους,
 αἰτρίων ἀκόλους, οὐκ ἄσρας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam exercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon ; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallem stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vespem frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polycctor ;
 circum vero aluorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluabatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicius increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frusta, non tripodas, neque lebetas ;

τὸν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοκόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάχ' ἔμπαθεν, οὐκ ἐθελήσει
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δόματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παρῶν λῆξ ἐνόησεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχύω· οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπυτοῦ ἐστυφάλιξεν,
 235 ἀλλ' ἔμμεν' ἀσφαλῶς· ὃ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μὲ μεταίτῃς βοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδς αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συδῶτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 ὑμῖν ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πῖονι δημῷ,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων· τόδε μοι κρητῆνατ' ἐέλδωρ,
 ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἐ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασχεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστν κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελαίνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον εἵπτε κύων, δλοφώϊα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄῤω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πόλιν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
 ὡς Ὀδυσσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα χιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἵκανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἶσω ἵεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν,
 ἀντιὸν Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ πρόφαρ μὲν κρείων μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 αἶτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφρας ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' αἰδεῖν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἐλὼν προσέειπε συδῶτην·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ τάδε δόματα κάλ' Ὀδυσσῆος·
 265 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπῆσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχέες εἰσὶν
 διελίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγξ
 ἠπύει, ἣν ἄρα δαῖτι θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 ῥεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσσ' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναιετάρωντας,
 δῦσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hardis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.

Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.

Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad aedes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphae fontanae, filiae Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et haedorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
sic hodie in aedibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad aedes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carnum partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæ *sunt* aedes pulcræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *aedes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *redus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingredere aedes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νόησας
 ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἔρχεαι προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμενων οὐδὲ βολάων·
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 285 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες ἔζυγοι δολίχονται
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίρρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ὤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 295 αἶγας ἐπ' ἀγοττέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγούς·
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποχοιμένοιο ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἀγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 300 ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλευος κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἰόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθνη καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 305 βεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἦ μάλα θαῦμα, κύων δδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τὸδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκει θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῶδε,
 ἢ αὖτως, οἷοί τε τραπέζης κύνες ἀνδρῶν
 310 γίνονται· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρὸς γε κύων δδε τῆλε θανόντος.
 Εἰ τοιόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κῶν κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς,
 315 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκὴν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἴγνεσι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 320 Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι.
 Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσπα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐκκοστώ ἑναιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὥκα δ' ἔπειτα
 330 νεῦσ', ἐπὶ ᾧ καλέστας ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i præ, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jaccens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutravit quidem, neque eo fruitus-est; prius vero ad Ilium sacrum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fusum-erat; donec auferrent
æervi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulysses prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
facile latens Eumæum; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat dense in-profundis silvæ
bellua, quamcumque egisset; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] perlit; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulysses vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspererat, cepit scellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίζεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρον πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἔλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτων ἀείρας.
 Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 ἦξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔσσαν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὐλον ἔλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐγάρδανον ἀμφιβαλόντι·
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἀκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεια πετερόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καί σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιοχόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προέκτῃ. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐτὸν, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελίης ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθις δ', ἕως δ' τ' αἰδοῖς ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεῖν.
 Εἴθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοδός·
 360 μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρ'. — Λυτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι· παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι
 γνοίῃ θ', οἵτινές εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεῖξαι κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἔμμεν αἰτήσαν ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλεείροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὤπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νείκεσσε συβώτην·
 375 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἤγαγες; ἢ οὐκ ἄλις ἦμιν ἀλγήμενός εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἦ δνοσαι, ὅτι τοι βίστον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἕσιν,
 μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus-est aedes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
baculo innitens; ac turpia circa corpus vestimenta indutus-
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus posti cupressæ, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus-est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.

Quando ille cenaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati-sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura-erat malo.

Profectusque-est ire petiturus dextrorsum a-viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus-est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti ? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviūrum contaminatores ?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam aliunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices-sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, δ' κεν τέρψηναι αἰδῶν;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
πταχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρυζόντ' αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὐτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἴω μοι ἐχέρρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Ἦ βα καὶ Ἀντίνοον ἔπειτα πετροέντα προσῆῤα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατήρ ὥς κήδεαι υἱός,
δς τὸν ζεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δός οἱ ἐλῶν· οὐ τοι φρονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶκων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι ἢ δόμεν ἄλλω.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπες.
καὶ οἱ τόσσον ἄπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἴκος ἐρύκοι.
Ἦς ἄρ' ἔφη· καὶ ὀρθὴν ἐλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδωσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σίτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἐμείλλεν Ὀδυσσεύς,
αὐτίς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γέυσεσθαι Ἀχαιῶν·
στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρός μῦθον εἵπεν·
415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κακίστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὠριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῳίον, ἡέ περ ἄλλοι,
σίτου· ἐγὼ δὲ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,
τοίῳ ὁποῖος εἶο καὶ δτευ κεχρημένος ἔλθοι·
ῆσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 δς μ' ἅμα ληϊστῆρσι πολυπλάγχοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
430 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὠτρυνά νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει ἐξάντες, ἐπιστόμενοι μὲν εἰ σφῶ,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
πύρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
435 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἅμ' ἡοὶ φαينوμένην
ῆλθον· πλῆστο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῶζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.
Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinuum verbis alatis allocutus-est :
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento : ne hoc deus perfecit !
Da ei *aliquid* sumtum; non tibi invidio; jubeo enim ego
neu jam matrem meam verere hac-*in-re*, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :
Telemache altoique, animo indomite, quale dixisti !
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit; et scabellum prehensum ostendit-*desub*
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
stetit autem juxta Antinuum, et ipsum sermone allocutus-
est :] Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum
] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.
Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam *erroni*
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque *rei* indigens venis-
set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.
Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-*Ægyptum* ire, longum iter, ut perirem :
statui vero in *Ægypto* fluvio naves utrinque-recurvas.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur;
speculatores autem ad speculas jussi ire.
Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum *Ægyptiorum* virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens fulminis
fugam meis sociis malam immisit; nec quisquam sustinuit

- σῆναι ἐναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνὸ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δ' ἐξεί γαλκῶ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῃ δόσαν ἀντίσσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰρι ἀνασσειν
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἴκω, πῆματα πάσχων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἑμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ λόγος πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναϊδὴς ἔσσι προίκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὐτὶς ἐπίχρεος οὐδ' ἔλεγχος
 ἀλλοτρῶν χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῶς ἐπιστάτης οὐδ' ἄλα δοίης,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοις παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάροιο γ' ὄτω
 ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδεα βάσεις.
 Ὡς ἔρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· δ' δ' ἐστάθη ἤντε πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σπῆλεν βέλος Ἀντινόοιο·
 435 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
 Ἄψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἴων κατ' ἄρ' ἔζετο, καδδ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὰν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅπποτ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσιν
 βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἴνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 445 Ἄλλ' εἰ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσιν,
 Ἀντίνοον πρό γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθι ἔκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρῦψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλομέν'· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 455 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εἰοκότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πολλὰς,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἔρ' ἔφην μνηστῆρες· δ' δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἔειξεν
 460 βλήμενον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat :
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque :
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam ?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Ægyptum et Cyprum venias :
 adeo quidam audax et impudens es mendicis.
 Ordine omnibus astas : hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratione
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat :
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinui-sti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est :

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum : is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam : inter procos vero locutus-est :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus :

at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonem ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius :
 comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per ædes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit : illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditæ; si forte quis celestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et æquitatem inspicientes.

Sic igitur dicebant proci : ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percusso; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρω, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοκος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρονον Ἡῷ ἔκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ξείνος τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδωσαν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 505 Ἡ μὲν δ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναῖξιν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὁ δ' ἐδείπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσηύδα διὸν ὑποβόῳ·
 "Ερχεο, οἶ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθεῖ
 ἐλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπύζομαι ἢδ' ἐρέωμαι,
 510 εἰ που Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἢ πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασιλεια, σωπῆταιαν Ἀχαιοί·
 οἳ γὰρ μυθεῖται, θέλγοιτό κε τοί φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νηὸς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὐπω κακότηα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰδὼν ἀνὴρ ποτιδέχεται, ὅτε θεῶν ἐξ
 αἰδεῖ δεδαῶς ἐπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάσιν ἀκούμεν, ὅππότε δαῖδῃ·
 ὡς ἐμὲ κείνος ἐβλεπε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
 "Ενθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπροχυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεύς ἀκοῦσαι·
 ἀγγαυὸς Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόντῳ δῆμῳ,
 ζωοῦ· πολλὰ δ' ἀγεί κειμήλια δνδε δόμενδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 Οὗτοι δ' ἢ ἐπὶ θυρῇσι καθήμενοι ἐψιάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πολεῦμενοι ἤματα πάντα,
 535 βοῦς ἱερεύοντες καὶ δῖς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον,
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεταν. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρῇν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἔκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 540 αἰψὰ κε σὺν ᾧ παῖδι βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμυλὴ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ερχέο μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράς, ὁ μοι υἱὸς ἐπέτταρε πᾶσιν ἔπεσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome oecονομα sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cornabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :

qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiant audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt:] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,

temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors prociis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύζοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἶψ' αὐτὸν γυνὴ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοι· μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδέα περ πεπαθυῖη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστ' α
 χρῆζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρωνι Πηνελόπειῃ·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
 Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὁμίλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα χιόντα
 οὔτι κακὸν βέζαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεῖ
 570 μείναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἄσποτέρω καθίσασα παραπυρὶ εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔχω· ὁσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ἐξάσιον ἤε καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
 Ἀλλὰ σε μείναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὧ βασιλεία,
 οἷον πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος δέεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ πού τις ἐδὲ καταβητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνωνται.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὅς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὥχετο δῖος ὕφορβός
 590 μνηστήρων ἐς ὁμίλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγχι στήνων κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῦας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σώω καὶ φράζω θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤρ' α
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρ' α
 600 ἡῶθεν δ' ἵέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lenaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat;] propeque stans verbis alatis *Ulysses* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lenaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicumque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus *Ulysses*:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuoimus ærumnam.
 Sed procorum difficultium subtimeo cœlum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percutsum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] Eum vero super limen profectum allocuta-est Penelope:

Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunto.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant *Achivorum*:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμοὶ τὰδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· ἐ δ' αὖτις ἀρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
πλεῖον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὄρχηστυ καὶ αἰδοῖ
τέρποντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δαίελον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἰρου πυγμῆ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔκρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἄζηχες φαγέμεν καὶ πῖμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσθαι.
Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κικλήσκον ἅπαντες,
οὐνεν' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγει·
δς β' ἑλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἰεὶς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κελονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπηξ.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἀρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
δαιμόν', οὔτε τί σε βέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πολλ' ἀνελόντα.
Οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους δδε χεῖσται· οὐδέ τί σε χρὴ
ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ἥκπερ ἐγών· ὄλθον δὲ θεοὶ μέλλουσιν σπάξειν.

Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζεο, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρον περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλα φύρω
αἵματος· ἥσυχ' ἔδ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι οἶω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς δ' μοιοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρήϊ καμῖνοί ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαιμένη,
κόππων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσαιμι σὺς ὥς ληϊβοτείρης.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρυῖοντο.

Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
ἡδὲ δ' ἀρ' ἐγγελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·

Ἦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἷον τερπώλῃν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.

Ὁ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὥκα.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοειμένους ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquique septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.

Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fœdem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-assuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

- Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἶπω·
 γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
 ὀπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τῶν ἥν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδασίεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασομεν αἰτήσοντα.
 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρήμενον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖη
 πληγῇ ἀτασθαλίων, τούτῳ δέ με ἴρι δαμάσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 [Λυτὰρ ἔπειτ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 τοῦτον ἀλέσθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
 δεῖδθ'· ἔπειτ' πλεόνεσσι μαχίγεται, ὅς κέ σε θείνη.
 Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεὺς
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζώσατο μὲν βράσκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρὸς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στῆθεά τε στιβαροί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος Αἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 οἷον ἐκ βακείων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.
 75 Ὡς ἄρ' ἔφαν'· Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 δεῖδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσιν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένικπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο,
 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρήμενον, ἥ μιν ἱκάνει.
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἰ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πέμψω σ' ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεὶ χαλκῷ
 μήδεα τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτορ τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριζε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἥ ἐλάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι· πεσόντα,
 ἥ μιν ἦκ' ἐλάσειε ταυνύσειεν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαν Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχόμενῳ, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupithei filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in coenam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quenquam
 alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
 instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
 ne-quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum,]
 Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac ; celerorum autem neminem Aclivo-
 rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.
 Hospitum-exceptor quidem ego sum ; comprobant vero reges
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt ; atque Ulysses
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
 mora] pulcraque magnaue ; nudati-sunt autem ei lati humeri
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auclavit pastori virorum.
 Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timentem ; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
 si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continenter, conjectum in navem nigram,
 ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,
 qui nasum abscindat et aures seruo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiit membra :
 in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsus ;
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.
 Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα·
 καδὲ δ' ἔπασ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἦλας' ὀδόντας,
 λακτιζῶν ποσὶ γαίαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλαε δι' ἐκ προθύρου, λαβὼν ποδὸς, ὅφρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας καὶ μιν ποτὶ ἔρκιον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χειρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῶας τε κύνεας· ἀπερύκων,
 μηδὲ σὺ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς εὖν· μή πού τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὥμοισιν αἰεκέα βάλλετο πτήρην,
 πυκνὰ ῥωγαλήν· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἀψδ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικνόνωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅτι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 δε τούτων τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς ἔχeton βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληιδόνη διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανοῖο δῶν παρέθηκεν αἰέρας
 καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο φώνησέν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένειτό τοι ἐξ περ ὀπίσω
 Ὀλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῶς ἔχει πολέεσσιν· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 125 Ἀμφινόμ', ἡ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
 Νίσσον Δουλιχίῃ ἐὺν τ' ἔμην ἀφνειόν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπηγῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω,
 ὅφρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετλήσθι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιγυθίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν Ὀλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτεϊ εἴκων
 140 πατρὶ τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔγοι, ὅττι διδοῖεν.
 Οἷ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανῶντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
 145 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μᾶλα δὲ σχεδόν· Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, μὴδ' ἀντιάσεις ἐκείνῳ,
 ὅππότε νοστήσεις φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Οὐ γὰρ ἀναιμῶτί γε διακρινέεσθαι οἷω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahabat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 villis quum sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro] suaviter ridentes, et eum blande compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-medicando cessare fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omne divinus Ulysses:
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex hoc te dicunt natum esse: humano autem viro similis es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum esse se in posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et decorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab amicis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducatur, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine cruce utique diremtum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἐπιεν μελιηδέα οἶνον·
 ἅψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητόρι λαῶν.
 Αὐτὰρ δ' βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ καχὸν ὅσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχρ' ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ ὅηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειη,
 160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσεια γένοιτο
 μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθόμενοισί περ ἐμπης·
 παῖδι δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμνῶν,
 οἷτ' εὖ μὲν βαλῶσι, κακῶς δ' ὀπιθεν φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παῖδι ἔπος φάο, μῆδ' ἐπὶ κευθε,
 χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μῆδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἄμφι πρόσωπα
 ἔρχεν· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.
 175 Ἦδ' ἂν γάρ τοι παῖς τηλίκος, δν σὺ μάλιστα
 ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεῖθ' ἰδῆσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραυδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἄλοιφῃ·
 180 ἀγλαίην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 ὤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόη τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθεῖ
 ἔλθέμεν, ὅφρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἴσαιμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔρη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὔδ' ὃ ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα δια θεάων
 ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπата καλὰ κάθηρεν
 ἄμβροσίνω, οἷω περ εὐστέφανος Κυθήρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἱη Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα ὅηκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν ὅηκε πριστοῦ ἑλέφαντος.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξας ἀπεβήατο δια θεάων.
 Ἦλθον δ' ἄμφιπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 φύσγῃ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,
 200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·
 Ἢ με μάλ' αἰνοπαθὴ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἄγνη,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ;
 iterumque in manibus posuit poculum principi virorum.
 Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,
 nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus.
 Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva,
 Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur.
 Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime
 animum procorum, et honorata fieret
 magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,
 procis me ostendere, invisus licet omnino :
 filio vero dicam verbum, quod utilis fuerit,
 ne plane procis cum superbis versetur,
 qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma his verbis allocuta
 est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela,
 corpus quum tibi laveris, et unxeris genas :
 neu sic lacrimis sedata circa faciem
 vade : quoniam malum est lugere infinite semper.
 Etenim jam quidem tibi filius ea ætate est, quem tu maxime
 supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,
 corpus ut mihi lavem, et me ungam unguento :
 decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant,
 perdidērunt, ex quo ille abivit cavis in navibus.
 Sed mihi Autoonoeque et Hippodamiam jube
 venire, ut mihi astent in ædibus :
 sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sic igitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad-eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque sunt ei artus omnes
 ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum
 immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi :
 pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit
 divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea
 ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ;
 et ipsam prociorem et habitioem reddidit aspectu ;
 candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.
 Atque ita quum fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo,
 cum strepitu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-
 sit ; et absternit sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit :
 utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
 statim nunc : ne amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιον
 205 παντοίην ἀρετήν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
 στήθα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
 210 ἅντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτρεθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχεν·
 πάντες δ' ἤρΗΣαντο παραί λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτι ἔων καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσοι καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἐμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἔς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 δς τὸν ξείνον ἔασας ἀεικισθῆμεναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἡμενος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδῃ τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠύδα·
 μῆτερ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νεμυσσώμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἔσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεα· πάρος δ' ἔτι νῆπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσοῦσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύοιεν κεφαλὰς, δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι τοικῶς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἰκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λελυνταί.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἴασον Ἀργος Ἀχαιοί,
 πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤϊον δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον ἔϊσας.
 250 Τὸν δ' ἡμίεβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἥτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνους γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 255 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτω πατρίδα γαῖαν,

HOMERUS.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cornaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigno-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliares.
 Nequaquam tamen hospitibus quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutæque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :
 Filia Icarli, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris aedibus
 a-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formaque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-illum ascendebant
 Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando fbat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσήυδα·
 ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρῳάας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
 ἡμῶν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βρυττῆρας οἰστῶν
 ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιθήτορας, οἳ κε τάχιστα
 ἔκριναν μέγα νεῖκος βμοῖτου πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἀλώω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μεμνησθαι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὡς νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
 270 γήμασθ', ὦ κ' ἐθέλῃσθαι, τέον κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κεῖνος τὰς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὀδόν ἀπήυρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
 μνηστῆσιν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίοντι νήπιον ἐδουσίαν.
 Ὃς φάτο· γήθησεν δὲ πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 οὔνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μελιχρῶις ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν ἔς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 290 Ὃς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκαστος.
 Ἀντινόῳ μὲν ἐνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσεαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἄραρυται.
 295 Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεικεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἥλιον ὅς.
 Ἑρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεικαν,
 τρίγληνα, μορῶεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἑκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 Ἰσθμῖον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεικεν.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστῶν τε καὶ ἡμερόεσσαν αἰοδὴν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένος δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὄφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
 αὖα πάλοι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαΐδας μετέμιγον· ἀμοιβῆδ' ὁ ἀνέφαινον
 δμῶαί· Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo preheusa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros ,
 tam jaculatores , quam missores sagittarum ,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus - æque - gravis
 belli .] Ideo nescio , utrum me remittat deus , an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ - sint .
 Memor - sis patris et matris in ædibus ,
 sicut nunc , vel adhuc magis , me absente .
 At postquam jam filium in - pubertate *constitutum* videris ,
 nube , cui volueris , tua domo relicta .
 Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur .
 Nox autem erit , quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 perditæ mihi , cujus utique Jupiter felicitatem abstulit .
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit ,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui præstantemque mulierem et divitis *vir*i filiam
 ambire velint , et inter - se contendant :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves ,
 puellæ propinquis convivium , et splendida dona dant :
 at non alienum victum impune absumunt .

Sic dixit : gavisus - est autem audens divinus Ulysses ,
 quod eorum quidem dona attrahebat , mulcebat autem ani -
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat .

Illam autem rursus Antinous allocutus - est , Eupitheï filius :
 filia Icarïi , prudens Penelope ,
 dona quidem quicumque voluerit Achivorum hac ferre ,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus , neque usquam
 alio ,] quam tu ei nupseris Achivorum , quicumque optimus .

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque .
 Antinoe quidem tulit *præco* magnum perpulcrum peplum ,
 varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 aureæ , ansis bene - inflexis aptatæ .

Monile vero Eurymacho multa - arte - elaboratum statim tulit ,
 aureum , electris consertum solis instar .

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt ,
 trinis - ocellis , ægre - elaboratas ; gratia autem *inde* effulgebat
 multa .] A Pisandro vero Polycitoride rege
 collare tulit servus , perpulcrum ornamentum .

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit .
 Ipsa quidem deinde ascendebat in comaculum , divina mulie -
 rum ;] cum - ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona .

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant - se ; manebantque , vesper dum - super -
 veniret .] His autem se - delectantibus niger vesper supervenit .
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus ,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt ,
 sicca dudum , facile - ardentes , recens fissa ære ;
 et facies immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulæ Ulyssis audentis - animi : at inter - cas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαι Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δῶμαθ', ἐν αἰδοίῃ βασιλείᾳ·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλέκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἰρία πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ δὴς ἔχει πάντεσσι παρέω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐυθρόνον Ἡῶ μέμνειν,
 οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἰδόντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῖς ἐνέπτε Μελανθὼ καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδά δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης·
 325 ἀλλ' ἦγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκατο καὶ φιλέσκειν.
 Ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνέπτεν δνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσι,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδελν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἡέ που ἐς λίσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 παρθεῖς· ἡ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὁ καὶ μεταμῶνία βάζεις.]
 Ἦ ἄλυσαι, στί Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλγίτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅστις σ' ἀμφοὶ κάρη κακοπύς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορέζας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρέω, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κείσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὖθι διαμελείσθι τάμησιν.]
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βάν δ' ἔμναι διὰ δῶμα· λυθὲν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 παρδοσύνῃ· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὶ λαμπτήρσι φαείνων αἰθομένοισιν
 ἐστήκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὀρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ὁ δ' οὐκ ἀτέλειστα γένοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἰα Ἀθήνη
 λώδης ἰσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 δῦή ἄχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθεὶ δδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·
 ἐμπης μοι δοκεῖ δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἦ δ' ἄμα τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πολίπορθον·
 ξεῖν, ἡ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευμένον, εἰ σ' ἀνελόιμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς — μισθὸς δὲ τοι ἀρχίος ἔσται —
 αἵμασι δὲ λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἐνθά κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηγετανὸν παρέχομαι,
 εἵματα δ' ἀμφιέσσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δόην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὗχ ὅθ' ἔργα κάκ' ἔμματα, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐπολύχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpente manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-sollio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis.
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinebat dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :
 haec utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aeream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, foedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt subtus
 membra cujusque timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimenta quoque indnerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἔγνων εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρῃ μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρήν-
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅππερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἀμφω κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἄλαπαδὸν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἰκοί δ' ὑπὸ βῦλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὅλκα διηγεκία προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολέμον ποθεν ὀρηκίσει Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγκαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρῶτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἤδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα παρ' παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύροιο θύρας.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ θεῶν, ἣ τάχα τοι τέλεω κακὸν, οἳ ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἦ βρά σε ὄϊνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνία βάζεις.
 [Ἦ ἀλυσίς, ὅτι Ἰρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 ἄμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δεῖσας· ὃ δ' ἀρ' οἶνον ὅσον βάλε χεῖρα
 δεξιτερῇ· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρον σκυόεντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὦρελλ' ὃ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμῃ· δροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακέεστε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅπποτε θυμὸς ἀνωγε· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ βῆθ' ἐνὶ δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαῖνοι
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 ὁμῶν, οἳ κατὰ δόματ' Ὀδυσσεὺς θέλοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρρα σπείσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 æquales ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit; Eurymachus vero iratus est in corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus est:
 Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sæpe
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]
 Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati sunt per ædes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:
 Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter-hos autem et locuta est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomos concionatus est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]
 O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμαν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσσεύς
 Τηλέμαχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρως,
 κῆρυξ Δουλιχίου· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βάν ῥ' ἱμεναὶ κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἔκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεύς καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπαλείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθῇνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τέυχε· Ἀρήϊα κατέμεν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβαλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν θυμῷ,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιειθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαῖ', ἄγε δή μοι ἐρυσὸν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς
 καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμείρδει
 πατρὸς ἀποικοιμένοι· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἔζετ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δή ποτε, τέκνονι, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 οἴκου κηδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοικομένη φάος οἴσει;
 25 δμῳὰς δ' οὐκ εἰας προβλωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ξείνος ἔδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοῖνικος ἀπηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κλήισσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνὰ ἔσαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρουθ' αὖτε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ὀξυόεντα· παροῖθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curae-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Iphis vero craterem miscuit Mulus heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubitori suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est:
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed foedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injectit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatumque allocutus-est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit: huic vero non-evolans erat verbum (la-
 cui?)] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferbant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλά τε μεσόδμαι
εἰλάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑφός' ἔχοντες
φαίνοντι' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.

40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μὴδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὐτῇ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν κατὰλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,

45 ὅφρα κ' ἔτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·

ἢ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει

καίῳ ἐς θαλάμῳ, δαίδων ὑπο λαμπομενάων,

ἐνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡῶ δι' ἄν' ἔμιμνεν.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,

μηνοστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' Ἴεν ἐκ θαλάμοιο περιφρῶν Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἡδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐφίζεν,

δινωτῇν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων

ποίησ' Ἰκαμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνῳ ποσὶν ἦκεν,

προσφυῖς ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια.

60 Ἦλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας

καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἐπινον·

πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον· ἄλλα δ' ἐπ'

νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἔμεν· ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν

65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δεύτερον αὐτίς·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα

δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;

ἀλλ' ἐξέλθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·

ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἴθρα θύραζε.

70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κακοτήτοτι θυμῷ; [σεύς·

ἢ ὅτι δὴ ρυπῶω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,

πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον

ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰχι δόσκον ἀλήτη,

τοῖω ὁποῖος εἶμι καὶ ὅτε κερχρημένος ἔλθοι·

ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,

οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γὰρ που —

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης

ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι·

μή πως τοὶ δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνη,

ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,

ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνῶς γε ἔκῃτι,

Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν

λήθει ἀτασθάλους· ἐπεὶ οὐκέτι τῆλικός ἐστιν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρῳ Πηνελόπεια·

90 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abięnæque trabes, et columnę in-altum erectę,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cœlam latum

tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-

ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:

hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,

ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;

hęc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit

cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,

ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:

ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam expectabat.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,

procis cœdem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,

Dianę similis aut aureę Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,

tornatam ebore et argento; quam olim faber

fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,

aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulę candidis-ulis ex domo;

eaęque panem quidem multum auferebant, et mensas,

et pocula, unde viri superbientes biberant:

ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos

cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulysssem increpabat Melanthe secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem

versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:

aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-

ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?

an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indulus-

sum,] mendicoque per populum? necessitas enim urget.

Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam

beatus divitem, et sæpe dabam erronei,

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-

set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):

ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas

decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;

ne forte tibi domina irata sæviat,

vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perii, et non-amplius rediturus est,

at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,

Telemachus; hunc autem nulla in adibus mulierum

latet injurius: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.

Sic dixit; eum vero auditit prudens Penelope;

ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἄδδεις, οὔτι με λήθεις
ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
ὥς τὸν ξείνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
96 ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀνάχημαι.

Ἡ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον λέειπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
ὃ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.

100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
δίφρον εὐξέστον καὶ ἐπ' αὐτῇ κῶας ἐβάλλεν·
ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·

106 τίς ποθέν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπειρονα γαῖαν
νεύκοι· ἡ γὰρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
ὥς τε τὴν ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅτε θεοῦδης

110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
πυρρὸς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκται δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
ἐξ εὐηγεσῆς ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

116 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μεταλλά σῷ ἐνὶ οἴκῳ·
μῆδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
μὴ μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς δδυνάων,
μνησάμεν'· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρεὶ
οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γοδυνάτα τε μυρόμενόν τε
120 ἥσθαι· ἐπεὶ χάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
μή τις μοι δμῶν νεμεσῆσεται ἡδὲ σὺγ' αὐτῇ,
φῆ δὲ δακρυπλῶνι βεβαρηότα με φρένας οἶνω.

Τὸν δ' ἡμέτερος ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια·

126 ξεῖν, ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
ὠλεσάν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον ἐκινάεινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.

130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφιμένονται,
οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπαίζομαι οὐθ' ἱκετάων

136 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημοεργοὶ ἔασιν·
ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα, φίλον κατατήχομαι ἥτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπέω.
Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
στησάμεν' ἔγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
140 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
μίμνετ' ἐπείγοντο τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perlies.
Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
quod hunc hospitem eram in sedibus meis
de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen oeconomam sermone allocuta est:
Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa:
ut sedens dicat verbum et audiat
hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit: illa vero valde festinanter deposuit fercns
sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;
illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o mulier, nemo te hominum in immensa terra
vituperaret; certe enim tua gloria ad-coelum latum pervenit,
sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
viris in multis et fortibus regnans,
justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
trilica et hordea, graventurque arborae fructu;
pariunt vero robustae pecudes, ac mare praebet pisces,
ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
ne mihi magis animum impleas doloribus
recordanti: valde enim sum aermunosus. Neque omnino me
oportet] domo in aliena flemente et lugentem
sedere: quoniam malum est lugere infinite semper:
ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope:
hospes, nempe meam praestantiam formamque corpusque
perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
Argivi, cum hisque meus maritus profectus est Ulysses.
Si ille reversus meam vitam tueretur,
major gloria esset mea, et melior ita.
Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
Dulichioque, Samoque, et nemorosae Zacyntho,
quique ipsam Ithacam late-conspiciuam incolunt,
hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
Ideo neque hospites curo, neque supplices,
neque omnino praecones, qui publici-ministri sunt:
sed Ulyseem desiderans, caro contabesco corde.
Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi:
Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulys-
ses,] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
perfecero, (ne milii vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

- 145 Μοῖρ' ὅλοη καθέλησι τανηγλέος θανάτοιο·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεισέσσης,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπετίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαινεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖμην.
Ὡς τρίτες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
[μηνῶν φθινότων, περὶ δ' ἡμᾶτα πολλὰ ἐτέλεσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγοῦσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τε τιν' ἄλλην
μῆτιν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλάει δὲ πᾶσι βίοντον κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἥδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κήδεσθαι, τῶν τε Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τέον γένος, ὁππότεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ θρύος ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γύναι αἰδοῖα Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέασσι γε δώσεις
πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
ἥς ἀπέστην ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, σ' μ' ἀνείρει· ἡδὲ μεταλλῆς.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβρύτος· ἐν δ' ἀνθρώποι
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις —
175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεὺς τε τριχᾶϊκες διόι τε Πελασγοί —
τῆσι δ' ἐν Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιστῆς,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίῳ δ' ἐμὲ τίχτει καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ᾤχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρεῖων.
185 Ἐνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
ἐν λιμένει χαλεποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυδ' ἀνελθών·
ξείνον γάρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πελεν ἡῶς
οἰχομένην σὺν νηοὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδυκῶς φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἄφριτα δῶκα καὶ αἶθρα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱεύσασθαι· ἵνα πλησάιοι θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdum quidem terebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (*nil*) curantes,
deprehenderunt *proci* supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir *est* qui-valet maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeant.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam *quibus* teneor : hic enim mos *est*, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quedam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (*urbes*) *est* Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Æthion,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitalla dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset *eum* a-Maleis :
statuit autem *naves* in Amniso, ubi specus *est* Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digressa cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad aedes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus ;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δώδεκα μὲν μένον ἤματα διόι Ἀχαιοί·
 200 εἰλαι γὰρ Βορέης ἀνεμός μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἰα ἴστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρρε δαίμων·
 τῇ τριςκαίδεκάτῃ δ' ἀνεμός πέσσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης βέε δάκρυα, τήκετο δὲ χροῦς.
 206 Ὡς δὲ γῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ·
 τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πληθῶσι βέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυεούσης,
 κλαίουσας ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 210 θυμῷ μὲν γόωσεν ἐὼν ἐλαίρει γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥς τι κέρα ἔστασαν ἢ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν· δόλω δ' ὄρε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξαυτίς μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', ὀϊώ πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτέον δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποι' ἄσσω περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' οἷός ἐστιν καὶ ἑταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἥδη γὰρ οἱ ἐξικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διὸς Ὀδυσσεύς,
 διπλῇν· αὐτὰρ οἱ περόνῃ χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισιν· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύνων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὡς οἱ χροῦσσοι δντες, ὁ μὲν λάε νεβρόν ἀπάγγων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαῶς ἡσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόντα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχυαλέοιο·
 τῶς μὲν ἦν μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 235 ἥ μὲν πολλὰ γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἑταίρων δῶκε βοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τίς που καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμιόντα χιτῶνα·
 αἰδοῶς δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηός.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐστιν περ-
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τῆν δέ μιν ἔσχον ἄλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὧφ' ἤμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνούςη, τὰ οἱ ἐμπέδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercerat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare ; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Euris liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in aedibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :

verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero *opus* variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi *vestem*
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi animo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nūn μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἔων ἑλεεινός,
 ἐν μαγάρουσιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἴση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἷ' ἀγορεύεις,
 πτιῶσ' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
 κείνῃ ἀγαλμ' ἔμναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἶκαδ' νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ κοίτης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὄχρετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρεο μηδὲ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσσωῖμαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γάρ τίς τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασσα
 κουρίδιον, τῷ τέκνῳ τέχνη φιλότῃτι μιγεῖσα,
 ἥ Ὀδυσῆϊ, ὃν φασὶ θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἄλλὰ γούμην παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπιεύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόνιῳ δῆμῳ,
 ζωῶν· αὐτὰρ ἄγχι κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίηρας ἐταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες δλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόποις νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἄγχι θεοὶ γεγάσιν·
 280 οἱ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἶκαδ' ἀπῆμνον. Καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἄλλ' ἄρα οἱ τόγῃ κέρδιον εἰσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων.
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἂν τις ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὤμνυε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 290 οἱ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 295 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἥδη δὴν ἀπεῶν, ἥ ἀμφοδὸν ἢ κρυφθόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σὸς καὶ ἐλεύσεται ἥδη
 ἄγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
 θηρὸν ἀπείσσειται· ἐμπης δέ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀμικάνω·
 305 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses miserandus,] in aedibus meis carusque eris, honoratusque : ipsa enim ei haec vestimenta ego praebui, qualia dicis, plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam, illi ornamento ut-esset ; cum autem non suscipiam rursus, domum reversum, dilectam in patriam terram.

Ita malo fato cava in navi Ulysses abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis, ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum tabefac, maritum deflens ; succenseo quidem nihil : etenim quaevis et aliusmodi lugeat virum amissum, cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta, atque Ulysem, quem aiunt diis similem esse.

Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem : vere enim tibi loquar, nec celabo,

quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui, prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo, vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias, petens per populum : at dilectos socios perdidit, et navem cavam in nigro ponto, Thrinacria ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.

Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto : hunc autem super carina navis eiecit unda in continentem, Phaeacum in terram, qui propinqui-diis sunt :

qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant, et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo, opes colligere multam super terram eunti :

adeo astutias multas praes mortalibus hominibus novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ; jurabat autem ad me ipsum, libans in domo, navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios, qui jam ipsum deducant dilectam in patriam terram.

Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.

Et mihi possessiones ostendit, quas collegarat Ulysses : et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :

tantae ei res-pretiosae jacebant in aedibus regis.

Ipsam autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret, quomodo rediret dilectam in patriam terram, jam diu absens, utrum palam, an clam.

Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam proxime ; neque amplius longe ab-amicis et patria terra diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.

Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :

certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἴσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνς, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῳ τὰ πολλὰ τε δῶρα
ἔξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἀλλά μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὥς ἔσται περ.
Οὕτ' Ὀδυσσεὺς ἐτιυῖλον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἐπεὶ οὗ τοιοῖοι σημάντορές εἰς' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξεῖνους αἰδοὺς ἀποπειπέμεν ἢ δὲ δέχεσθαι.
Ἀλλά μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονήφατε, κάτθετε δ' εὐνήν,
δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπιῶν χρυσόβρονον ἦώ ἔκῃται.
320 ἦ ὦδεν δὲ μάλ' ἤρι λῶσαι τε χρῖσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδῃται
ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιστον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφάρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἔτι πηξέει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἑμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἰ τι γυναικῶν
ἀλλάνων περιέειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν αὖσταλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαίνυῃ; ἀνθρωποὶ δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
ζῶν· ἄτ' αὖ τ' ἐνθεῖναι ἔφραφοντο αἵπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ δὲ μιν ἑσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσσεύς, [σεύς·
ἥτοι ἔμοι χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα
ἤχθεδ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νυφόνετα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιγχεῖταιμοιο.
340 Κεῖω δ', ὥς τὸ πάρος περ αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλι' ἐνὶ κοίτῃ
ἄσσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐϋθρόνον ἦώ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιθήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κάτα δρηστήειρα ἔασιν,
εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσα κ' ἐγὼ περ·
τῆνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἑμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξεῖνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
ἣ κείνων δύστηνον ἐϋ τρέφειν ἢ δ' ἀτίταλιν,
355 δεξαμένη χεῖρες, ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστᾶσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νίψον σοῖο ἀνακτος δμηλικά· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
360 αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multa dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
poteris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendo.
Sed ipsum, famulae, lavate, deponiteque cubile,
strata, et laenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius *erit*, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mento, et prudenti consilio,
si equalidus, mala *vestimenta* indutus, in aedibus
conviveris? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probriis-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximiam dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssias,
profecto mihi laenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrae sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non aegre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenscunt.

Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφρὸνδὸν εἶπεν·
 ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
 ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
 385 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
 πῖονα μῆρ' ἔκη' οὐδ' ἐξάτους ἐκατόμβας,
 ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
 γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαιδίμον υἱόν·
 νῦν δέ τοι ὦλ' ἀμύχαν' ἀφείλετο νόστιμον ἡμαρ.
 370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεισύνοντο γυναῖκες
 ξείνων τηλεδαπτῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἱκοίτο,
 ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεισώνονται ἅπασαι,
 τᾶων νῦν λώθην τε καὶ αἰσχεα πολλὰ' ἀλείνων
 οὐκ ἑάσας νῆειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἀνωγεν
 375 κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπέιης
 καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι δρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
 κήδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἱκόντο,
 380 ἄλλ' οὕτω τινὰ φημι ἰοῦντα ὥδε ἰδέσθαι,
 ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσσῆϊ εἰοικας.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γρη῏, οὕτω φασιν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
 ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὼλ' ἀλλήλοισιν
 385 ἔμμεναι· ὡς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώνοντα,
 τῷ πόδας ἐξάπνιεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
 ψυχρὸν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπέφουσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὄισατο, μὴ ἔλαθοῦσα
 οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφοδὰ ἔργα γένοιτο.
 Νίξεν δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,
 395 μητρὸς ἧς πατέρ' ἐσθλὸν, δὲ ἀνδρόπους ἐκέχαστο
 κληπτοσύνην θ' ὄρκω· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μῆρία καῖεν
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφω·ν ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
 Αὐτολύκος δ' ἐλθὼν Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον
 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κυχῆσατο θυγατέρος ἧς·
 τὸν βὰ οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
 παυομένην δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὖρεο, ὅττι κε θεῆης
 παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἐστίν.
 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἰκάνω,
 ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν·
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 ὁππότ' ἂν ἡδίστας μητρῴων ἐς μέγα δῶμα
 ἔλθῃ Παρνησόνδ', θοὶ πού μοι κτήματ' ἔασιν·
 τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἐνεκ' ἧλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
 lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens! certe te
 Jupiter prae] hominibus odit, deum reverente animo instru-
 ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
 gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
 catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
 ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium;
 nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
 hospitem longinquorum, quando alicujus inclytas ad aedes
 pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur
 cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
 vitans,] non sinis eas te lavare; me vero non invitam jussit
 filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
 et tui gratia; quoniam mihi commovetur intus animus
 doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
 multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt,
 sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
 sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :
 o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
 nos ambos, valde similes nobis-invicem
 esse; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumpsit splendentem,
 in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
 frigidam; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
 sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-ae cito;
 statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attriectans
 cicatricem animadverteret, et manifestæ res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum;
 statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit
 albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
 matris suae patrem strenuum, qui hominibus præcellebat
 furtoque jurandoque (se nihil abstulisse); deus vero ei ipse
 dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
 agnorum et hædorum; hic autem eum lubens una comitabatur.
 Autolycus vero quum-venisset Ithacæ in opulentum popu-
 lum,] filium fecens natum invenit filiae suæ :

hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
 desinenti a-cæna; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
 filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
 gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō :
 multis enim ego indignatus huc venio

viris et mulieribus super terram almam :
 huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
 quando puber-factus maternam in magnam domum
 venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
 ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is præberet splendida
 dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyçi

415 χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἔπασσί τε μελιχίοισιν·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῶς Ὀδυσῆϊ
 κύσσει δ' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλετο κυδαλίμοισιν
 δαῖπνον ἐροπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἀκούσαν·
 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενά πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἄμφι θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένους πείραν τ' ὀβελοῖσιν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσαντό τε μοῖρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡλίου καταδύντα
 425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Ἥμος δ' ἡλίου κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 βάν β' ἵμεν ἐς θήρην, ἥμεν κύνες ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλη
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἡμεοέσσας.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαρβέταο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἴχνη ἔρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδᾶν δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 440 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διαίει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὔτε μιν Ἥλιος φαιδρὸν ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 οὐτ' ὄμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
 ἦεν ἄτὰρ φύλλων ἐνέχνη χύσις ἡλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ φυλόχοιο,
 φρίξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 σπῆ β' αὐτῶν σχεδόν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεύς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δὲ μιν θράμμενος ἔλασεν σῦς
 450 γουνὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
 λικριφὶς αἶψας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκωχῇ·
 καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
 ὠπτελὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 δῆσαν ἐπισταμένους· ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 εὖ ἱστάμενοι ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπειπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν ὅτι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησόνδ' ἔλθοντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρῆβς χεῖρεςσι καταπαρηνέσει λαβοῦσα
 γυνὴ β' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *datis* salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 coram parare : illi autem hortanti auscullarunt :
 statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio aequo
 Quando autem sol occidit, et tenebrae supervenerunt,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingreuebant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausit carnis dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum ;] penitus autem transiit splendidae haste cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attritans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὄσσε
 δακρυόφι πλησθέν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσεύα προσέειπεν·
 Ἥ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσαι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
 475 πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσθαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεφραδέειν ἐθελουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσσαν ἐρύσσατο φώνησέν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σὺ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μήτις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡς γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἴσται·
 εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 οὐδὲ τροφῷ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὅππότε' ἀν' ἄλλας
 490 δμῶς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
 ἔγω δ', ὥς σθε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐς σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἰ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλεῖς εἰσὶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδέ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἄλλ' ἔχει σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσόμενη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἑλαίῳ,
 αὐτίς ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἔλαετο δίφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσι κάλυψεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη,
 θνητὰ γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἡματα μὲν γὰρ τέρπομι' ὀδυρομένη, γοώωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπολῶν ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπεὶ νύξ ἔλθῃ, ἔλθῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
 κείμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμψ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κούρη, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν αἰεῖδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δεινδρώνει ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
 ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυνχέα φωνῇ,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in-alteram-partem inclinatum-est; et in-terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta-est :

Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intuita-est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e-regione, neque animadvertere ;
 ei enim Minerva mentem avertit ; at Ulysses
 manu admota guttur nutriticisprehendit dextra ;
 altera vero ad-se propius traxit, dixitque :

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpassus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
 tace, ne-quis alius in ædibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet-sis, a-te abstinebo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea :
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatae sint.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que :] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit : anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa-erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-ae, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa-est prudens Penelope :

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcunque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus :
 per-diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.
 Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon (luscinia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὥς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 525 ἢ ἐ μὲνω παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν
 ἢ ἥδ' ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μῆται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Πᾶσι δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐτι νῆπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἥβης κέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾷται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τῇν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἀκουσον.
 Χῆνες μοι κατὰ οἶκον εἰκίσσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰςορόωσα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχελῖλης
 πᾶσι κατ' αὐγένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρεθι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ
 ἄμυρ' ὁ ἔμ' ἠγέρεθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἴκτ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξε· ἐπὶ προύχοντι μελάρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερρήτυε φωνήσεν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κόρῃ τηλεχλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰληλούθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νῆσα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύλον ἥχι πάρος περ.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 ὦ γύναι, οὕτως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς
 ἄλλη ἀποκρίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέφραδ', ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὀλεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ξεῖν', ἥ τοι μὲν ὄνειρο ἀμύχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἱ δ' ἐλέφαινρονται, ἔπει' ἀκράντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεστώνων κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ δ' ἐτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὅμοιαι αἰνὸν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἡὸς εἰσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσσεύς
 οἴκου ἀποσχίσει· νῦν γὰρ καταθήσῃ ἀεθλον,
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
 ἴστασθ' ἑξείης δρυόχου ὥς δώδεκα πάντας·
 575 στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν ὀϊστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἀεθλον τοῦτον ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis ;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc ,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem ,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam ;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem :] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspicens :
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit ; hi autem fusi-sunt :]
 conferti in aedibus : illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio ;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat ansers.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto ;
 voceque humana me compescebat, dixitque :
 Confide, Icaril filia longe-lateque-inclyti ;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt ; ego autem aquila avis
 eram antea ; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus prociis sævam mortem inferam.
 Sic dixit : at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem ansers in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem : quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit : prociis vero apparet exitium
 omnibus prorsus ; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum :
 nam altera quidem cornibus facta est ; altera autem ebore :
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia ;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse : certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit : nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes :
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero prociis certamen hoc imponam :

δὲ καὶ ῥήϊτατ' ἐντανύσῃ βῖον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοιοιο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δίομαι, ἐν περ ὀνείρῳ. [σεύς·
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόξον εὖζοον ἀμυφάωντας
νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοίστευσάι τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
590 τέρπειν, οὐδέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη·
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἄπνους ἔμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκαν
ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζειδωρὸν ἄρουραν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σπονδέσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυς ἔμοισι πεφυρμένη, εἰς οὗ Ὀδυσσεύς
ᾤχετ', ἐποφόμενος Καιοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα δ' αὖτε λαοαῖμην σὺ δὲ λέξω τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
600 Ὡς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμυφίοιοι κλόν ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμυφίοιοις γυναιξίν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅρα οἱ ὕπνον
ἥδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
κάμ μὲν ἀδελήτων βοῆην στόρεσ', αὐτὰρ ὑπερθεὺς
κῶεα πόλλ' ὄϊων, τοὺς ἱερέεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
6 Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
καίτ' ἐγρηγορῶν· ταί δ' ἐκ μεγάρου γυναικες
ἦϊσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃν παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ μετὰ ξας θάνατον τεύξειεν ἐκάστη,
ἥ ἔτ' ἐπὶ μνηστῆρσιν ὑπερφίλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάττει.
Ὡς δὲ κῶον ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὥς ἦα τοῦ ἔνδον ὑλάττει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθεος δὲ πληξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθῳ·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-securas duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis meæ, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super almam terram.
Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
non sola; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera ;
pectus autem percuitur, cor increpuit sermone :
Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἀσχετος ἤσθις Κύκλωψ
20 ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτολμας, ὅφρα σε μῆτις
ἐξάγαγ' ἐξ ἀντροιο, διόμενον θανέεσθαι.

Ἦς ἔφατ'· ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληῖα
νωλεμείως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

25 Ἦς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰόλλῃ, μάλα δ' ὥκα λυλαίεται ἐπτηθῆναι·

ὥς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσει,
30 μούνος ἔων πολέσι. Σχεδόθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανὸνθεν καταβάσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
οἶκος μέν τοι δδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἔμμεναι νῖα. [σεύς;

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσω,
40 μούνος ἔών· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σέθεν τε ἔκῃτι,
πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράξεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

45 σθέντι, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πέθεθ' ἐταίρῳ,
ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξανφανδόν·
εἴπερ πεντήκοντα λόγοι μερόπων ἀνθρώπων

50 νοῦί περιστάειν, κτείνεια μεμαῶντες Ἀρηί,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφία μήλα.
Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ἤδη.

Ἦς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
55 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεάων,
εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελῆς ἀλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο δν κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξάτο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνια θεὰ, θυγάτηρ Διός, αἴθε μοι ἤδη
ἰὼν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλαιο
αὐτίκα νῦν· ἡ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἰχοῖτο προφέρουσα κατ' ἡρόντα κέλευθα,
65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορρόου Πηλεοῖο.

Ἦς δ' ὅτε Πανδάρου κόυρας ἀνέλοντο θύελλαι·
τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ῥῥεῖ οἶνω·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδασε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

HOMEPUS.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse sibi filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quos subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.

Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat rediui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipse autem relictæ-
erant] orhæ in ædibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέτιγχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 76 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἄρπυιαι ἀνηρεῖψαντο
 καὶ δ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἑρινυαῖ ἀμφιπολεύειν·
 ὡς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 ὀσομένη καὶ γαίαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χεῖρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅπποτε κέν τις
 ἥματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νόκτας δ' ὕπνος ἐγγίσι — δὲ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύφει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὄνειρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ἴηδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρὶδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, ὅς ποτε ἄμα στρατῶν αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐράμην ὄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἴης δ' ἄρα κλειούσης δία σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἥδη γιγνώσκουσα παρυστάμεναι κεφαλῇφιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώσα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐξάτο, γείρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ
 ἡγερτ' ἐμὴν ἐς γαίαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ύγρην
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένον ἀνθρώπων
 ἐνδοθεν· ἐκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὤψθεν ἐκ νεφέων· γῆθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρις
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι ἐλατο, ποιμένι λαῶν·
 τῆσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόωντο γυναῖκες,
 ἀλφίτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἰ μὲν ἄρ' ἀλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἀλεσσαν·
 110 ἢ δὲ μὲ' οὐπω παύετ', ἀφαιροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ἄ μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τω τοῖο φαίνεις.
 115 Κρήνην νῦν καὶ ἐμοὶ δεῖλῃ ἔπος ὅτι κεν εἰπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἥματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινήν·
 οἱ δὲ μοι καμάτῳ θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τεύχουσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληιδόνη δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἰ δ' ἄλλαι ὁμοαῖ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάτῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσόθεος φύξ,
 125 εἵματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ τίφος ὄξυ θέτ' ὤμω·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiae abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens cordē,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium) bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublatis :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-bordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant;] una vero nondum cessabat; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stilerat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a celo stellato,
 neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxia.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensen acutum suspendit-ab hume-
 ro;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceus;

εἴλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξεῖνον ἐπιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ

130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἡ αὖτως κεῖται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἐμολὴ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
ἐμπλήγδην ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
χείρονα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἐπιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·

135 οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἰρτος γὰρ μιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μαινήσχοιτο,
ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·
140 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἀποτμος,
οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν,
ἀλλ' ἐν ἀδεφῇτῳ βοέη καὶ κώεσιν οἴων
ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἑκ μεγάραιο βεβήκει,

145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργῳ ἔποντο.
Βῆ δ' ἱμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
Ἦ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο διὰ γυναικῶν,
Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·

Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι

150 ῥάσαστέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἴσετε θάσσον ἰοῦσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάραιο,
ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·

αἱ δ' αὐτοὺ κατὰ δῶματ' ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ζύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
τρεῖς σιάλους κατὰ γων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,

165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μελιχίοισιν·
Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν
ἡέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λῶσθην,

170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται

οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἀγχιμολὸν δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέτρεπον αἰπολίοισιν,

175 δαῖπνον μνηστῆρεςσι· δῶμα δ' αἶμα ἔποντο νομῆες.

Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισιν·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα

ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι δίω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto aere;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, filii, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:
at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda hubula pelle, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lenam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
est, hastam habens; una eum canes pedibus velocesqueban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
inijcite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam ausculturunt et paruerunt.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumææ, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellabant greges,
cenam procis; duo autem una comitabantur pastores.
Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exibis foras?

omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γέυσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτιζέῃς· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν. [σεύς·
 Ὃς φάτο· τὸν δ' οὐτὶ προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 185 αὐτῷ ἀκείων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεῦν.
 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοῖτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίνοντας αἶγας —
 πορθητὴς δ' ἄρα τοῦςγε διήγαγον, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται —
 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδρασε ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτῃν, ἀγχι παραστάς·
 Τίς δὴ δὲ ξείνους νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,
 ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 δῦςμορος, ἥ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
 195 Ἀλλὰ θεοὶ δυνάωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
 ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπιυλίσσονται διζύν.
 Ἦ καὶ δεξιτερῇ δευδίσκετο χειρὶ παραστάς·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
 200 ὁδὸς· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεις πολέεσσιν.
 Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σεῖο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος·
 οὐκ ἐλαίρεις ἀνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς,
 μισγόμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλείοισιν.
 Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάχκονται δέ μοι ὅσσε,
 205 μνησαμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
 τοιαῦδε λαίφρ' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
 εἴ που ἐτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡλιόιοι.
 Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
 210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἔοντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
 Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδὲ κεν ἄλλως
 ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σπρίσιν αὐτοῖς
 ἔδμεναι· οὐδὲ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν
 215 οὐδ' ὅππῃ δα τρομέουσι θεῶν· μέμασι γὰρ ἤδη
 κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 πολλὰ ἐπιδιναίεται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἔοντος,
 ἄλλων δὴμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 220 ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα
 βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἀλγεα πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμένειν βασιλῆων
 ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
 ἀλλ' ἐτι τὸν δύστηνον ὀτομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν
 225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆ· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
 γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔχει·
 τοῦνεκά τοι ἔρεω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεὸν ξενίῃ τε τράπεζα
 ἰστίῃ τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 ἥ σέθεν ἐνθάδ' ἔοντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
 σοῖσιν δ' ὄφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ κ' ἐθέλησθα,
 κτεινομένους μνηστῆρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus invicem gustaverimus; quia tute non decenter] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit : hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philoetius, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras : (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicunque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora : ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse viris? ubinam autem ei genus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed dii malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius : non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci aedibus, hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephalenorū in populo.

Nunc autem hæc quidem fiunt innumeræ, neque aliter (*melius*) *cupiam* viro succresceret boum genus latis-frontibus : has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in aedibus curant, nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses : bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :] sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni, certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοῖης χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσασαι Ὀδυσῆα πολύφροντα ὅνδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὕψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
Τηλεμάχῳ φόνος· ἀλλὰ μνησόμεθα δαιτὸς.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς· τε θρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρεον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἴγας,
ἱρευσιν δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν·
σπλαγχνὰ δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμιον· ἐν δέ τε οἶνον
κρητήρῃσιν κεράωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συνώτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοκτήϊος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἔμνοχοί δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ἀνέλαθ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὖσταθέος μεγάρου, παρὰ λαῖνον οὐδὸν,
ὄφρον ἀεικέλιον καταθείς ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 πᾶρ δ' ἐπίθει σπλαγχνῶν μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἶνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιάς ἐστιν
- 265 οἴκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσσεὺς, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπισχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηταί.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπιθεὸς υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἔδοντα δεχόμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
παύσαμεν ἐν μεγάρῳσι, λιγύν περ ἔδοντ' ἀγορητήν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἤγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί
ἄσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλου Ἀπολλωνίος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν χρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
- 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχανον· ὥς γὰρ ἀνείγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
- 285 λώβης ἰσχεσθαι θυμαλγέος· ὅφρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστήρῃσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et quales me manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.

Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cades : sed meminimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.

Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
lenas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philoctetus, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysses sedere fecit, astutias versans,
intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-hibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In-hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :
Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in arlibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Aclivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant,] partibus divisis, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ei qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δς δὴ τοι κτεάτεσσι πεπιθὺς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκετ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὃς ῥα τότε μνηστῆρσιν υπαρφαίοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡέ λοετρώων δῶν γέρας ἡέ τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ὃς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαθών· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδισε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τὸδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἔγχει ὀξυόεντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφονεῖτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνετω· ἥδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἴσθλα τέ καὶ τὰ χεῖρ'· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
 μῆλων σφαζομένων οἶνοισί τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακείν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἥδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κέ τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶς τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικέλως κατὰ δώματα καλά·
 320 Ὃς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁρῶν δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρῃ φαίην
 ἥπιον, εἰ σφωὶν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολύφροντα δνδε δόμονδε,
 330 τόφρ' αὐτὶς νέμεσις μενέμεν· τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τὸδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστις Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἴκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἥδη τὸδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παραζόμενος κατάλεξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρησιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 οὐ μὰ Ζῆν, Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἑμοίο,
 340 δς που τῇλ' Ἰθάκης ἡ ἐφοῖται ἢ ἀλάληται,
 οὐτὶ διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὥ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἀσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in aedibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit enim Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanium omnino risum talem : ille tamen bene-aedificatum
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodatur : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :

sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in aedibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 rediturum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in aedibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelæ, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο διέσθαι
 μύθῳ ἀναγκαιῷ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νῆ
 345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσιν δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 ασθεστον γέλω ὤρσε, παρέπλεγεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γναθμοὶσι γελῶν ἀλλοτρίοισιν·
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφέν
 δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὤτετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
 εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα.
 Οἰμωγὴ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 αἵματι δ' ἐρβράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόμεναι·
 355 εἰδῶλιν δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
 ἱεμένων Ἐρεβόςδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ
 οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
 360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἀλλοθεν εἰληλουθός.
 Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἐρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὗτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὀπάζειν·
 365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
 καὶ νός ἐν στήθεσσι τετυγμένους οὐδὲν ἀεικής.
 Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὑμῖν
 ἐρχόμενον, τό κεν οὕτως ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
 μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
 370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
 Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμῳ ἐνναισταόντων·
 ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρόωντες
 Τηλέμαχον ἐρέθισον, ἐπὶ ξείνους γελῶντες·
 375 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 Τηλέμαχ', οὗτις σείο κακοξεινώτερος ἄλλος·
 οἷον μὲν τίνα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
 σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
 ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἀχθος ἀρούρης.
 380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὕτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.
 Ἀλλ' εἰ μοὶ τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλητῇ βαλόντες
 ἐς Σικελούς πέμψωμεν, θένε κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
 385 ἀλλ' ἄκων πατέρα προσεδέκετο, δέγμενος αἰεὶ,
 ὁππότῃ δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
 Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἀκουεν.
 390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγῃ γελῶντες τετύκοντο
 ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν·
 δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
 οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
 ἠσέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόνωντο.

vereor autem invitam a domo pellere
 verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
 inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.
 Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
 lacrimis implebantur; fletumque præsequebatur animus.
 Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.
 Ululatus autem exarsit, lacrimisque-oppletæ sunt genæ:
 sanguine vero conspersi sunt parietes pulcræque intercolum-
 nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
 aula,] properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero
 ex-cælo deperit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.
 His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.
 Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
 in forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-
 lis: Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;
 sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
 et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.
 Horum ope exhibeo foras, quoniam sentio malum vobis
 ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare
 procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
 viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum-commodis:
 ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
 Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 qualem quidem quandam hunc habes mendicum erronem,
 panis et vini indigentem, nec quicquam operum
 scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.
 Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
 Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:
 illos hospites in navem multis-transtis-instructam conjectos
 ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
 sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,
 quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
 filia Icarii, prudens Penelope,
 virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.
 Prandium etenim illi ridentes fecerant,
 suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
 cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
 qualem sane mox erant dea et fortis vir
 facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἑλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἱμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον· ἐνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 ἐνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφριτος Εὐρυτίδης, ἐπεικέλοσ' ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό β' αἰ παῖς δῆμος ὄφελ' ἐν
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶραν
 νηυσὶ πολυκλήσισι τριηκόσι· ἠδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἕνεκ' ἐξέστην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδνὸς ἑὸν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφριτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἶ οἱ δλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἶ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶβ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὃς μιν ξείνον ἑόντα κατέκτανεν ὃ ἐνὶ οἴκῳ
 σφέλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσσετ' οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δ' αἰ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Ἦς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν β' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παιδὶ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος δξύ καὶ ἀκίμων ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προκηδέος· οὐδὲ τραπέζῃ
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφριτον Εὐρυτίδην, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινῶν ἐπὶ νηῶν,
 40 ἥρειτ' ἄλλ' αὐτοῦ μῆμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναϊκῶν
 οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔσσειεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῳ ἵθυνεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviu-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilocli prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminæ, sub iisque multe patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum patitur-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviu-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neuntquam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonnerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τόξον
 αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
 55 Ἐζομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσα,
 κλαίει μάλα λιγέως· ἔκ δ' ἤρρε τόξον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ β' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόνεες διστοί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκον· ἔνθα σίδηρος
 κείτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴν ἑκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆραι μετ' ἡῶδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
 ἔχρατε· ἔσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενές αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολλὸν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
 μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται· ἄεθλον
 θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 75 ὅς δέ κε ῥηίτατ' ἐντανύσῃ βῖον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσῃ πελέκεων δυσκαίδεα πάντων,
 τῷ κεν ἅμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένην τόδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὅτομαι ἐν περ ὀνείρῃ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ β' Εὐμαίων ἀνώγει, δῖον ὑφορβόν,
 τόξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νήπιον ἀγοιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῷ, τί νυ δάχρυ κατεΐθετον ἡδὲ γυναικὶ
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνετον; ἦτε καὶ ἄλλος
 κείται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
 μνηστῆρεςσι ἄεθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἷω
 ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐύζοον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πάϊς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐώληπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Ἦτοι διστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεύος ἀμύμονος, ὅν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευε πάντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοὶ φησι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.
 Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ
 stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.
 Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum
 cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.
 Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens,
 flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
 profecta est ire in domum ad procos illustres
 arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
 sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.
 Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat ibidem et æs, certamina regis.
 Sed quando demum ad-procos pervenit divina mulierum,
 stetit ad postem domus firmiter structæ,
 genis obtendens nitida redimicula.
 [ancilla vero ei proba utrinque astitit.]
 Statim autem ea inter-procos locuta est, et dixit sermonem:
 Audite me, proci illustres, qui in hanc domum
 ingruistis ad-comedendum et bibendum assidue semper,
 viro absente multo tempore; neque ullum alium
 hujus rei facere prætextum potuistis;
 nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
 qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et sagittam miserit per-secures duodecim omnes,
 hunc una secuta fuero, relicta hac domo
 juventutis mee, perpulcra, plena victu,
 cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
 arcum procis deponere, canumque ferrum.
 Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
 flebat autem bubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum
 regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-
 cutus est:] Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;
 ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri
 animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
 jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.
 Sed tacite epulamini sedentes; vel foras
 flete egressi, hic arcum relinquentes,
 procis certamen difficile; non enim puto
 facile hunc arcum bene-politum tensum iri.
 Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,
 qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi
 (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat
 nervum se tensurum, sagittamque missurum per-ferrum.
 Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
 ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat
 sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.
 Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:
 Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
 nius:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γέλωδω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἀγείτε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροιο μελαίνης]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνον;
 ἀλλ' ἀγε μὴ μύνησι παρέλκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτραυπέσθε ταυυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε σιδήρου,
 115 οὐδέ μοι ἀγνυμένη τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἤδη πατὴρ ἀέθλια κάλ' ἀνέλεσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος δέξθ' ὅτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκειας στήθεσιν, διὰ τάρφρον ὀρύζας
 πᾶσι μάλα μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐνάξας· τάρφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήθεσσι· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τοῖς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθήκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ ῥ' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἰέμενον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιυς
 ἢ νέωτέρος εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἀγεθ', ὅππερ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 ὦς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ θῆκε χαμάζε,
 κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστῃς στανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἀψ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔχετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὀρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, θένε τέ περ οἶνοχοεῖ.
 ὦς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυχοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλῖαι δέ οἱ οἴῳ
 ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντανύσε· πρὶν γὰρ χάμπε χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τάνυν λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 155 θεοθάμεν ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, ὅθ' ἔνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιλέομεν, ποτιδέγγεμεν ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego riden, et delector vecordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus *rem* protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tendidisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficimus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Oenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεύς παρακοιτῖν
αὐτὰρ ἐπὶ τὸν τόξου πειρήσεται ἡδὲ ἰδῆται,
160 ἄλλῃ δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶν εὐπέπλων
μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ τόξου ἔθηκεν,
κλίνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
165 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔειπ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
Ἀντίνοος δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
δεινόντ' ἀργαλέον τε, — νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων —
170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστήας κεκαδῆσαι
θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἔπει οὐ δύνασαι σὺ ταnúσαι.
Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγεῖναιτο πότνια μήτηρ,
οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμναι καὶ διστῶν·
ἀλλ' ἄλλοι ταnúουσι τάχα μνηστῆρας ἀγαυοί. [γῶν
175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
ἀρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
πάρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
180 τόξου πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄθλον.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον
πάρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ
ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βῆς ἐπιδευέες ἦσαν.
Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διαρτήσαντες ἄμ' ἀμφω
βουκόλος ἡδὲ συφορδός Ὀδυσσεύς θείοιο.
190 ἔκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμους ἦλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
φθεγγόμενος σφ' ἐπέεσσιν ἀποχρῆσιν·
Βουκόλε καὶ σὺ, συφορδέ, ἔπος τί κε μυθησάμεν,
ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
195 Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
ὦδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
ἢ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνουσ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
εἴπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσας ἐέλδωρ,
ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων·
γνοίης χ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμειος ἐπέυχτο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσσῆα πολύφροντα ἔνδε δόμονδε.
205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
ἦλθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
Γιγνώσκω δ', ὥς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
210 οἴοισι δμῶν τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :

at postquam arcum tentaverit et viderit,
aliā demum aliquā postea Achivarum pulcris-peplis-in-
dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis :
ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocu-
tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
si demum hic arcus optimates privabit
animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
qui tractator arcusque esses et sagittarum :
sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
Age jam, inquires, ignem accende in adibus, Melantheu,
juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
effere autem sevi magnum orbem, de eo quod-intus est,
ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
extulitque sevi magnum orbem, de eo quod-intus erat;
quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
tendere, multum autem robore defecti erant.
Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
huc valde derepente, et aliquis deus ipsum afferret?
utrum procis auxiliaremini, an Ulyssi?
dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est bonus bubulcus vir :
Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus com-
mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
diis,] ut rediret Ulysses prudens suam domum.
Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpassus,
veni vigesimo anno in patriam terram.
Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
solis servorum : ceterorum vero hand quoniam audiivi
vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶϊν δ' ὥς ἔσεται περ, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 ἀξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματα' ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτη τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δεῖξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὃς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὔ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὃς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδου φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύσεσθον κλαυθμοῖο γοοῖό τε· μὴ τις ἰδῇται
 ἐξελθὼν μέγαροιο, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἰσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξεῖθετε, μῆδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὅμιες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρας ἀγαυοί,
 οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖδν ἡδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαιε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπὼν τε γυναιξὶν
 κληίσσαι μέγαροιο θύρας πυκνῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἢ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληίσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὃς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἵτην θεοῖο Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλλων ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὃ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔ τι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἡδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοντ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260 κάτθετ'· ἀτὰρ πελὲκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀίω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθελομένην ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.
 Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.
 Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostend-
 dam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicatricem, quam quondam mihi sus inflixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.
 Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.
 Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus coniectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.
 Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus-est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos coluibisset, locutusque-fuisset :
 Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.
 Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes :
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumææ, ferens per ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domus fores firmiter aptatas :
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.
 Tibi vero, Philœtie divine, fores mando aulae
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.
 Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat :
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.
 Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis : sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde :
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est :
 Dii boni ! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet :
 sunt et aliae multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus :
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum : probrosum vero hoc est et posteris auditu.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei fi-
 lius :] Eurymache, non ita erit : intelligis vero etiam ipse.
 Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite : at secures etiamsi sinanus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.
 Sed agile, procurator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.
 Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔχοιαι αἰπολίοισιν,
ἄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
τοῦτον περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ἦς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδανε μῦθος.

370 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστῆσαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἔπει οὖν σπείσαν τ' ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

375 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης·
[ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσοιμ', ἔπει καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

380 ἦ ὅθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὦ κ' ἐθέλησιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐξοον, ὅφρα μεθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἴς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυμπατοῖσι μέλεσσι,
ἢ ἥδη μοι ὄλεσεν ἅλη τ' ἀκομιστή τε.

385 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες υπερφιάλιος νεμέσθησαν,
δείσαντες, μὴ τόξον εὐξοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ζείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἤβαιαι·

οὐκ ἄρα τῆς, δ' ἔκχλος υπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
390 δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὶς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ βήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδὺς, ὅτε καὶ ἀλλοῖς
βλάπτει, ὅς ἂν μιν ἰκάνῃ, μὴ δ' αἴσιμα πίνῃ.

395 Οἶνός καὶ Κένταυρον, ἱγακλὺτὸν Εὐρυτίωνα,
ἄσος ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
ἔς Λαπιθας ἐλθόνθ'· ὃ δ' ἔπει φρένας ἄσεν οἶνω,
μαϊνόμενος κάτ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο·

ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἔκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεὲς χυλῶ
ῥινάς τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀσπίδεις
ᾗεν ᾗν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρείων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ
εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμφομεν· ἐνθεν δ' οὔτι σῴσασαι· ἀλλὰ ἔκχλος

310 πίνε τε, μὴ δ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον

ξείνους Τηλεμάχου, ὅς γε τάδε δῶμαθ' ἱκνᾶται.

Ἐλπεαι, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χειρὶν τε βίηφι τε ᾗσι πιθήσας,
οἴκαδ' ἐμ' ἄεσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἀκοῖτιν;
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι βόλπεν·
μηδὲ τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀγχεύειν
ἐνθάδε δαίνυσθην· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ *sint* gregibus;] ut femoribus impositis *in honorem* Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,

juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinoon deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite *rem* diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi *eam* perdidit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem *eum* increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :]

ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem :

non contentus-es, quod quietus superbos inter nos

epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermone nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat

vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt *in eum* insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibi que ipsi primo malum invenit *is*, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echeton regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicumque ad has ædes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum *eum* me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

820 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὐτι σε τόνδ' ἀξέσθαι δῖό μεθ'· οὐδὲ εἰκεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἢ δὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 825 ἢ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μνῶνται, οὐδέ τι τόσον ἐβξοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 830 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἢ δ' εὐπηγῆς,
 835 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόσον ἐβξοον, σφρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δούη δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·
 840 δώσω δ' ἐξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκής· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμφοι δ' ἔππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μῆτερ ἐμῇ, τόσον μὲν Ἀχαιῶν οὕτις ἐμεῖο
 845 κρείσσω, ὃ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην χάτα κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδόσιοιο·
 τῶν οὕτις μ' ἄέκοντα βιήσεται, αἶ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 850 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποιέεσθαι· τόσον δ' ἀνδρεσσὶ μελήσει
 πῆσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμείψασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 855 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, σφρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὕπορβος·
 860 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες θυόκληον ἐν μεγάροισιν·
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐρ' ἔσσι κύνες ταχέες κατέδον·
 οἷον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπολλῶν [ται,
 865 ἡμῖν ἰλήκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ γόρῳ,
 δέισας, οὐνεκα πολλοὶ θυόκληον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 870 μὴ σε καὶ ὑπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσίν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus est :] filia Icarii, prudens Penelope, neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet; sed verentes rumorem virorum et mulierum, ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum : Certè multo peiores viri eximii viri uxorem ambiunt; *quippe* neque omnino arcum bene-politum tendunt; sed alius quidam, pauper vir errans, qui-advenerat, facile tetendit arcum, et *sagittam* misit per-ferrum. Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope : Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum sint ti, qui domum dedecorantes consumunt viri optimi : cur vero probra hæc facitis? hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est, patreque ex bono genere se-profitetur esse filium : verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus. Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit : si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo, induam eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris; daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum, et ense ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta, deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me potentior, cui velim, dandique et negandi; nec quotquot in aspera Ithaca dominantur, nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem, horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim semel hospiti dare hunc arcum ferendum. Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura, telamque columque, et ancillas jube opus obire : arcus autem viris curæ-erit omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit; filii enim sermonem prudentem posuit-in animo. In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulieribus, flebat deinde Ulysses, dilectum maritum, donec ipsi somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus; proci autem proinde omnes increpabant in ædibus : sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce, demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent seorsum ab hominibus, quos (*canes*) nutritivisti; si Apollo nobis propitiussit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco, veritus, quoniam multi increpabant in ædibus. Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obediēs; ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam, percutiens saxis; viribus autem præstantior sum. Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt, ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.

Ἄρ' ἐφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἤδ' ἔγλασαν
μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλέμαχ'· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συδῶτης
ἐν χεῖρσιν· Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι ἤκε παραστάς.
380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
385 προβλήσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀχὴν ἔμνειν παρὰ ἔργῳ.

Ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κληῖσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκιο Φιλοτίοις ἄλτο θύραζε,
κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ σπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
βύβλινον, ᾧ β' ἐπέδωκε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη,
εἰσορόων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἦδη τόξον ἐνώμα,
πάντῃ ἀναστρωπῶν, πειρώμενος ἐνθα καὶ ἐνθα,
395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποικομένοιο ἀνακτος.

Ὃδε δὲ τις εἶπεν σκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηητῆρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·
ἢ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοι κείται,
ἢ ὅγ' ἐρορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
400 νομᾶ ἔνθα καὶ ἐνθα κακῶν ἐπιπλοῦς ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνωροδόντων·
αἱ γὰρ δὴ τοσσούτων δυνήσιος ἀντίασειεν,
ὥς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεύς,

Ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,
ὥς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοδῆς
βῆιδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοις χορδῇν,
ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστερεφρὸς ἔντερον οἶδς,
ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χεὶρὶ λαβὼν περὶήσατο νευρῆς·
ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.

Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα ἄρως
ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτύπε, σήματα φαίνων·
γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διος Ὀδυσσεύς.

415 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Ἐπλετο δ' ὠκύν οἰστὸν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίτης ἐντοσθε φαρέτρης
κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ περὶήσεσθαι.

Τόν β' ἐπὶ πῆγῃ ἐλὼν ἔλαεν νευρὴν γλυφίδας τε,
420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἰστὸν
ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
πρωτῆς στελεειτῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
ἰδὲ χαλκοβαρῆς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
425 ἥμενος οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον οὐδέ τι τόξον
δὴν ἔκαμον τανύων· ἐτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες δύνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit: atque omnes super ipso suaviter riserunt
proci; et jam remisertunt a-gravi ira
in-Telemachum: sed arcum ferens per domum subulcus
manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam:

Telemachus jubet te, prudens Euryclea,
claudere domus fores firmiter aptatas;
si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
prodeat; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit: illi autem non-avolabat verbum.
Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philoctius prosiliit foras,
clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.
Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
byblinus, quo quidem illigavit januas; et ingressus-est ipse;
sedeabatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
inspiciens Ulyssæm. Hic autem jam arcum tractabat,
omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc
400 veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum;
aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent,
aut ille molitur facere: ita in manibus eum
versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium:
utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret,
sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci: at ingeniosus Ulysses
statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
facile extendit novo in clavo chordam,
ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis;
sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum;
hic vero subitus clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
mutatus-est; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens:
gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses,
quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
Sumsit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
nuda; ceteræ autem cavam intra pharetram
jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
nasque,] indidem ex sella, sedens; misit autem sagittam
ex-adverso collinans: a-securibus vero non-aberravit omni-
bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit (u-
ras] sagitta vere-gravis; ipse vero Telemachum allocutus-est;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
sedens; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
diu laboravi tendens; adhuc mihi robur integrum est;
non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὥρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεύσεν· ὃ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξυῖ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχρ'· ἄγχρ' δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' ὀρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἴθοπι γαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθῃ βαλέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὲν, ἔχων βιὸν ἡδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλεῖν· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Ὅϊτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, θν οὕτω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνητο πικρὸν ὀϊστόν.
 Ἦτοι δὲ καλὸν ἀλίσσον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωτὸν· καὶ δὴ μετὰ γερσίν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοιο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μῶνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμῳ ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκυκλή.
 Ἐκλινήθ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παλὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· τοῦ δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥς ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' ἐδάτα γεῦεν ἔραζε·
 σῖτός τε χρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ἠμάρτυσαν
 μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἦν οὐδ' ἀλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοῖά σε· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
 30 κούρων ἐν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἐδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τὸς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 Ὡ κύνες, οὐμ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπὸ τροπον οἰκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἀπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, [σθαι
 δμῶνισιν δὲ γυναῖδι παρευνάξεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσαθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cenam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.

Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut hiberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.

Inclinatus-est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ sordabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.

Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum, cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui corum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται. [λέν·

ᾧ φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἴ-
[πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅτῃ φύγῃ αἰπὺν ὀλεθρον·]

Εὐρύμαχος δέ μιν ὅλος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
ταῦτα μὲν αἰσιμα εἶπες, δσα βέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
᾿Αλλ' ὁ μὲν ἤδη καίται, δς αἴτιος ἐπλετο πάντων,
Ἄντινοος· οὗτος γὰρ ἐπῆλθεν τάδε ἔργα,

50 οὔτι γάμου τόσσον κεκρημένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλείου
αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογῆσας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοιρῇ πέφαιται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν

55 σὺν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
δσα τοι ἐκπέπονται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος,
χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμησητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·

60 Ἦν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
δσσα τε νῦν ὕμῃ· ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμάς λήξαιμι φόνειο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ μάχεσθαι
ἢ φεύγειν, δς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίομαι αἰπὺν ὀλεθρον.

ᾧ φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὐτίς·

70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σγῆσαι ἀνὴρ δδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον εὖζον ἠδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἀπο ξιστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
ἄμμες κατακτείνει· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Φάσαγανά τε σπάσσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας

75 ἰὼν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
ἐλωμεν δ' ἀνὰ δαίτυ, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.

ᾧ φάτο· φωνήσας εἰρύσσατο φάσανον ὀξύ,

80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροΐετ' βάλλε στήθος παρὰ μαζῶν,
ἐν δὲ οἱ ἦπαι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
καὶ δέκας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιδύων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσσῆος εἰέσατο κυδαλίμοιο

90 ἀντίος αἶψας· εἰρυτο δὲ φάσανον ὀξύ,
εἰ πῶς οἱ εἴξει θυράων· Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ
ὤμων μεσηγυρὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
δοῦπτησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :

[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :

Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti, hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi, multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,

Antinous : hic enim immisit hæc opera, nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens, sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :

ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret

ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi placaverimus te, per populum, quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus, pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque, æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor exillaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :] Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis, ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a cæde, antequam omnem proci injuriam luerint, Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare, vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit : sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram, limine a polito sagittabit, donec omnes nos interfecerit ; verum meminerimus pugnae.

Ensesque stringite, et obtendite mensas sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus, eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ; tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum, æreum, utrinque acutum ; insillitque in ipsum terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam, et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam decidit contortus ; ac cibos effudit humi, et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte, animo dolens ; pedibusque sellam ambobus calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irrui gloriosum ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum, si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta, humeros inter, perque pectora eam transegit : fragoremque edidit is lapsus, terramque feriit tota fronte.

- 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρrouσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπροπρηνεῖ τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
100 ἀγγυῶ δ' ἱσταμένους ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγχυαλκον, ἐπὶ χροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ συώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
σεύς· εἴωσι μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἴστοι, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μοῦνον ἐόντα.
ὦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιπειθετο πατρί.
Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμονδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὄκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστά περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν·
ὥς τ' αὖτως τῷ δμῶε δούστην τεύχεα καλά,
115 ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ δγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστῆρων ἓνα γ' αἰεὶ ὅ· ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγγιστίνοι ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα διστεύοντα,
120 τόφρον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἐκλιν' ἱσταμέναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώοντα·
αὐτὸς δ' ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἱφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθυπερβεν ἐνευεν·
125 εἵλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύω κεκορυμημένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρῃ δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, στανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔσταός τ' ἀγχ' αὐτῆς· μία δ' οἷα γίγνεται ἐφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλωος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιπράσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβᾷη
καὶ εἴποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάζσασαίτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὕτως ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγχὶ γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἀλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἀγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνεῖκυ θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γάρ, οἴομαι, οὐδέ πῃ ἄλλη
τεύχεα κατέθεσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
ὦς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρου.
Ἐνδὲν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσας δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσας κυνέας χαλκῆρας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὄκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono *adversum* percutiens.

[vit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus est :

O pater, jam tibi scutum asseram et duas hastas,
et galeam totam-aëream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus : dabo autem subulco
et bubulco alia arma : nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
asser currens, dum 'mibi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant feribus, solus quum-sim.

Sic dixit : Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque-est ire in-thalamum ubi ei inclyta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas æratas setis-equinis-densas :
ivitque ferens ; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs ;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra ;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collimans : illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes :
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex :
capitque forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem : terribiliter autem crista desuper
nutabat ;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete ;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam : unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans :

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, custos ca-
prarum :] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne : prope enim
valde] aulæ pulcræ fores, et difficile os angiporti ;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma asseram ad-armandum,
e thalamo : intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas.
et totidem galeas æratas setis-equinis-densas :
profectusque-est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

- μακρὰ τινάσσοντα· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Ἀΐψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νῶϊν ἐποτρύνει πολεμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τότε γ' ἡμῖροτον — οὐδέ τις ἀλ-
 155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δι' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθεε θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ τὰδε βέζει,
 ἡ υἱὸς Δολιῖο, Μελανθεύς, τὸν περ δῖος.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἷσων τεύχεα καλὰ. Νῆσε δὲ δῖος ὀφροβόος,
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἐνίσπε,
 ἡ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσων γε γένωμαι·
 ἡέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σὺ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
 σῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 σχῆσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
 ἐς θάλαμον βαλέειν, σάνιδας δ' ἐκδῆσαι ὀπισθεν·
 175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν ὀρθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἀλγεα πάσχη. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 βάν δ' ἱμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἐνδον ἐόντα.
 180 Ἦτοί δ' ἐμὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ σταθμοῖσι μένοντε.
 Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπταλαγμένον ἄζη,
 185 Λαέρτew ἥρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἦδη κεῖτο, ραφαὶ δὲ λελυντο ἱμάντων·
 τοῖ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσαν τέ μιν εἶσω
 κουρίζ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀννύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖρας τε δέον θυμαλγεί δεσμῶ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
 υἱὸς Λαέρταος, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν πελάσάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πᾶγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε εἴοικεν· [λάξεις,
 οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥόδων
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόβρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς δ' ἐμὲν αὖθι λείλειπτο, ταθείς ὁλοῦ ἐνὶ δεσμῶ·
 τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιπύοντε φαεινὴν
 βῆτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus est:

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam: horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra: animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem;

Generose Laertiade, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, profiscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos: catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit: illi vero ei omnino quidem ausculturunt et paruerunt:] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, intus qui erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armatus quarebat:] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, sedatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat; tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ erant lororum:] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolentem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vinculo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem asperse-deridens allocutus est, Eumæe subulce; Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus est, tensus exitioso in vinculo: illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἐνθα μένος πνεύοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τήσασαρες, οἱ δ' ἐντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἀμυνὸν ἄρην, μνήσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο,
 210 ὃς σ' ἀγαθὰ βέζεσχον· ὁμηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
 ὦς φάτ'· διόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν
 πρῶτος τήνγ' ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπῆθῃσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι δῶ·
 ὅπποτέ κεν τούτους κτείμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα παφήσῃαι, οἷα μενοινᾷς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σὺ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ' ὅπόσσα τοί ἐστι, τὰ τ' ἐνδοθὶ καὶ τὰ θυρήφιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλοχὸν κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ δῶτον πολεύειν.
 ὦς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρύβη μάλλον,
 225 νεῖκεσσαν δ' Ὀδυσῆα γολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεύ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη δ' ἐπ' ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένων, εὐπατερεῖη,
 εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμέσσι αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπαφνες ἐν αἰνῇ δῆιοτῇτι,
 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἄντα μνηστῆρων λοφυρέαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῇς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἦ ῥα· καὶ οὐπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκεία νίκην·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένός τε καὶ ἀλκῆς πειρητίζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομος τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμος τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσσοι ἐπ' ἔκων περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἡδὲ ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ-
 ῶ φίλοι, ἡδὲ σῆσαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·
 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἱ κ' ἐπὶ ποτὶ Ζεὺς
 δώη Ὀδυσσῆα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὅς ἐκέλευεν,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant.

His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:

Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti:

qui tibi bene sæpe-faciebam, eadem ætate autem mecum es.

Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant in ædibus: primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses, procos ut-oppugnes, auxiliorisque ei ipsi:

sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:

quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,

in iis et tu postea interficeris, quod-talia cogitas

facere in ædibus: tuo vero ipsius capite lues.

At postquam vestras vires abstulerimus aere,

possessions, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,

cum-iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios

vivere in ædibus sinemus, nec filias,

neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata-est in-corde magis;

objurgavitque Ulysses iralis verbis:

Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,

] qualis erat quando de Helena candidis-ulnis, nobili-patre-nata,] per-novem-annos cum-Trojanis pugnabas assidue

semper,] multos autem viros interfecisti in gravi pugna,

tuoque capta-est consilio Priami urbe viis-spatiosa.

Quomodo demum nunc, quum tuas ad-ædes et possessiones

venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?

Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,

ut scias qualis tibi inter viros inimicos sis

Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;

sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur

et Ulyssis, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendidæ super domus tectum

consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,

Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,

Pisanderque Polyctorides, Polybusque prudens:

hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,

quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:

ceteros autem jam domuerat arcus, et crebræ sagittæ.

Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, jam colubebit vir hic manus indomitas:

ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;

hi autem soli relictī-sunt in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:

sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter

dederit Ulysses percuti, et nos gloriam reportare.

De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, sicut jussit,

connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

- Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεα.
- 260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἅμιν
μνηστῆρων ἐς θμῖλον ἀκόντισσαι, οἱ μεμῶσιν
ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
- 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτολεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συδῶτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
οἱ μὲν ἐπειδ' ἅμα πάντες ὀδᾶξ ἔλον ἀσπετον οὐδας.
- 270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
Αὗτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
- 275 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσσε χαλκοβάρεα.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλῆσας χαλκός.
- Κτήσιππος δ' Εὐμαῖον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
280 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέριπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
μνηστῆρων ἐς θμῖλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεῦς,
Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολυπόρθος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πολύβιον δὲ συδῶτης·
- 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα·
ὦ Πολυθερσεΐδην φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
εἰκὼν ἀρραδίης μέγα εἴπειν, ἀλλὰ θεοῖσιν
μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
- 290 Τοῦτό τοι ἀντί ποδὸς ξεινήιον, ὅν ποτ' ἔδωκας
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα
- 295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
ἥριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγηεν.
Οἱ δ' ἐφέβογτο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
- 300 τὰς μὲν τ' αἰόλος οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
ῶρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψόνυχες, ἀρχυλοχεῖλαι,
ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέεα πτώσσομαι ἵενται,
- 305 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκή
γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρη·
ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπισσόμενοι κατὰ δῶμα
τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' αἰεϊκής,
κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
- 310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπισσόμενος λάβε γούναν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses:

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
ex-adverso collimantes: Demoptoleum quidem Ulysses,
Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle:
illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
connixi: illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
strictum, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque lu-
mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.
Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est:

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
sermonem committe: quoniam multo potentiores sunt.
Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus: at Ulysses
vulneravit Damastoriden cominus hasta longa:
Telemachus autem Euenoriden Liocritam vulneravit
hasta medio ventre, penitusque æs transegit:
cecidit vero is pronus: terramque ferit tota fronte.
Tunc demum Minerva mortalibus-exitosam ægidem sustulit
alte ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ-sunt.
Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
quas quidem pernix asilus adortus agitavit
tempore in verno, quando dies longi sunt.
Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
ex montibus profecti avibus insilunt;
hæc quidem in campo retia tentantes volitant,
illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura:
sic igitur hi procos irruentes per domum
feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
fœdus,]capitibus percussis: pavementum vero totum sanguine
undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαί σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
 οὐ γάρ πῶ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
 εἰπεῖν οὐδέ τι βρέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, δτις τοιαῦτά γε βρέξοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χείρας ἔχεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, οὐδὲν ἑοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχέαι εἶναι, [σεύς·
 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἔμοι νόστοιο τέλους γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην σπένεσθαι καὶ τέχνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφυγοῖσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος ἔϊλετο χειρὶ παχείῃ
 κείνον, ὃ β' Ἀγέλαος ἀποπροέσχε χαμᾶζε
 κτεινόμενος τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκακε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὃς β' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔσθη δ', ἐν χεῖρεσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄρχι παρ' ὀρσοθύρῃ· δῖχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἐκδὺς μεγάρου Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν
 335 ἐρκεῖου ἵχοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἥ γούνων λίσσοιτο προσαιῖτας Ὀδυσῆα.
 Ὡδὲ δέ οἱ φρονέοντι δοᾶσαστο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι ὃ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσηγνὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῆλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιῖτας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [σον·
 Γουνούμαί σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
 345 αὐτῇ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰοῖδὸν
 πέφνης, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδω.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραεῖδεν
 ὥστε θεῶν· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
 350 Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱὸς,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν αἰεσίμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγυς ἐόντα·
 Ἴσχεο μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῶν·
 καὶ κήρυκα Μείδοντα σῶώσωμεν, ὅτε μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκητο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφευ Φιλοῖτιος ἥε συβώτης,
 360 ἥε σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μείδων, πεπνυμένα εἰδῶς·
 πεπτιῶς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in ædibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicumque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti-sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspem profiteris *te* esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in ædibus,
 longe mihi reditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum-est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulysem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est utilis esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.

Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulysem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.
 Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam prociis cantaturus inter convivia;
 sed multo plures et potentiores ducebant *me* necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :
 Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philotius, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus-erat bovis recens-excoriati, vitæ fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem* .

- 365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαιῖας λάβει γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσῃο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται δῆϊί χ' αὐτῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων κεχλωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ᾧ φρα γῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργίης εὐεργεσθὶ μέγ' ἀμείνων.
375 Ἄλλ' ἐξεληθόντες μεγάρων ἐξεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολύφημος δοῖδος,
ᾧ φρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με χρεῖ.
ὦς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάλοιο κίοντες,
ἐξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεῖ.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀν-
ζῶος ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίτησιν
πεπτεῶτας πολλούς· ὅς τ' ἰχθύας, οὐδ' ἄλιγες
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶν· οἳ δὲ τε πάντες
κύμαθ' ἄλδος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φάεθον ἐξεῖλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
κλειαν· ἔπος εἴπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,
ὦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπιθετο πατρί-
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
395 Δεῦρο δὴ ὄροσ, γρηῖθ παλαιγενὲς, ἥτε γυναῖκῶν
δμῶάν σ' σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔργον· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ᾧ φρα τι εἴπη.
ὦς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἐπλετο μῦθος.
ὦϊξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,
400 βῆ δ' ἵμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Ἐὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λείοντα,
ὃς ῥά τε βεβρωκὼς βοδὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
405 αἰματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεύς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
Ἥ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἀσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἴθυσεν ῥ' ὀλοῦξαι, ἔπει μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεύς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·
410 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῖθ, χαῖρε καὶ ἴσχεο μῆδ' ὀλοῦζε·
οὐχ ὁσίν, κταμένοισιν ἔπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
τοῦςδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σθένος ἔργα·
οὔτινα γὰρ τέσσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφῆας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατὰλεξον,
αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachus autem deinde aggressusprehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra eadem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspectantes, eadem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-æe, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
fanularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.
Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.
Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perveniret:] quare et ob-insolentiam sedam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φιλῆ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαιμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε ἕανειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδεῖς ἐπέβησαν,
 425 οὔτ' ἐμὲ τίουσαι οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέζετο, οὐδέ ἐ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῆσ' ὑπερώϊα σιγαλόντα
 εἶπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσεν. [σεύς·
 430 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήτωρ τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, αἴπερ πρόσθεν αἰεκέα μηχανώοντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ δρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
 εἰς ἑ καλεσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἄνωγε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δομὴν κατακοσμήσησθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὖσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν ταυνηχεσιν, εἰσὶν πασέων
 ψυχὰς ἐξαφελήσθε καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ἀλοφύρομεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσai.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐρέκας αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσai· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· τὰ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαιρῶν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξύον· τὰ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὖσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἰλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνειδέα χεῦαν
 μητέρι θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρώροιο
 κλονὸς ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὕψος' ἐπενανύσας, μήτης ποσὶν οὔδας ἵκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι ταυνοσίπτεροι ἢ πελειαί
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐστίηκε ἐνὶ θάμνῳ,
 470 ἅδιν ἐρείμεναι, στυγερὸς δ' ὑπέδεζατο κοῖτος·
 ὥς αἶψ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφοῖ δὲ πᾶσαις
 δειρῆσι βρόχοι ἦσαν, ὥπως οἰκτίστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolescebat, neque ipsam
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso cœnaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.

Sic igitur dixit ; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :

Incipite nunc cadavera portare, et jubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et *qua* miscebantur clam.

Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua ;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulae,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavimentum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.

Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.

Sic igitur dixit ; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, *iis* circumjecit,
 alte extensum, ne-qua pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem *eas* suscepit cubile :
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθ' ἀνὰ περ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
476 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν βίνας τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμά δάσασθαι·
χειράς τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κεκοτηότι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χειράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἷσε θέειον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θεσιώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἀνωχθὶ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν εἶπες·
ἀλλ' ἄγε τοι γλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μηδ' οὕτω βράκεσιν πεπυκαμένους εὐρέας ὦμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νευμεσσητὸν δὲ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦναικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα κάλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγελλούσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὦμους

500 χειράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἱμερος ἤρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscedebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lenamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit aedes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per aedes pulcras Ulyssis ,
nuntiaturo mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρη῏ς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καρχαλώουσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐβῆρῶσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδεαι ἡμᾶτα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὅψε περ ἑλθών.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγῆνορας, ὅτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώοντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· ὅτε δύνανται
ἀφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμῃ ἦσθα.

15 Τίπτε με λωδεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans,
heræ dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stelit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ciabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδθησε φίλα βλέφαρ' ἀμυγχαλύφας;
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ᾔχετ' ἐποφύμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.
- 20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατὰβῃθι καὶ ἄψ' ἔρχευ μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἷ μοι ἔστιν,
ταῦτ' ἔλθοῦσ' ἡγήειλε καὶ ἐξ ὑπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτίς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτο γε γῆρας ὀνήσει.
- 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδειεν ἔνδον ἔοντα,
- 30 ἀλλὰ σαοφροσύνησι νομίματα πατρός ἔκειυεν,
ὅρρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερφηροέωντων.
ᾠς ἔφαθ'· ἡ δ' ἑχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρητὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἤκεν·
καὶ μιν φωνήσας' ἔπεια πτερόνεντα προσήυδα·
- 35 Εἰδ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἐνισπε,
εἰ ἔτεδν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μοῦσος ἐὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμεινον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
- 40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἀκούον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὴ θαλάμῳ εὐπῆκτων
ἤμεθ' ἀτυζόμεναι, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσεν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατήρ προέηκε καλέσσαι.
- 45 Εὐρόν περ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
ἔστασθ'· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὔδας ἔχοντες
κεῖατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά τε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
- 50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὃ δῶμα θεοιοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἔπει, ὅφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπει κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἡδὴ τότε μακρὸν ἐλδῶρ ἐκτετέλεσται·
- 55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς φέσσιος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχαιο καγχαλόμενα.
- 60 Οἴσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱέϊ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
- 65 Οὐτίνα γάρ τις σκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ᾤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιίδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμεῖβει' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
- 70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-illum non nominandum.

Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut-iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia-affliciebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavisa-est, et a lecto exsiliens
anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interfíciebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aptæ,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]
Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcrum,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriari exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriæ eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, perit-que ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

- ἢ πόσιν, ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφηςθα
οἶκαδ' εὐεῦσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
οὐλήν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· θέλον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστιγα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρείῃσι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμῆθεν περιδῶσομαι αὐτῆς,
αἰ κέν σ' ἐξαπάω, κτεínaί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλῃ, χαλεπὸν σε θεῶν αἰετιγενετῶν
δῆνεα εἰρῆσθαι, μάλα περ πολυῖδριν εἴουσιν.
Ἄλλ' ἐμπῆς ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅφρα ἰδῶμαι
ἄνδρα μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπερνε.
85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κτῆρ
ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ξερεεῖνοι
ἢ παρσῆσθαι κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἦ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδὸν,
ἔξετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ἦστο κάτω δρόνῳ, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἶποι
ἰφθίμη παρακοίτις, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἦ δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανε·
ὄψεϊ δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως εἰδέσκεν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγκύσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμῇ, δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατὴρ σοφρίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
ἐξομένῃ μύθοισιν ἀνείρειαι οὐδὲ μεταλλάξ;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλῃ γ' ὤδε γυνὴ τετλήσθαι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀρεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρῃ ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθιπεν·
οὐδέ τί τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ιδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεόν δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἢ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῶϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμῆθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἀρειον.
115 Νῦν δ' ὅττι ρυπόω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γίνηται.
Καὶ γάρ τίς θ' ἐνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσητῆρες ὀπίσω,
120 φεύγει, πηρούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλιν ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἀρίστοι
χοῦρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus. Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam, cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente : hanc *eum* ablvens agnovi ; volebam autem tibi ipsi dicere : sed me ille prehensam ad os manibus , non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.

Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam, si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope : uxor cara , difficile est te deorum sempiternorum consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem. Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret, an astans oscularetur caput et manus prehensas.

Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen, sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore, ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit : obtutu autem aliquando quidem *eum* in-oculos aspectabat, aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore vestimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater, immitem *aliquam* habens,] cur sic a-patre separaris, neque propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas? Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo a-viro absisteret, qui ei mala multa perpassus venisset vigesimo anno in patriam terram : tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope : fili mi, animus mihi in pectoribus stupet : neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque interrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses, statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine tentare me ; cito autem cognosces etiam melius.

Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indutus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum esse.] Nos vero consulemus, quo-pacto quam optime fiat. Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo, cui non multi sint adjutores pone, fugit, cognatisque relictis et patria terra : nos autem columnen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant* juvenum in Ithacæ ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est : ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
[Ἥμεῖς δ' ἔμμεμαῶτες ἅμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευῆσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα. [σεύς·
Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφίεσασθε χιτῶνας,
δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
αὐτὰρ θείας ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
ἢ ἂν ὀδὸν στελγῶν, ἢ οἱ περιναϊετᾶουσιν·
μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστῃ γένηται
ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
ἄγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἐνθα δ' ἔπειτα
140 φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλᾳ μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο.
Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας·
ἐπλίσθεν δὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἐλτο τοῖος ἀοιδὸς
φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ἦδε δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·

Ἦ μάλα δή τις ἐγῆμε πολυμήστην βασιλείαν·
150 σχετλή, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
εἰρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ὥς ἵκοιτο.

Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ελαίῳ·
155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
αὐτὰρ κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
μεϊζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
οὐκας ἤκε κόμας, θακνίνῳ ἀνθεὶ δμοίας.

Ἦς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
160 Ἰδρις, δν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
ἂψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,

165 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Δαιμονίη, περὶ σοῖγε γυναικῶν θηλυτεράων
κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετλήσθι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
170 ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
λέξομαι· ἢ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περὶφρον Πηνελόπεια·
δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
175 οὔτε λίην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔηςθα,
ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχρήρετμοιο.
Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
ἐκτὸς εὖσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicant esse, nec quisquam tecum
alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere :
ac divinus cantor, habens citharam argutam,
nobis præeat ludicram saltationem,
ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :
ne prius fama lata caedis per urbem fiat
virovum procorum, quam nos iverimus extra
agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

Sic dixit : illi autem ei omnino ausculturunt ac paruerunt.
Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
ornatæ-sunt autem mulieres : ac sumisit divinus cantor
citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
cantusque dulcis, et eximie saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
virovum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo
Eurynome œconoma lavit et unxit oleo;
circumque ipsum pallium jecit et tunicam :
atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
majoremque aspectu fecit et crassiorē; capite autem
crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.
Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit :
sic quidem huic circumfudit gratiam capitique et humeris.
E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similis :
iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus-est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :
haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,
neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἔνθα οἱ ἐκθεΐσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κῶσα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 ὧς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἶπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θεΐῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 ρεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ χάμον οὐδέ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφω τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντός,
 ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἡῦτε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθαῖσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινὰς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκομα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέεσσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένῳ καὶ ἐπὶ στάθμῃ ἴθυνα,
 ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βόος, φοίνικι φαινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἰ μοι ἐτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λέχος, ἡέ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.
 205 ὧς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνοῦσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰοῦς δράμεν, αἰμὴ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη, δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσηύδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκίζεω, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυσσ'· θεοὶ δ' ὥπαζον οἷζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἤβης ταρπῆναι καὶ γήρας οὐδὸν ἰέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χάωο μῆδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 ἐρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλόττη καὶ εὐνή,
 220 εἰ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀργῖοι υἷες Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμείλλον.
 Τὴν δ' ἦτοι βέβαια θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεκέ·
 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλειψας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἦν οὐ βροτὸς ἄλλος ὁπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἄκτορις, ἦν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κίουσῃ,
 ἡ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινῷ θαλάμῳ,
 230 πείθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
 ὧς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμαρῆα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lanas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius. Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vicens, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.

Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texti;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque proscissum circumdolavi aere
 bene et scite, et ad perpendicularium exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscens, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-alis quidem rebus
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærurnnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisse, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnus:] at noxam non ante in-suo deposuit (cognovit) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηχομένοισι φανήη,
 ὄντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 ῥάιση, ἐπιγεομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἄλδος ἡπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλὰ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμῃ·
 ἀσπασίῳ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὕπῳ πάμπαν ἀφίετο πήγῃε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιγὴν σθένει, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσαςτ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγυνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Ἀάμπων καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἥῳ πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλομαι, ἀλλ' ἔτ' ὀπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμέ χρεὶ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχε, λέκτρονδ' ἵομεν, γύναι, ὅφρα καὶ ἥδη
 255 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὅππότε θυμῷ
 σῶ ἐβέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐγράφης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὀπίσθεν, οἶω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὕτι χέρειον. [σεύς·
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἑρετμόν,
 εἰσέχε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἄνδρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τάτε περὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω·
 ὅππότε κεν δὴ μοι συμβλήμενος ἄλλος δόιτης
 275 φῆγ' ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ παιδίμῳ ὤμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 ἄρνεϊόν ταυρὸν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἶκαδ' ἀποστελεῖν ἔρδειν ὅ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τὸν οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλδος αὐτῷ
 ἀβληγρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς χέ με πέφνη
 γήρα' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnia ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injectit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixo jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque inuito verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἔλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυσιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμῃ τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
290 ἐσθλῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὕπο λαμπρομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέγος ἔχγονέουσαι,
γρηῆς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἐρχομένοισι λέγοςδε, δᾶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν χιέν· οἱ μὲν ἔπειτα
ἀσπᾶσιοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συβώτης
παῦσαν ἄρ' ὄρχηθμοιο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.

300 Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῆτος ἑταρπῆτην ἑρατεινῆς,
τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
ἡ μὲν δ' ἔν μεγάρῳσιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶς· αἰδῆλον δμῖλον,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα,
305 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἡφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κήδε' ἔθηκεν
ἀνθρῳπίους δσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἅπαντα.

310 Ἦρξεντο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ῤῥθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἄρουραν· [πεῖτα
ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσατο ποινὴν
ἰφθίμων ἐτάρων, οὐς ἡσθιεν οὐδ' ἔλᾳειρεν·
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο
315 καὶ πέμπ'· οὐδὲ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἤην, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκαεν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ ἐυκνήμιδας ἐταῖρους·

320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' οἷος ὑπέκρυψε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
ἡδ' ὡς εἰς Αἶδεω δόμον ἦλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θεβαίου Τειρεσίαο,
νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰσιδε πάντας ἐταῖρους
325 μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φρόγγον ἄκουσεν·
ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυζαν·
ἡδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐφθίθεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἄλυζεν·
ὡς θ' ἔκετ' Ὀυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,
ἥ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔρασκεν
θῆσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν·
ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
annus quidem decubitura retro in-domum ivit;
illis vero Eurynome cubicularia praeibat
euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens :
in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit ; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulic-
res : ipsi vero cubabant per aedes umbrosas.

Illi autem postquam amore delectati sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes :
illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,
virovum procorum inspiciens perniciosum cætum,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
mactabant ; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat ; illa vero delectabatur audiens ; neque ei
sommus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit ; ac post-
ea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram :
et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit pœnam
ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur :
et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit,
et dimittebat : nondum tamen fatale, dilectam in patriam
ut-perveniret,] erat ; sed ipsum rursus abreptum procella
pontum in piscosum tulit valde gementem :
et quomodo Telepylum Læstrygoniam pervenit, ad
Læstrygonas, qui navesque perdidit et bene-ocreatos so-
cios :] [omnes : Ulysses autem solus effugit nave nigra :]
et Circes enarravit dolum et varium-artificium ;
et quomodo Orcei domum adiit squalidam,
animam consulturus Thebani Tiresiae,
navi multis-transtis-instructa ; et aspexit omnes socios,
matremque, quæ ipsum peperit et nutrit parvulum :
et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit :
quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdin,] Scyllamque, quæ non-dum-unquam illæsi viri ef-
fugerunt :] et ut Solis boves interfecerunt socii :
et ut navem velocem percussit ardenti fulmine
Jupiter altitonans ; perieruntque strenui socii,
omnes simul : ipse vero mala fata effugit :
utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lypso,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat
reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies
omnes :] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat :
et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpessus,
qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,
et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεῦτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
345 ὅππότε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἦδ' ἐκ ὕπνου,
αὐτίκ' ἅπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
ᾤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ᾧρτο δ' Ὀδυσσεύς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
350 ὦ γύναι, ἦδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἄμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
νῦν δ' ἐπεὶ ἄμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοὶ ἐστί, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ' ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφύλοιοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρῳ ἐπιειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἐούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἡλέρι ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἄμφιπόλοισι γυναῖξιν
365 ἦσθαι μηδὲ τινα προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
ᾧρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδ' ἐκ συδῶτην,
πάντας δ' ἔντε ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσαντο δὲ χαλκῷ·
370 ᾧξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦγον· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πολυῆς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐμῆς δὲ ψυχᾷ Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν δμματα θέλγει,
ᾧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὕπνωοντας ἐγείρει·
6 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερὶδες μυχῶ ἄντρου θεοπεσίοιο
τρίζουσαι ποτέοντα, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχοντα·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἑρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Ἦῃρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἦδ' ἐκ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν· αἶψα δ' ἔκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναῖουσι ψυχᾷ, εἰδῶλα καμόντων.

aereque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno:
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
deslens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessions quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro tuis*
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximum, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris procis, quos interfeci in ædibus :
in cœnaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
aere ;] et aperuere fores, et exibant : præibat autem Ulysses.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
viro-um procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcrā, aureā, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitāt :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vespertiliones in-secessu antri
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratium,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Ἔβρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκληος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ὅλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλειον ἀγγέμονον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀχγυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
ὄννεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σὺ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλεν
Μοῖρ' ὅλοῃ, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς ὄφρα τις τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὅπῃσσι
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμαρτο δῶδωναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
Ὀδισι Πηλέος υἱέ, θεοὺς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἄρστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
40 κεῖσσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάνων.
Ἥμεις δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πολέμοιο, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνεΐκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροῶα καλὸν
45 ὕδατι τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλδς ἦλθε σὺν ἀθανάτης Ἀλῆσιν,
ἀγγελίης ἀΐουσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλδς ἦδε σὺν ἀθανάτης Ἀλῆσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντίωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἴσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἴστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔνθα κεν οὐτὶν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
κλαίομεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἑλίκας βόους.
Καί τοι δ' ἐν τ' ἐσθίῃσι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximum Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridæ
dolens : circum autem alie congregatæ erant, quoque una
cum-ipse] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :
Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum afferebat decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruius, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo fillo magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripere.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
felix Pelei fili, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spatio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aqueque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus-est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit :
Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occursura.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filie marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes sibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis tuncque vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
aves iugulavimus valde pingues, et camras boves,
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐβρώσαντο πυρην πέρι καιομένοιο,
 70 πεῖσοι θ' ἵππηές τε· πολλὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ· ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἥϊθεν δὴ τοὶ λέγονεν λεῦκ' ὅστέ· Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεῦκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίεις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἄμψ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύσαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προῦχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·
 ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνι ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ· ἄεθλα
 ὅτῃα μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήσσειν Ἀχαιῶν.
 Ἦδὴ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένοιο βασιλῆος
 ζῶννυνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκα θεὰ περικαλλέ· ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μέγα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν δνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἔσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν διαθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμελον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστῆρων κατάγων, Ὀδυσσῆ' δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἴθις κίον, ὥς ἐκιδέσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ διμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 χρινάμενος λείαιτο κατὰ πτόλιν ἀνδρὰς ἀρίστους.
 Ἦ ὅμῳ ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 ἥ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἡδ' οἶων πῶεα καλὰ,
 ἡδὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἡδὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ ξείνος δέ τοι εὖχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείτε κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους,
 ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἡμ' ἔπεσθαι εὖσσελμων ἐπὶ νηῶν;
 μνην δ' ἄρ' οὐλοῦ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ χύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma consecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menetiadae mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumulum
 congegimus Argivorum sacer exercitus hellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicius ex ponto virts esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consensu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, fit
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Ægisthi sub manibus, et perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
 illi vero proinde attoniti recta iwerunt, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atride
 fillum carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca sedes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atride;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram sabiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnatu occubuistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, ὅον ἐτύχθη.
 125 Μνωμεθ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δαίμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελέυτα,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν οἷν μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 130 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσάκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆσῃ,
 αἶ κεν ἄταρ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπαπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 140 οὐκας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίτετες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέτα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἡ σάφα ἦδη,
 145 καὶ τήν· ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐτετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφῆλθασα μέγαν ἱστόν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἢ ἐὼν σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατήν, ὅθι δώματα ναῖε σὺβώτης.
 Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστῳ περικυλτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ σὺβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σχηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμῶν δύνατο γυνῶναι τὸν ἔόντα,
 160 ἐξαπίνης προφάνεντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶς μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνίσσόμενος τετλήσθι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περιχαλλέει τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐτανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδεύεες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκανε· Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δημοκλέομεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μῆδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostrae mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulysis diu absentis uxorem;
 haec autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in aedibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses, manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-posse-dit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam facies sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde daxit deus
 agri in extremitatem, ubi aedes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssidis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum es-
 se; ubi derrepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in aedibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem te-
 nentis, cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cedis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσσε βιδόν, διὰ δ' ἔχε σιδήρου·
 στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐξίει βέλεα στονόεντα,
 ἄντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Ἰωντὸν δ' ἦν, ὃ βὰ τίς σφι θεῶν ἐπιτάβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στονός ὠρνυτ' ἀεικῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὃν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαιο·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐπὸτ' ὀλεῖται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοδὴν
 ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐγέρφονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὥς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· συγερῇ δέ τ' αἰοδῇ
 ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότε· εἰν Ἀῖδαο δόμοις, ὑπὸ κεῖθεσι γαίῃς.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἦκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν βὰ ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πᾶλλ' ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἦν, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἱκανὸν ἡδὲ ἱαυόν
 210 δμῶϊς ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελῇ γρηῃς πέλεν, ἥ βρα γέροντα
 ἐνδουκῶς κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμένον δόμον εἰσω·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα συὼν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέροιο,
 αἶ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἡέ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυκάρπου ἀλώῃς, περὶ ῥητίζων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαθαίνων,
 οὐδὲ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἰμασιὰς λέζοντες ἀλώῃς ἔμμεναι ἔρχος
 225 ὄχοντ'· αὐτὰρ ὃ τοῖσι γέρον ὁδὸν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρεύοντα φυτὸν· ῥυπῶντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων·
 230 χειρίδας τ' ἐπὶ γερσὶ βάτων ἔνεκ'· οὐτάρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocisque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa, .
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipais deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavimentum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssais:
 nondum enim sciunt amici *nostrî* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridæ:
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædicta*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ,
 filiae Icarîi; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-*virgo-nupserat*; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndareî filia mala molita-est opera,
 cui-*virgo-nupserat* interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravenque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci aedibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venere] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero *et* mulier Sicular anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.

Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-aedificatam domum iutro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Doliū, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

- αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἄξιων.
 Ἴδ' ὃν ὥς οὖν ἐνόησε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς
 γῆραι τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στὰς ἀπ' ὑπὸ βλωθρὴν δγχνῆν κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 χύσσαι καὶ περιφῶναι ἐὼν πατέρ' ἥδ' ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομοῖς ἐπέεσσιν πειρήθησαν.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κλέν αὐτοῦ διὰς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαιεν·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φριδίμος υἱός·
 ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίῃ σ' ἔχει ἀμυπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδὲ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν εἰαίῃ,
 οὐκ δγχνῇ, οὐ πρασίῃ τοι ἀνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἐνεκ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιτρέπεται εἰσδράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἰοικας.
 Τοιοῦτω δὲ εἰοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γέροντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμυπολεύεις;
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἴ που ζῶει τε καὶ ἐστίν
 ἢ ἦδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φιλῇ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐπω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φιλῶν ἐμὸν ἵκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφρασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργόος ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτε γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλῆσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν γαίαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεείνεις·
 ὕδρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζο, μυρὶ ὀπάζων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (*i.e. valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram *domum* qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] prosterbatur autem *se* ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-caelatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse effigere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

226 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψόμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
σὸν ξείνον δούστηνον, ἔμὸν παῖδ', εἰ ποτ' ἔην γε,
230 δύσμορον· ὃν που τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαύσει περιστείλασα πατὴρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθαι·
οὐδ' ἀλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
235 κώκυσ' ἐν λεγέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελουῖσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῖτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόλεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νηῦς ἐστήκε θοῇ, ἢ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας
νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῶν,
305 υἱὸς Ἀφειδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νηὺς δέ μοι ἦδ' ἐστήκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἢ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὀρνίθες ἰόντι,
δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνων,
χαῖρε δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
μίξεσθαι ξενίῃ ἢδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κακῇ κεφαλῇς πολιῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
δρῦν μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὁρόωντι.
320 Κύσσε δέ μιν περιφρῶς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσῆδα·
Κεῖνος μὲν τοι δὸδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν. [λαῖς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθυοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γὰρ τοι ἔρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδόμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἱκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποίθω.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σοῦλῃν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τήν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῇ ὁδῶντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με πρόεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ' Αὐτολύκον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἀλῶν
εἰπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
παιδὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est et quicumque caperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplexens, insilienti, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quiris,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.

Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profeco: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycon matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.

- 340 Ὅρχνας μοι δώκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
συκίας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
δμπότῃ δὲ Διὸς ὥραι ἐπιβρῶσειαν ὑπερθεν.
- 345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχυν· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
εἶλεν ἀποφύγοντα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἄμπνυτο καὶ ἐξ φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
350 ἐξαυτὶς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ζεῦ πάτερ, ἦ βὰ ἐγ' ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
πεῖον μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένιν, μὴ τάχα πάντες
ἐνθάδ' ἐπελθῶσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
- 355 πάντῃ ἐποτρύνῃσι Κεφαλλήνων πολέεσσιν. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἄλλ' ἵομεν προτὶ οἶκον, ὅς ὄρχαυτο ἐγγυθὶ κείται·
ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἤδὲ συβώτην
- 360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δείπνον ἐφοπλίσσῃσι τάχιστα.
Ὡς ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἤδὲ συβώτην,
ταμνομένους κρέα πολλὰ κερωῦντάς τ' αἶθρα οἶνον.
- 365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
ἀγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
μελίζονα δ' ἤε πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
- 370 Ἐκ δ' ἀσπαμίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
ὥς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιγενετάων
εἰδὸς τε μέγας δὲ ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
- 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
οἷος Νήριχόν εἰλον, εὐκτείμενον πτολίεθρον,
ἀκτὴν ἠπείρου, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσειν,
τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
- 380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφειστέμεναι καὶ ἀμύνειν
ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ καὶ σφῶν γούνατ' ἔλυσα
πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
385 ἐξείτης ἔκοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἐνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρουν· ἀγχίμολον δὲ
ἦλθ' ὁ γέρον· Δαίλιος, σὺν δ' υἱεὶ τοῖο γέροντος,
ἐξ ἔργων μογέροντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσαν
μήτηρ, γρηῃς Σικελῇ, ἣ σφεας τρέφε καὶ βὰ γέροντα
- 390 ἐνδοκίᾳ κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπεν.
Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσοντό τε θυμῷ,
ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unus-quisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si vera proci improbiissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expediant Cephalenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illic vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Siculo lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcram ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitioem fecit aspectu. E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te decorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est: utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-edicatam urbem, litus continentis, Cephalenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris sedibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsasses viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in sedibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Siculo, quæ ipsos nutriebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in sedibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαρπτόμενος προσέειπεν.

396 ὦ γέρον, ἴσ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
 396 δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θευ-
 μένομεν ἐν μεγάροις, ὑμῶς ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ἦς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσας χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
 οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
 οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι Ὀλβια δοῖεν.

Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐνέητμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 ἡ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

406 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἡ ἀγγελον δτρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῶ γέρον, ἥδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου.

Ἦς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα

410 δεικνώνωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
 ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ἦς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

Ὅσσα δ' ἄρ' ἀγγελος ὥκα κατὰ πτόλιν ὄρχετο πάντη,
 μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

416 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀτόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·

ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·

τοὺς δ' ἐξ ἀλλείων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον

πέμπον ἄγειν ἔλιεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλόν ἀβροοί, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἔπει β' ἡγερθεὶς ἡμεγρέες τ' ἐγένοντο,

τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινοῦ, τὸν πρῶτον ἐνῆρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

426 τοῦ θεοῦ δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνῆρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιούς·

τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἔσθλους

ὄλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων δχ' ἀρίστους.

430 Ἀλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἡ ἐς Πύλον ὥκα ἰκέσθαι

ἡ καὶ ἐς Ἥλιδα δῖαν, θοὶ κρατέουσιν Ἑπειοί,

ἴομεν· ἡ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσόμεθ' αἰεὶ·

λῶβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὲ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

436 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζῶμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετέλιν.

Ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.

Ἦς φάτο δακρυχέων οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·

ἀγχιμολὸν δέ σφ' ἤλετο Μῆδων καὶ θεῖος ἀοιδός

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνήκεν·

ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τὰδ' ἐμήσατο ἔργα·

446 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, ἔς β' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus-est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
 dudum enim cibo manus-admovere cupientes
 manebamus in aedibus, vos expectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
 ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus-est manum ad
 carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
 non-vero et expectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
 salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
 Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 utrum jam certo norit prudens Penelope
 reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
 Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssē
 blande-compellabant verbis, et manibus inhaerebant :
 ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in aedibus occupati-erant ;

Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
 procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
 cum-streptuque gemituque, aedes ante Ulyssis :
 exportabant vero cadavera aedibus, et sepeliebant singuli :
 eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
 mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
 ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
 inter-eos Eupithes surrexitque et locutus-est ;

ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,

Antinōum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :

ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus-est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus-est Achivis :

alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,

perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;

alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.

Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,

vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,

eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :

contumelia enim hæc sunt etiam futuris audita.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores

ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit

vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.

Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
 omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
 tor] ex aedibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;

steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque

Inter-eos vero et locutus-est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses ; non enim Ulysses

immortalibus invitis diis hæc molitus-est opera :

ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi

prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
βῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον.
450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἤρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος δρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέχλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἔμοι πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυμένους ἀφροσυνάων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἀκοιτιν
460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γέγοντο· πείθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὖρη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνῆξαν μεγάλῳ ἀλαλήτῳ
ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μένον.
465 Οὐ γὰρ σπιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπίθει
πείθοντ'· αἴψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἑσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροὶ νώροπα χαλκὸν,
ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἀστεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἠγήσατο νηπιέῃσιν·
470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἀψ ἀποναστήσιν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφάψιν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσήδα·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρσιόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεῖθι;
475 ἢ προτέρω πολέμον' τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἔμδον, τί με ταῦτα διεύρεαι ἠδὲ μεταλλάξ;
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών;
ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἔρω τὸ τέο, ὡς ἐπόικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,
δρῆκα πιστὰ ταμόντες, ὃ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·
ἡμεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
485 ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων
ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἄλις ἔστω.
Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
Οἱ δ' ἔπει οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κιόντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰς τε πάνας·
αἴψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
495 Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνωτο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆ', ἔξ δ' υἱεὶς οἱ Δολίοιο·
ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἑόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροὶ νώροπα χαλκὸν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.
Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessiones attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant rediturum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.
Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupitides dux-erat *præ* stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat
reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?
non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.
Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
foederibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressas aliquis videat, ne jam prope sint venientes.
Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.
Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

αἰτῆαν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀρχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

505 αἴψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τόδε γ' εἰσεαὶ αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀριστοί,
μή τι κατασχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἀλκῇ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡύδα·
ῥῦσαι, αἶ κ' ἐθέλησθα, πάτερ φίλε, τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι κατασχύνοντα τῶν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ἦς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

515 υἱὸς θ' υἱανὸς τ' ἀρετῆς πέρι δῶριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ᾧ Ἀρκεσιάδῃ, πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἴψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ἦς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ·
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἐπείτα Διὸς κούρη μεγάλῳ, [θῆνη·
αἴψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπέθεια κόρυθος διὰ χαλκοπαρήνῳ·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔφρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·

525 δούπησεν δὲ πσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῶν.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ἕξασιν τε καὶ ἔγχρσιν ἀμφιγύοισιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

530 ἥσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλείοι,
ὥς κεν ἀναιμῶτι γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ἦς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

535 πάντα δ' ἐπὶ γθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βίότιοι.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οἴμνησεν δὲ ἀλείς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φλόγοντα κεραυνὸν,
540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεὺς προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
μή πως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.

545 Ἦς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præbat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excellimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est: videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
et percussit Euphitheum, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniquæ in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insultque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.
Tunc Ulyssem allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli;] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odyssæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico caractere excudenda curavimus.

A

Ἄδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὅπτεν κομῶντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.
Ἀδάρδρη, nymp̄ha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.
Ἄδας, ἄντρος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.
Ἄδαι, pars Scythicæ gentis, N, 6.
Ἀδληρος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.
Ἀδυδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδόθεν); P, 584 (Ἀδυδοί).
Ἀδάων, ὠνος, Priami f., Ω, 249.
Ἀγαμέμνων, κλέης, Myrmidon, pater Epigee, II, 571.
Ἀγαμέμνωνος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.
Ἀγαμέμνονις, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.
Ἀγαμέμνων, Alrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulysses arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύνιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiosè sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cona excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda arripit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, II. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.
Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυάρμαχος, A, 740.
Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.
Ἀγαπήνωρ, ὀρος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.
Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.
Ἀγαστοπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.
Ἀγανη, Nereidum una, Σ, 42.
Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος, 131, 247.
Ἀγήνωρ, ὀρος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρμος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; II, 535; γ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, II. parv. fr. 17, p. 598.
Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.
Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.
Ἀγκλη, mater Nirei, B, 672.
Ἀγπίος, Porthæi f., frater Cenei, Ξ, 117.
Ἀγγίλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, π, 180, 418.

- 1b. 264, venenum praeiit Ulyssi ad inficienda jacula.
2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀχχίσκος, ao (sc. H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, Γ, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχισάδης 2.
- Ἀγχισάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Γ, 160. 2) Eche-
polus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αντος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphea, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμητος, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo accepit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρήστινη, Adrastris filia, Aegialeae, E, 412.
- Ἀδρανίς κόρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphea.
- Ἀζειδών, ao, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀηδών, όνος, filia Pandarei, mutata in lusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναίος, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκώπις, ἀγέ-
λειη, λαοσσοός (N, 128), ἐρυσίπτολις (Z, 305), φηισίμβρο-
τός (Z, 297), Τριτογένεια, Ἀλαλκομένης, πολύβουλος, ἀνρυ-
τόνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedes in E, Achilli et Ulyssi ubique, Tele-
macho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis lon-
gum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Tro-
jana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus
peplus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; axis et galea, 738 sqq.
Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-
551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum
tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni
in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achillis interfecti corpus prae-
lio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo
consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens
Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit,
inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perni-
ciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu
injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemno
remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte nar-
rantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in
bello Theprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a.
Laevigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322;
H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601, a.*
- Ἀθώος, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Ἀταίη, Aëta, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος
Ἀταίη, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Ἀτακίδης, ao, Aëci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et
saepiss. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Ἀταλός, rex Aeginae, Jovis f., Φ, 189.
- Ἄτας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone,
filio Aëci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473;
A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis,
corpore et viribus multo minoris. Semper inter prae-
stantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab
Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves
12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, Θ, 224
sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226
sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλυμος, φθιμος,
ἀγαυός, ἀλκιμος, φαίδιμος, μεγάλῃτωρ, πελώριος, ἔρκος
Ἀχαιῶν, βοῆν ἀγαλός. Cum Hectore pugna singularis, II,
182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum
Ulyssae et Phoenice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Ἀλάντοις ad
munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq.
Ἀλάντε a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati,
N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. He-
ctorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem
defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq.
Redit in pugnam, 330 sqq. Ἀλάντε pugnant, 555 sqq.
Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq.
Luctatur cum Ulyssae in ludis funebribus, Ψ, 708-739;
armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Ἀλάντε sae-
pissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone
Δ, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμόνυμοι, P, 720. Umbra
majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post
acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Troja-
nis eripit, Aeth. p. 583, a. Minervae auxilio, Il. parv.
fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyssae de armis
Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo
dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora
pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib.
p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide com-
memorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis
non combustus, sed simpliciter in capulo conditus,
fr. 8, p. 596. Furorem ejus fulurum primus perspece-
rat Muchao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Ἄτας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum
Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi
ipse et armatura describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110;
N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur
et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq.,
701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celerita-
tem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in cer-
tamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulyssae,
et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq.
Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf.
e, 108. — *Cassandram supplicem a Minervae antiquo
simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584,
a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed con-
fugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur,
ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit,
Nost. p. 584, b.*
- Ἀίγαι, urbs Achajae, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N,
21; e, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Αἰγαίον, όνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus,
a diis Βριάρως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in
mari habitans, Titanibus optulatur, Titan. fr. 5,
p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, nati minima filia Adrastris, uxor Diomedis, E,
412.
- Αἰγιάλός, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eli-
dem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Αἰγίλιψ, πος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis
insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἴγινα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἴγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἴγις, (ἰδός, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίοχος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam perimit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἴγις θυσανόεσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτός.
- Αἴγυπτος, 1) ἡ, Egyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, ἐξέρχεται, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτειαι, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδραμα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδός, αὐτὸς ὁ αὐτοῦ Αἴς, ἰδός, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; Α, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, Γ, 61; E, 190. Αἰδός κυνήη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἀδὴ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πυλάφτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδός vel Αἰδῶς πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοόφρων, κ, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Syconius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθίνας, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπείς, ἰδός, *Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.*
- Αἰθήρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Αἰθων, ὠνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐ, Aemonis f., Laercis, P, 467.
- Αἰμονίδης, ου, Haemonis f., Maon, D, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμωνίδης.
- Αἰμων, ὠνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Mæonis. V. Αἰμωνίδης. — *Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, Œd. fr. 3, p. 587.*
- Αἰνείας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, Γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 303, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, Γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intreat, per nebula periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἴνος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνόςθεν.
- Αἰολίδης, αὐ, ὁ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, κ, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδός, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ὠνος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. κ, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπειν, urbs Laconiae, I, 152, 294.
- Αἶπυ, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγῆς ὄρος αἰπύ, Asiae mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolonis, occisus ab Euryalo, Z, 21.
- Αἰσούτης, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσούμη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσούμηςθεν.
- Αἰσυμος, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ὠνος, Crethæi f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μ. γάθυμοι, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μύθῳ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκάμας, αὐτός, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor's f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, a.*
- Ἀκαρνανία, ab Icario ejusque filiis Alyseo et Leucadi, regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστός, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσαμένος, rex Thracius, pater Peribææ, Φ, 142.
- Ἀκρισιῶν, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδός, fidelissima Penelopes θαλαμηγός, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ὠνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cleatus, Ψ, 625. Conf. Μολίων.
- Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menœti, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλαλχομενης*, ἰδος, Minervae epitheton, ab Alalcomenis, Boeotiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστοριδης*, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.
- Ἀλάστωρ*, ορος, 1) Graecus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; N, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. *Ἀλαστοριδης*.
- Ἀλεγγυοριδης*, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- Ἀλείσιον*, τδ, urbs Elidis, B, 617. *Ἀλεισίου κολώνη*, Α, 757.
- Ἀλετρυών*, όνος, Leiti, Boeolorum ducis, pater, P, 602.
- Ἀλέκτωρ*, ορος, pater Iphilochoes, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος*, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubae, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem Θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Graecorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., iniiit certamen, facto antea fudere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quae eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corruerat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq.; 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pugnat, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, premium decernit Veneri ob Helenae nuptias promissas*, Cypr. p. 581, b. *Navibus constructis, cum Aenea avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedaemonia, a Menelao Spartae; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias*, Cypr. ib. et 582, a. *Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Aeth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanii et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
- Ἀλῆιον πεδίων*, regio Lyciae, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- Ἀλθαίη*, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- Ἀλῆαρος*, ἡ, urbs Boeotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλῆωνες*, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- Ἀλίη*, Nereidum una, Σ, 40.
- Ἀλιθέρης*, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- Ἄλιος*, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phaeax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλκάθοος*, Aesyetæ f., Trojanus, gener Anchisae, M, 93; N, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκάνθη*, Polybi, Thebarum Aegyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- Ἀλκανδρος*, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκή*, Robur, in ægide Minervae, E, 470.
- Ἀλκστis*, regis Peliae filia, uxor Admeti, B, 715.
- Ἀλκίμεδων*, όντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., II, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκιμιδης*, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκιμος*, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. *Ἀλκιμιδης*.
- Ἀλκίνοος*, rex Phaeacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aetæ, pater Nausicae et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulae, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, x, λ, μ. Donat Ulyssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, ι sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη*, Helenae famula, δ, 124.
- Ἀλκμαίων*, όνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαωνίς*, ἰδος, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.
- Ἀλκμάων*, όνος, Graecus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.
- Ἀλκμήνη*, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- Ἀλκυόνη*, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- Ἀλόπη*, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἄλος*, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἀλοσύδη*, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinae nomen appellativum, Γ, 207.
- Ἄλτης*, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- Ἀλύδας*, αντος, ἡ, urbs Italiae inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
- Ἀλύθη*, urbs Pontica, θεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
- Ἀλυεύς*, Icarit f., cum patre Acarnaniam regens, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀλφειός*, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochoi regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; A, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἀλωεύς*, ἥος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζών*, όνος. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygius, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Aeth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*
- Ἀμάθεια*, Nereidum una, Σ, 48.
- Ἀμαρυγκίδης*, ου, Amarnycei f., Diore, B, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυγκεύς*, έος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώδαρος*, princeps Cariae, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimæram, II, 328 sqq.
- Ἀμνισός*, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Ελλειθυίης, τ, 188.
- Ἀμοσίων*, όνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- Ἀμυδών*, όνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; Π, 288.
- Ἀμυθάων*, όνος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμυκλαι*, αἱ, urbs Laconica, B, 584.
- Ἀμύντωρ*, ορος, Ormeni f., pater Phenicis, I, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Boeotia, K, 266.
- Ἀμφιάλος*, nobilis Phaeax, Polyne f., θ, 114, 128.
- Ἀμφίραρος*, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναιών εἵνεκα δώρων. — *Ἀμφίραρου ἔξοδος, i. q. Θηβαίς, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- Ἀμφιγένεια*, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- Ἀμφιδάμας*, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulae Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθήη*, avia materna Ulyssis, Autolyxi uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθήη*, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀμφικλος*, Trojanus, occiditur, II, 313. sqq.
- Ἀμφίλογος*, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum monita patris, Theb. fr. 4, p. 588.*
- Ἀμφίμαχος*, 1) Cleati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, B, 620 sq.; in praelium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in praetium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- Ἀμφιμέδων, ὄντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- Ἀμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- Ἀμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem praedicit, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- Ἀμριος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- Ἀμφιτριτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- Ἀμφιτρώων, ὄντος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- Ἀμφίων, ὄντος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonae, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur, Min. fr. 2, p. 590.*
- Ἀμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- Ἀναβησίνεως, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- Ἀνδραμονίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- Ἀνδραίμων, ὄντος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- Ἀνδρομάχη, filia regis Etionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥήσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυάναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur, Il. Exc. p. 584, α; Il. parv. fr. 16, p. 597 sq.*
- Ἀνεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- Ἀνθεα, Messeniae urbs, βαθύλειος, I, 151, 293.
- Ἀνθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμωναίδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- Ἀνθεμίων ὄντος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- Ἀνθηδών, ὄντος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- Ἄνιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, *Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Ἄντακος... nomen pastoris Atrei corruptum in fr. Alcm. 7, p. 589.
- Ἄντεια, uxor regis Præti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- Ἀντηνορίδης, ου, Antenoris f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, προσβυγενής, Α, 249; T, 53. 5) Ἀντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Δ, 59 sq.
- Ἀντήνωρ, ὄντος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubæ, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντηνορίδης. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Teneleo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepti et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli præcidere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀργιλόχος, Διημολέων, Κόων, Λαοδόμας, Λαοδόκος, Πήλαιοι, Πόλυδος, videantur suis locis.
- Ἀντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolycei, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumæus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- Ἀντικλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr. 4, p. 599.*
- Ἀντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnat, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi præcipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, Aeth. p. 583, α; sepelitur, ibid.*
- Ἀντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere tur reddi Helenam, injurius etiam in legatos Græcorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- Ἀντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogi vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendium in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopæ, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- Ἀντίοπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr. 9, p. 600.*
- Ἀντίοχη, uxor Euryti, Min. fr. 6, p. 591.
- Ἀντίοχης, ου, filius Melanis, Alcm. fr. 8, p. 589.
- Ἀντιφάτης, αο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus præter unam, κ, 105 sqq. Accus. Ἀντιφάτης, 114. 3) Græcus, Melampi f., ο, 242 sq.
- Ἀντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- Ἀντίφος, 1) princeps insulanorum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Aegyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- Ἀντρώων, ὄντος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώνα πετρήεντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- Ἀζιός, fluvius Thraciae, εὐρυέεθρος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Peribœa, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- Ἀζίων, ὄντος, Priami f., ab Eurypylo occisus, Il. parv. fr. 19, p. 599.
- Ἀζυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- Ἀπαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- Ἀπαίρηθεν, Ex Apio (Epiro?), η, 9. Ἀπαίρητη γῆ, δ.
- Ἀπίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- Ἀπισάων, ὄντος, 1) Phausii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, Γ, 348 sqq.
- Ἀπόλλων, ὄντος, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni est hymnus integer, In Apollinem Delium. Sequentia a v. 179 sunt Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphusam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissa potius in Phocide oraculum constitueret.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythionem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tiphussa nympa intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indultus in Crissæum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβέλτης*, *ἐκηβόλος*, *ἐκάεργος*, *ἐκατος*, *κλυτότοκος*, *ἀργυρότοκος*, *χρυσάορος* (E, 509; O, 256, etc.), *χρυσάορ* (H. Ap. 123), *λυκηνγής* (bis Δ, 101, 119), *semel λαοσσός*, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecalombæ ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedei eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Æneæ, Y, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedei invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμυνθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et levis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; θ, 226 sq. Adde Έρμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos*, Teleg. p. 585, a. *Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρομία*, Theb. fr. 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit*, Min. fr. 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, Cypr. fr. 7, p. 592. *Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert*, fr. 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præest*, Cycl. p. 601, a.

Ἀργαυρήν, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργεῖδης, ου, Argeæ f., Polymelus, II, 417.

Ἀργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἥρη Ἀργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. Ἑλένη Ἀργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nunquam in Odyss. Conf. Ἀργος.

Ἀργεφόντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἀργίτσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἀργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, p. 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f.*, Cycl. p. 601, b.

Ἀργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycene, ubi Agamemno imperabat, A, 30; B, 108; ἱπποδοτον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίφλον, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχός Ἀργεος ἱπποδοτοιο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppoa. Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαϊκὸν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰασον, σ, 240. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύτροπον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Πελασγικὸν Ἀργός, in Thessalia, Pelei s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱπποδοτον, T, 329. — *Hic sanatur Telepheus*, Cypr. p. 582, b.

Ἀργυρή, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

Ἀρειος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τεῖχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II, 166; Αἴας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. Ἀρήϊα τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et dumini*, Theb. fr. 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, *ib. fr. 5.*

Ἀρίστωρ, ορος, *Argi pater ex Mycene*, Cycl. p. 601, b.

Ἀρετάων, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρηθσος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rligmi auriga, occisus, Y, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηῖλκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

Ἀρήιος. V. Ἀρειος.

Ἀρηφατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηφίλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἐρατεινή, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, εἰ ηος, εἰ, εἰ et ἡ, ἦα (ην ol. E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρης, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; ὄχοι Ἄρης, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηῖ ἀτάκτικοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἴσος Ἀρηῖ, A, 603. Et phrases, εὐνάγειν Ἄρηα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηῖ, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρης, π, 269; ἐγείρειν Ἀρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta : θεῦρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; ἀἰδής, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. Ἄρες, βροτολογῆ, μῖαιφονε, τεῖχεσιπλήτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οὐλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐχέπαλος, O, 605; ῥινότορος, Φ, 391; βριήπιος, N, 521; ταλαύριος, E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἀλλοπρόκαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήμιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Εὐνάχιος. Δείμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimatur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ τὰ ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, Φ, 391 sqq. Olim vincetus ab Olo et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon*, Æth. p. 583, a, *el fr. 1, p. 595. In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos*, Teleg. p. 585, a. *Ejus filius Cycnus*, Theb. fr. 6, p. 588.

Ἀρήνη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, Z, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

Ἀρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 484; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάδης.

- *Αριάδνη, filia Minois, regis Cretae, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρίῃσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypris narratae*, p. 582, a.
- *Ἀριμα, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι πασι Τυρωέας ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- *Ἀρίστας, αντος, Graecus, pater Liocriti, P, 345.
- *Ἀρίσθη, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (εὐκτιμένη); Φ, 43.
- *Ἀρίσθηθεν, B, 838; M, 96.
- *Ἀριάδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσίμωροι, H, 134.
- *Ἀρκαδία, regio Arcadium, B, 603; πολυπύδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H, 17, 2.
- *Ἀρκεισιάνης, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- *Ἀρκεισιος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- *Ἀρκεσίλαος, dux Boeotum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- *Ἀρκίνος, Milesius, Aethiopidis scriptor, p. 583, a, et Ilii Excidii, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- *Ἄρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- *Ἀρμονίδης, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- *Ἀρμονία, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- *Ἀρναός, mendicus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- *Ἀρνη, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- *Ἀρπαλίων, υνος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- *Ἀρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- *Ἀρσίνος, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- *Ἀρτακία, fons in regione Laestrygonum, κ, 108.
- *Ἀρτεμις, ἰδος, in (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδενή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδενή. Χρηστέλακος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκαπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Aeneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Υ, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydonis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Aeth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- *Ἀρύδας, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumai, ο, 426.
- *Ἀρχέλοχος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- *Ἀρχεπτόλεμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- *Ἀσθετος, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- *Ἀσιάνης, ου, Asii f. 1) Adamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- *Ἀσίγη, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ἄσιος, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Graecorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιάνης.
- *Ἄσιος λευκῶν, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- *Ἀσκάλαρος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Graecorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- *Ἀσκανία, urbs et regio in finibus Phrygiae et Mysiae, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριβῶλξ).
- *Ἀσκάσιος, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- *Ἀσκληπιάδης, ου, Aesculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- *Ἀσκληπιδός, Aesculapius, ἱγῆρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- *Ἀσκη, *nympha, cujus filius ex Neptuno, Oecolus, condidit urbem Boeotiae Ascrum*, Ath. fr. 2, p. 586.
- *Ἀσκληδών, όνος, ἡ, urbs Boeotiae, B, 511.
- *Ἀσσαίος, ductor Graecus, occisus ab Hectore, A, 301.
- *Ἀσσάρακος, avus Anchisæ, Υ, 232, 239.
- *Ἀστέριον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- *Ἀστερίς, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσσα, δ, 846 sqq.
- *Ἀστεροπαίος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- *Ἀστυλός, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- *Ἀστυνάξ, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arctium*, Il. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- *Ἀστύνοος, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- *Ἀστυόχεια, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- *Ἀστυόχη, Actoris, filia Ascalapui et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- *Ἀστυύλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- *Ἀσφαλίων, minister Menelai, δ, 216.
- *Ἀσωπός, fluvius in Boeotia, βαθύσχοινος, λεχσποῖς, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- *Ἄτη, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθεναρὴ καὶ ἀρτίποις, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- *Ἀτθίς, ἰδος, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. *Quod perierat ante Pausaniam*, v. fr. 2 in fine.
- *Ἄτλας, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum disinentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H, 17, 4.
- *Ἀτρείδης, Atræi f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρεΐδα, Ἀτρεΐδαι. — Ἀτρεΐδων κάθοδος, Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.
- *Ἀτρείων, Atræi f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- *Ἀτρεΐς, έος, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτυμνάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτύμνος, 1) Lycius, ab Antiocho occisus, Π, 317 sqq.
 2) Alius : v. Ἀτυμνίδης.
 Αὐγειαί, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, σο, princeps Eleone, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγητιάδης, σο, Augæ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὔλις, ἴδος, ἡ, urbs Bæotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσαι). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectionem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium profiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, Π, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnatur, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτόνοη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, Π, 694.
 Αὐτοφόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀπαρεύς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.
 Ἀπειδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀριδναι, demus Ἀλφικς, cujus heros Ἀριδνος Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repetentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέρανος, Κύπρις, Κυθήρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta : reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit : H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 870. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomedele leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridendi, 352 sqq. Juno ab ea χερσὶν ἑμάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone rogitatur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarum filias nutrit, υ, 68 sqq., et nuptias eis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀρροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Vestimenta florea ejus, fr. 14, p. 594. Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιαί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιῆς, ἄδος, idem. Ἀχαιῆδων εὐπλέων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Ἀχαιῆς, adj. Ἀργος Ἀχαιῆκόν, v. in Ἀργος. Ἀσὼν Ἀχαιῆκόν, N, 349.
 Ἀχαιῆς, ἴδος, Græca. Ἀχαιῆδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῆδα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῆδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυβότειραν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta : μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; καρηκομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπες, A, 389; Γ, 190; Π, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηίφιλοι, Z, 73; Π, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες ἄν' Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis injecta in reditu*, ibid.
 Ἀχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipyllo ortus, Ω, 616.
 Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλεὺς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκελος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, δρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ἐξηγῶρ, πτολίπορθος, κυδάλιμος, μεγάθυμος, δαίτρων, ποδάκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta mæves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; Π, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbium et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Υ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemnon legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione : sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I : unde hæc sigillatim memoramus : Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; Π, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecatur, frustra, P, 75 sqq. : de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo detracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Ænea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, Y, 79-352, ubi Æneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congredditur, tandem ab Apolline subductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Conat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparuit, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Trojanos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove jussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulant, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post excursionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur volo per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Æneæ boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumiacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparuit, Il. parv. p. 583, b. In tumulto ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597.*

Ἀφροδίτη, una Nereidum, Σ, 46.

B

Βαθυκλῆς, ἦρς, Græcus, Chalconis f., occisus a Glauco, II 594 sqq.

Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.

Βαλῖος, equus Achilles, II, 149; T, 400.

Βατρία, ἡ, tumultus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.

Βατραχομομομαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Halicarnassensium reginæ Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.

Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Cæneo, 216 sqq.

Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.

Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.

Βήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.

Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.

Βοηθόιδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, ζ, 31; ο, 95, 140.

Βοιῆη, urbs Thessaliæ, B, 712.

Βοιθῆς λίμνη, in Thessalia, prope quam Pheræ sitæ, B, 711.

Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.

Βοιωτικός, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.

Βοιωτοί, Βοῶτι. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μᾶλα πῖνα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχιτωνες, O, 330; N, 685, 700.

Βορέας, έαο et έω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; άνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.

Βούδειον, τό, urbs Phthiæ, II, 572.

Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolonis f., Sphelus, O, 338.

Βουκολίων, ωνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.

Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύκροτον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.

Βοώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.

Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγαιών, A, 402 sqq.

Βρισεύς, s. potius Βρίστης, ἦρς, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiae pater, quæ Bρισῆς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.

Βρισῆς, ἴδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*

Βρύοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotis, Teleg. p. 585, a.

Βρούσαι, urbs Laconica, B, 583.

Βῶρος, 1) Perieris f., Polydora, Pelei filia, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emisit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
Γαίης υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
Γαίηχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
Γαλαξάρη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Γ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitæ auream dat Jupiter pro filio, fr. 3, ib.
Γάργαραν, τὸ, pars et ἀνωτρίον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
Γεραιστὰς, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνῳ, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, Ægeonius mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πότνια Γῆ in vocatur, Alcm. fr. 6, p. 589.
Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, x, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
Γλαυκὴ, Nereidum una, Σ, 39.
Γλαυκός, 1) Sisyphi f., pater Bellerophonis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; II, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ἀῖα, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαυκός δ αἰπὸς, in quem est Ep. 11.
Γλαυκοπίς, ἴδος, ἡ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
Γλαυραι, urbs Thessaliæ, B, 712.
Γλίσκας, ἄντρος, δ, urbs Bæotiæ, B, 504.
Γονέεσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινὴ, B, 573.
Γοργεῖος. V. Γοργώ.
Γοργυῖων, ὠνός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
Γοργώ, οὐς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργοὺς δμῶν ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυρὰς, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κερὰ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
Γόρτυν, υνός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (ταχυόεσσα); γ, 294.
Γουενός, εὖς, dux Enienum etc., B, 748-755.
Γραῖα, oppidum Bæotiæ, B, 498.
Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.
Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, γ, 390 sq. Cujus nympa Talæmeni peperit duos filios, B, 865.
Γυραι, αἶ, petra non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oilei naufragium passus perit, Γυρῶν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραίην πέτρην appellat.
Γυρτιάδης, ου, Gyrtii f., Hyrtius, Ξ, 512.
Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἤσκησεν Ἀριάδνῃ, Σ, 592.
Δαίτωρ, ὄρος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

II, 416. 2) Ithacensis, Agclaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.
Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
Δαναός, ἴδος, carmen in Cyclo positum, ejus fragmenta v. p. 586.
Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta : αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 181, etc.; θεράποντες Ἀρης, H, 382, etc. — II. parv. fr. 1, p. 595.
Δαναός, rex Libyæ. Ejus filie armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.
Δαρδανίδης, αὖ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ius, A, 160. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, II. Ven. 178.
Δαρδανίη, Dardani regnum, γ, 216. — Εὐπόλος, II. parv. fr. 1, p. 595.
Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνιαι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
Δαρδανίς, ἴδος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθυκόλοι, Σ, 122, 339.
Δαρδανίονες, posteri Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, γ, 215 sqq., ubi ejus posteri commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (Palladium ei dederat Jupiter, II. Exc. fr. 3, p. 599.) Hinc gentile, Dardanius : Δάρδανος ἄνθρωπος, de Euphorbo, II, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 475. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, γ, 460.
Δάρης, ἦτος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, ejus filii duo, E, 9 sqq.
Δαυλὶς, ἴδος, urbs Phocensis, B, 520.
Δεισίνωρ, ὄρος, Lycius, P, 217.
Δελφίος, Delphicus, βωμός Apollinis, H. Ap. 496.
Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα δῆμον, H. 27, 14.
Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
Δεξιᾶδης, ου, Dexii f., Iphinous, H, 15.
Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὖ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
Δευκαλίων, ὠνός, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, γ, 478 sqq.
Δηιδάμεια, Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.
Δηιδάων, ὠνός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
Δηιδόμη, Trojanus, II. parv. fr. 18, p. 598.
Δηιδόπτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
Δηιδός, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
Δηιδύλος, amicus Steneli, E, 325.
Δηιδύρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
Δηιδόρος, Priami f., fortissimus, N, 156; Q, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δεῦκασις, 294; θεοειδής, 8, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — Paride mortuo Helenam ducit, II. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, II. Exc. p. 584, a.
Δηιδών, Atheniensis, Cephali pater, Epig. fr. 3, p. 589.
Δηιδός, ἴδος, Delia. Κούραι Δηιδάδες, Apollinis θεράπναι, H. Ap. 157.
Δηιδός, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo : vide H. Ap. 26 sqq.; ejus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venire, ζ, 162. — Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.

- Δημήτηρ**, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam raptâ Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, aniculæ specie, consedisæ ad Parthenium fontem Eleusiniurum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdum ambrosia unctum, noctu igne occultit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Ἐὐπλόκαμος*, ε, 125; *Ξ*, 326; *Ξανθή*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. *Δημήτρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημήτερος ἀκτὴ*, N, 322; *Φ*, 76.
- Δημόδοκος**, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sq.
- Δημόκων**, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.
- Δημόλεων**, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.
- Δημοτόλεμος**, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.
- Δημούχος**, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.
- Δημοφών**, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.
- Δημοφών**, *Theset f., excisa Troja Ælthram reducit, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Δημώ**, οὐς, Celei filia, *ἑρόσσα*, H. Cer. 109.
- Δηώ**, οὐς, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.
- Δίη**, insula (Naxos), sacra Baccho λ, 325.
- Διόδοκος**, *Erythræus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.*
- Διοκλῆς**, ῥος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλήκπιπτος*, H. Cer. 474, 477; *Διοκλῆς* dictus ibi. 153.
- Διομήδη**, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.
- Διομήδης**, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, *Ξ*, 113 sqq. Epitheta solita: *κρατερὸς*, *βοὴν ἀγαθὸς*, *ἱππόδαμος*, *ὑπέρθυμος* (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consilii adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glauco Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesium cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prelium suadet, *Ξ*, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capti
- Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philecteten e Lemno reducit, Il. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulysse, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Coræbum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.*
- Διοκλος**. V. Διοκλῆς, 2.
- Δίον**, oppidum Eubœæ, αἰτὸ, B, 538.
- Διώνυσος**, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., *Ξ*, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinis transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰραφώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anii filiabus, Οἰνοτρόποις, dedit, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δίος**, Priami f., Ω, 251.
- Διόσκουροι**, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repelitur, Cycl. p. 601, a.*
- Διώνη**, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.
- Διῶρης**, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.
- Δμήτωρ**, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, ρ, 443.
- Δολίος**, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiz Melanthus, σ, 321 sq.
- Δολιχός**, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.
- Δόλοτες**, gens Thessalica, I, 480.
- Δολοπίων**, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.
- Δόλοψ**, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojannas, Lampi f., O, 525 sqq.
- Δόλων**, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.
- Δόρυκλος**, filius nothus Priami, A, 489.
- Δούλη**, n. propr. *Nost. fr. 7, p. 600.*
- Δουλιχίεος**, ῥος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.
- Δουλιχίον**, τὸ, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.
- Δράκων**, Icarizæ insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.
- Δρακίος**, dux Epeorum, N, 692.
- Δρήσος**, Trojanus, occisus ab Eurýalo, Z, 20.
- Δρύας**, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.
- Δρύοψ**, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.
- Δύμας**, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.
- Δύμη**, Achajæ urbs, H. Ap. 425.
- Δυναμένη**, Nereidum una, Σ, 43.
- Δωδωναίος**, Jovis epitheton, II, 233.
- Δωδώνη**, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὑποφῆται Selli, *δυσειμέρος*, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.
- Δωρίεις**, Dorienses, *τριχάινες*, τ, 177.
- Δώριον**, το, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excæcatus, B, 594 sq.
- Δωρίππη**, *Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δωρίς**, ἱδος, una Nereidum, Σ, 45.
- Δώρ**, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτιον πεδιον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκυβιάδης, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.
Εἰδοθή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖόςτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυαι, A, 270 (μοῖόςτοκοι); T, 119.
Εἰλέσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάβη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntē, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Græca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persæi filia, H. Cer. 24 sq., 438; σελας ἐν χειρὸσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρεος, adj., Hectoris, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, opor., Priami et Hecubæ f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστής, βρασύς, ὄδριμος, φαίδιμος, βόηη ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελός φλογί (N, 54, 688), Ἄρηι, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ceteras in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivi, A, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq.; pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe obsecrationem Minervæ fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in sedibus frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad monia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contempto angurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab exilio navium arcetur præsertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus reddit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Intercit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Y, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliæ cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnant hasta transfigitur, armis spoliatur, fœdatur ab Achivi et curui Achillis alligatus ad naves rapturum, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet sæpius ab Achille raptum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*
Ἐλας, ἶδος, Anii filia, *Cypr. fr. 11, p. 593.*
Ἐλαςος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἦος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Leda filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telæ pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam redit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et φάρμακον νηκενθὲς ἀχολόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Trojæ agnoscit Ulyssem speculatorem etque consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophontē concedit Æthram, fr. 17, p. 598.*
Ἐλένος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei pareat

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Ω, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulyse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b.* — 2) Græcus princeps, CEnopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσινίοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θνώσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάνωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὠνος, ἡ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικῶν, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλική, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεῖα); Θ, 203.
- Ἐλικών, ὠνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλικῇ, ut videtur, H, 21, 3; Ep. 6, 2 (ζαθέου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδακῶεις, *Atth. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικώνιος ἀναξ, Neptunus, Υ, 404.
- Ἐλλάς, ἔδος, proprie est urbs Theasaliæ seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἐλλήνες, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλλησποντος, fretum: ἀγάρρως, B, 845; M, 30; πλατὺς, P, 432; ἀπειρών, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπήνωρ, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui perit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulchrum et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi multi optimi, B, 852.
- Ἑνίητες, in prosa Αἰνῶνες, gens ad Ossam, Perrhæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνικεύς, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonæi genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἑνωμος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulyse, A, 422.
- Ἑνωσίγατος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 44, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἑνοσίχθων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνωεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνωῶ, ους, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολίτερος).
- Ἑξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἑπάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἑπειγεύς, ἦος, Myrmidon, Agaclis f., Pelei τῆτης ob cædem, II, 57.
- Ἑπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (ραϊδιμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἑπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consilii equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἑπῆριος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὦν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, CEdipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lynnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίτωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐκωπεύς, ἔως, *Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, εως, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἐξ Ἑρεβουφιν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνέας, ἔως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρευνάλιος, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylios a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) rediit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὠος, Furia: ἡεροφότης, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασιλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινῶες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πιτωχῶν). — *Audit diras CEdipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, ib. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρις, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἀμωτον μεμανῶτα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στρυγερῇ, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 530.*
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἑρμείας, αο, Ἑρμῆας (Ἑρμῆα F, 390), Ἑρμῆς, ἔω (H. Merc. 413) et ἔω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaretur. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula vimine sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyræ cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyræ utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo rediissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffragaturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐρσιόνης, εὐσχοπος, Ἀργειφόντης, ἀκάκητα, δώτωρ ἑάων, χρυσόφραπς: enjus virgæ vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Aloi-

dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritalem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deus in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*

Ερμῶνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

Ερμῶνη, urbs Argolidis, B, 560.

Ερμος, fluvius Æolidis in Asia, δηνίης, Υ, 392; Ep. 1, 5.

Ερυθῖνοι, oi, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠγῆλοι, B, 855.

Ερυθραί, 1) urbs Boeotiae, B, 499. 2) Ερυθραία πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.

Ερύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.

Ερύρανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.

Ερύτας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, II, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.

Ετεοκλήσιος, V. Ετεοκλής.

Ετεοκλής, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ετεοκλήσις, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ετεοκρήτας, oi, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

Ετωναεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

Ετωναεύς, oppidum Boeotiae, πολύκνημος, B, 497.

Ευαιμονίδης, ου, Eumæonis f., Eurypylus, E, 76; A, 809.

Ευαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*

Ευάνθης, εος, pater Maronis, ι, 197.

Ευδοα, insula, B, 535; ναυσικλήνη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Ευγάμμων, Cyrenensis, *Telegoniae scriptor*, p. 584, b.

Ευδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, Π, 176-186.

Ευηνίνη, Eueni, Martis filii, filia, Marpeasa, I, 553.

Ευηνριδής, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.

Ευήνης, Selepii f., princeps Lyrnessi, B, 693.

Ευκππος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.

Εύμαιος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totam ε, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæe adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et iurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in prociis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Ευμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachie scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*

Εὐμολπος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Εὐνιος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Εὐπίθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Εὐρππος, ό, fretum Eubœæ, H. Ap. 222.

Εὔρος, ventus ab oriente flans, B, 145; Π, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.

Εὐρύδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.

Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Πύραξ, ἴσος Ἀρή, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐρύδατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*

Εὐρύγανεια, *Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.*

Εὐρύδαμας, αντος, ό, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, δνειροπόλος γέρον, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.

Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*

Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæe servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæe narrat, δ, 742 sqq. Redeuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæe, adesse herum, ψ, 1 sqq.

Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysses sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.

Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoio princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæe, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoio occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Εὐρύμειδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Eurymi f., Telemus, ι, 509.

Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμὴν in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysem patrata caede, ψ, 153 sqq.

Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Aegypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.

Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλου πόλις, B, 677. 2) Euemonis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, B, 736. Pugnatur, E, 76 sqq.; Z, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, H, 167; Θ, 265. Pugnatur, A, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; O, 392; II, 27. (Axionem Priami occidit, II. parv. fr. 19, p. 599.) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans a N. occiditur, II. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.

Εὐρύσθεύς, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danae pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur T, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; O, 639; λ, 621-626; H, 14, 5.

Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.

Εὐρύτιον, oppidum, pro Aechalia habebatur, fr. 3, p. 590.

Εὐρύτιων, υνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.

Εὐρύτος, 1) princeps Aechaliae, sagittandi peritissimus, B, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — Conf. Aech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591. — 2) Actoris f., princeps Eleorum, B, 621.

Εὐρυπεία, Hyperionis soror et uxor, H, 31, 4 sqq.

Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in H. Ap. 251.

Εὐσσωρος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Z, 8.

Εὐστρησίς, ιος, urbs Boeotiae, B, 502.

Εὐφρημος, Τροζενί f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, B, 846 sqq.

Εὐφρήτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, O, 532.

Εὐφροβος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, II, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, P, 9-60.

Εὐχῆνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, N, 663-672.

Εὐριάλτης, ου, Aloeis s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem viuxit, E, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — Cum fratre Oto et Aeolo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Att. fr. 2, p. 586.

Εὐρώπη, 1) urbs Elis, ad quam fluvius Selleis, B, 659; O, 531. 2) Corinthus, Z, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρουρα).

Εὐφύροι, Ephyræ primæ cives, N, 301.

Εὐεχλῆς, ἥος, Actoris f., Polyinedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, II, 189.

Εὐεχλος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, II, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Y, 474.

Εὐέμων, υνος, Priami f., cæsus a Diomede, E, 160 sqq.

Εὐχένιος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.

Εὐχέωλος, 1) Trojanus, Thalysii f., cæsus ab Antilochio, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.

Εὐχέτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famiosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.

Εὐχέρων, υνος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίνα, ἄων, insulae in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ιεραι, B, 625.

Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; N, 422. 2) Alius, cæsus, O, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 416.

Ἐωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαχρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν πανυπέρτατε πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.

Ζάκυνθος, ὅς ἐστιν, insula, imperio Ulyssis subjecta, B, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); H. Ap. 429.

Ζέλεα, urbs Troadis, sub Ida, B, 824; Δ, 103, 121.

Ζεύς, Διὸς, Διὶ, Δία, et Ζηνὸς, Ζηνί, Ζῆνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, O, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, N, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοῦ πατρός ἐναντίον, A, 533 sq., supremus moderator, ὕπατος μῆστωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; P, 339. Epitheta solita: εὐρύπτα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεγής, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμενής, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τερπικέρανος, ἀστεροπητής, ὠκυβρεμέτης, ἐριγδοῦπος πόσις Ἥρης, ἐριβρεμέτης, στεροπηγερέτα (II, 298), ὠφίζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομραῖος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, B, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; H, 76; K, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptra et θέμιστας, B, 197, 205 sq. Præcones sunt Διὸς ἄγγελοι, H, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνδρῶπων, Δ, 84; T, 224; P, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, O, 308 sqq.; P, 593 sq. Διὸς μάστιγι δαμῆναι, M, 37; N, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiarum, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, N, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, ν, 213. Ἐρκίος, φ, 415. Quercus ei sacra, E, 693; H, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναίος, Πελασγικός, a cultus loco, II, 233. Columbae ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in II. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, H. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, H. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, H. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, N, 449, qui est Διὸς δαριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Y, 215; Sarpedon ex Laodamia, Z, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰταί, κοῦραι Διὸς, I, 604 sqq.; Ἄτη, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, H. Cer. 30 sqq.; sed ob famem terræ inmissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἄτην in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopiis, quo cum diis ierat κατὰ δαῖτα, A, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, B, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διὸς induit sibi Minerva, E, 736. Prohibitis ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensati utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, Α, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, Ο, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, ΙΙ, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, Χ, 167 sqq.; sed laux ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nymphetam Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Ulium Soli concesserat de sociis Ulyssis, Μ, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheii sociorum, procos ulturorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, Ι, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Dearum judicium præcipit*, ibid. *Ἐκτὴν μὲρον ἀθανάσιαν τριβuit Dioscuris*, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos subleuet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, Æth. p. 583, a. *Jovis Herceli in ara occiditur Priamus*, Il. Exc. p. 584, a. *Sallantem induxerat Titanomachie scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemesi in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, Il. parv. fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, Il. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo puniit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; ὄρηκθεν spirat cum Borea, Ι, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, ΙΙ, 150 sq. Est καλασθενός, κεκληγώς, λαβρός, αἰθριός (H. Ap. 433), δισαής, αἰὲν ἔρπυρος.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque oonditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥδῃ, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in cælo, καλίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratii saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνοος Salaminus pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνοος, Althidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, f. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡἷλιος. V. Ἥλιος.

Ἡερίδαια, Alcei uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡερίων, ὤως, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Ζ, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; Α, 366; Ι, 188, etc. 2) Imbrius, Jasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡόνες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡιονεύς, ἦος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thracie princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἥλειος, Elei; eorum bellum cum Pylis, Α, 671 sqq.

Ἥλέκτρα, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojae*, Il. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥἷλιος: ὅς πάν' ἐφοῖ καὶ πάν' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανόνων, φαίδων, φασιμβρότος, τερψίμβρότος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiæ nymphetarum pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλιος, ἶδος, regio Peloponnesi, δια, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρητόνουν Ἑπείοι, ν, 275; ο', 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — *Βουκόλια ibi inspicit Ulysses*, Teleg. p. 583, a.

Ἡδύσιον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡλώνη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἡμαθίη, Macedoniae pars, Ξ, 226.

Ἡμισπέυς, ἦος, Thebei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνοψ, σκος, 1) Trojanus, pater Satnii, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἡκτερος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ε, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτίδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλειδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλείος, adjunct. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλεΐη βῆη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θαρσυνέμενον, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, Α, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἀθῆν, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμφύχτυον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus vitéας υἱωνοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cynnum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. Æchaliæ capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam quærere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρῃ, Juno, Saturni filia, περίεθα θεά, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, ΙΙ, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκόλενος, ἡόχομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (Α, 603), Ἀργεΐη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudes in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 90-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, Α, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, Z, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia nectit quae mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit-Ulysses ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutuata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, Ξ, 153-352. Ab expergefatto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀντίσῃσας Ἀχίλλῃ, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Aenea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡφαιστὸς, fluvius, Batr. 20.

Ἡρακλῆος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυῖεις, κυλλοποδῶν (Φ, 331), πολὺμητις, πολύρρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: donus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, Ξ, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, Ξ, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficium meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλόξ Ἡφαίστιοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἥχῳ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡργένεια, φασγιδόροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, εὐθρόνος, ροδοδάκτυλος, κροκόπελος, φαινολίς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάληα, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσσάδης, Thalsysii f., Echeopolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Œthalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco puniatur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάντρος, Mors, frater Somni, Σ, 231.

Θαυμακίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antemoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναρωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλιδὸν ἔχομένη, Jupiter δάρονος δαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consulat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεούλυμνος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinator reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσιππος, 1) Polyneis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphi f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀμειρόνθος, ἀμειροπῆς, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Forum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypætēs, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Herculis f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡέκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcem vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque et rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
 Θηβαίος, Eniopel pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. — Adject., Thebanus, κ, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
 Θηβαίς, ἰδός, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.*
 Θήβη, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Boeotiae urbs, ἐπτάκυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐυστέρηνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Ἐgypti, ἑκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὠπίκυλος, Z, 416; ὑποπλάκην, 397; ἰαρή πόλις Ἠετίωνος, A, 366 sq., capta et dirupta ab Achille, B, 691; X, 479.
 Θησεΐδαι, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.
 Θησεύς, ἄνθρωπος, heros et princeps Atheniensis, Ἄγει f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.
 Θισση, urbs Boeotiae, πολυτέρων, B, 502.
 Θισσιανός, i. q. Ὀξείαν, in Acheioi ostio, o, 299.
 Θόας, ἄνθρωπος, 1) princeps Ætoliae, Adræmonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbs, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 10, p. 596.
 Θούη, Nereidum una, Σ, 40.
 Θουρίδος, Atticæ oppidum. Θουρίωνος, H. Cer. 126.
 Θουών, ὄνος, 1) Trojanus, Phænopus f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
 Θούσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
 Θούτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
 Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
 Θρασυμήδης, εὐς, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
 Θρασυμήλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
 Θρηάκις, et Θρήκας, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήκην, B, 595. — Penthesilea Θρήσση, Æth. p. 583, a.
 Θρηάκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηάκην Σάμιος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηάκιος πόντος, Ψ, 230.
 Θρήκη, Thracia, ἐρίδωλαξ, A, 222; γ, 485; N, 301, etc. Θρήκηθεν flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
 Θρηάι, nymphae in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
 Θρινάκην, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.
 Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
 Θρόνον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; II. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρούσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
 Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cuius mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
 Θυσσιτιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
 Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
 Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
 Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
 Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
 Θών, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰασρα, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἰάμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
 Ἰάμενη, Metaniræ famula, κείδ' εἰδὼτα, quæ Cererem di- ceteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
 Ἰαμανός, dux Trojanus, M, 139, 193.
 Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
 Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
 Ἰάνθη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes ad- veniunt ad πανήγυριν Apollinis.
 Ἰασπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
 Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Pello- ponnese, H, 135.
 Ἰασίδης, αὐ, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dimetor, ρ, 443.
 Ἰασίων, ὄνος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 125 sqq.
 Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dic- tum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
 Ἰάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Ἰαυλικός, ἡ, urbs Magnesiae, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
 Ἰδαῖος, adj. Ἰδαῖον ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαῖος, II, 605; Ω, 391.
 Ἰδαῖος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamus comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
 Ἰδῆ, mons s. potius montes Troadis, ἡγεμέσσα, ὠλήσσα, πολύπτυχος, πολύπιδαξ, μήτηρ θηρῶν, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Ve- nus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — Ibi iudicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.
 Ἰδης, εὐ, pater Cleopatras, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — Alius, Apharei f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.
 Ἰδομενεύς, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genea- logia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde iurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fugit de eo quædam Ulysses personatus, ν, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἡλυσός, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἡπαιήων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἡσωνίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσων, onos, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείλος, κραναή, τρηχεία, παυπαλόεσσα. Urbs Ὑπονήϊος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adjct. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθάκος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθώμη, urbs Hestiatidis, κλωμακόεσσα, B, 729.
 Ἰάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκτιάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, Y, 238; dux, Γ, 147 (ὄκος Ἄρκος); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλῆϊον πεδίον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, a.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἴλιον αἰτῶ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡνεμέεσσα, αἰπεινὴ, ὀρρυδέσσα, εὐπωλος. Dardanus κτίσας Δαρδανίην, ἐπαι οὖπω Ἴλιος ἱρὴν ἐπὶ τοῦ πεπόλιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακοίλιος οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρσις, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a n. 13.
 Ἴλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucero occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παυπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenes pater, Cycl. p. 601, b.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπας, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰξόνιος, adjct. Ἰξονίη ἀλοχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Eurvti filia, in Æcaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ξανθή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; Η, 8, 6.
 Ἰπασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰπασίδης, Hypænor, M, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰπασος, Soci pater, δαίφρων, A, 450. V. Ἰπασίδαι.
 Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰπποδάμιος, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Y, 401.
 Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypætæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰππόδαμος, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335.
 Ἰππόθοος, 1) Lethi f., dux Pelsagorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰπποκόων, ωντος, dux Thracis, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophonis f., pater Glanci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojan f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰπτόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰπτόνοος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribæa pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰπποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, κ, 2, 36.
 Ἰπποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήσσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρίς, ἰδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεία, ὠκία, ποδήνεμος, αἰόλοπος, χρυσόπτερος. De arcu celesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infelicitur certat cum Ulysse personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρος δίρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophonis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulyssesadiens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus penas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστίαια, urbs Euboeæ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστίνη, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐπίπος, H. Ap. 210.
 Ἴτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφθίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιγένεια, filia Agamemnonis et Clytæmnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauris transfert et immortalē reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰφικλητή βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰφικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.

Ἰρμιόδεια, Alcei uxor, λ, 305.

Ἰρηνός, Dexii f., Græcus occisus a Glaucō, H, 14.

Ἰρις, acc. Ἰρεα, Trojanus, a Patrocle occisus, II, 417.

Ἰρις, ἴδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐχωνός, I, 663 sqq.

Ἰριτίδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.

Ἰριτίων, ὄνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Γ, 382 sqq.

Ἰριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάθυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰριτίδης.

Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.

Ἰωκή κρύσεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθησόθεν.

Καδμητοί, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.

Καδμείωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.

Καδμήης, ἴδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.

Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.

Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.

Καινεῖδης, Cænei f., Coronus, B, 746.

Καινεύς, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.

Καλήσιος, Axylii Trojani famulus, Z, 18.

Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.

Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytiii f., O, 419.

Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.

Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.

Καλλιάρως, urbs Locrensis, B, 531.

Καλλιδίκη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polyætēn, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.

Καλλιθήη, Celei regis filia, H. Cer. 110.

Καλλιχολώνη, tumulus prope Trojam, Γ, 53, 151.

Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.

Καλλιρόη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Καλλιχόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.

Καλύδναι, αἱ, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.

Καλυδών, ὄνος, ἡ, urbs Ætoliæ et ager, αἰπεινή, πετρήεσσα, ἐραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.

Καλυψώ, οὐς, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡόχομος, εὐπλόκαμος, δία θεῶν, αὐδήεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciendi, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sqq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἡμερόεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.

Κάλχας, αὐτός (voc. Κάλχαν, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsumit se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Autide*, Cypr. p. 582, a. *Dianæ tram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pe- destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, Nost. p. 584, b.

Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.

Καπανεύς, ἦος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγακλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.

Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.

Καπανηίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.

Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Γ, 239.

Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.

Κάρες, ὄν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.

Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.

Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡνεμόεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.

Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.

Κάσος, ἡ, insula Ægæi maris, B, 676.

Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνάδνος, N, 365 sqq. Ἰχέλη χρυσή Ἀφροδίτῃ, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytæmnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, II. Exc. p. 584, a.

Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgyllionem, Θ, 305.

Κάστωρ, ορος, 1) Leda et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἡπόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Ida et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis ἐπαρημερον ἀθανασίαν τρέβει*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνήσκει*, fr. 2, p. 592. A Lynceo in quercu latens detegitur et vulneratur, fr. 8, p. 593. Ab Aphidno vulneratus, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ξ, 204.

Κατακλώθες βαρεῖαι, Parcæ, η, 197.

Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Γ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 306, μεγάθυμοι.

Καούστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.

Καφηρίδες πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei perit, Nost. p. 584, b.

Κεάδης, αο, Ceadæ f., Træzenus, B, 847.

Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4. Κεβρίωνες, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patrocle occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727-782.

Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511. Κελάδων, ὄντος, rivus Elidis, ὠκύορος, H, 133.

Κελαινεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio γ, 147, et alibi.

Κελεός, οῖο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυδής), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.

Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δικαιοτάτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.

Κεφαλλήνες, Cephallenæ insulæ habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.

Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, Epig. fr. 3, p. 589. Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphicium genuit, Nost. fr. 3, p. 600.

Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.

Κῆρ, ἦρος, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτω, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἑραλος, B, 538.
 Κήρτιοι, Mysiae populus, λ, 521.
 Κήρσις, ἰδος, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηφισός, Phocidis fluvius, ἰδος, B, 522.
 Κίαννοι, Bithyniae gens, *Hylam quærun et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tolerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
 Κιμμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναιθων, ab nonnullis pro *Ædipodia scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθων ἐν Ἡρακλείῳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedemonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινύρης, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Peres filia, in insula *Æaea*, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυάρμαχος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήσσσα, διαδάσων. — *Filius ejus ex Ulysses Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelope et Telemachus, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
 Κισσιός, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσιός, δ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόεσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλεῖτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, o, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐχόμεναι, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Boeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Ne-reidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephali uxor, Nost. fr. 3, p. 600.*
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, εἶα, A, 113. Ab *Ægisto* seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. *Cassandram ipsa interfecit, 422. — Cum Ægisto occidit Agmemnonem et ab Oreste occiditur, Nost. p. 584, b.*
 Κλυτίδης, ου, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, o, 539.
 Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Γ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόννης, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiae min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδροος), 396 (Μινώϊος).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοῖρανός, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
 Κοπρεὺς, ἦος, Mycenæus, Periphætæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex, Theb. fr. 6, p. 588.*
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρνεὺς, B, 570. Κορινθῶν, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
 Κόροιβος, ad *Cassandra ipsi desponsatæ nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.*
 Κορωνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Camei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronice in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo, Min. fr. 5, p. 590.*
 Κόων, υνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κόως, Cos insula, εὐναϊομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανών, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταίτις, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, οντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Hæmon, Æd. fr. 3, p. 587.*
 Κρεώφυλος, Samius, qui Οἰχαλίας ὠωσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
 Κρήθεὺς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
 Κρήθων, υνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αἱ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; Ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτερεκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (Ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται), insula Creta, ἐκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλὴ καὶ πύρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖται, N, 453; v, 256, 260; Ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; p, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόεσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖστος, Trojanus, a Megele occisus, O, 523.
 Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, ao et eo (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, υνος (ονος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 595.*
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, o, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniæ, B, 855.
 Κρέατος, Actoris s. Neptami f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κρήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriæ, pater Eumæi, o, 413.

Κτήσπιος, unus procorum ex insula Same, v. 287 sqq.; occiditur, χ, 270, 285 sqq.
 Κυθήνη, soror Ulyssis, o, 362 sqq.
 Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio γ, 144.
 Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
 Κυθήρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθρα, O, 432; ι, 81. Κυθήρεον, O, 438.
 Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.
 Κύκλος ἐπικὸς, ejus reliquiae, p. 581-601.
 Κύκλωψ, ωπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὕπερνηορέοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulysses, excarnatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; ν, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres gentili ex Γῆ et Urano, Cycl. p. 581, a.
 Κύκνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; γ, 270; Φ, 331.
 Κύμη, Asiae minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
 Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
 Κυμοθήη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχος, H. Ap. 17.
 Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παῖπαλός).
 Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.
 Κυπαρισσῆς, ἡντος, δ, urbs in ditone Nestoris, B, 593.
 Κυπαρίσσιος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
 Κύπρια ἐπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κύπρια scribebant, p. 581, a.
 Κύπρις, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
 Κυπρογενής Κυθήρεια, Venus, H. 9, 1.
 Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, A, 21.
 Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.
 Κύρος, ἡ, urbs Perthabiae, B, 748.
 Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
 Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.
 Κώρυκος, Ioniae promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
 Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, B, 677. Conf. Κῶς.

Α

Αἶα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
 Αἰάρκης, εὖς, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
 Αἰέρτης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρας alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Εἰ ταφῆον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; o, 352-356; π, 138-145. Emerald Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, o, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conservat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
 Αἰσρητιάδης, εω, Laertae f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
 Αἰστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis perire. V. 81 sqq.
 Αἰστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, κ, 82; ψ, 318.
 Αἰστρυγών, Antiphates, κ, 106, 199.
 Αἰκεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; o, 1; φ, 13.
 Αἰκωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
 Αἶμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
 Αἰμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.
 Αἰμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
 Αἶμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; γ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.
 Αἰόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, γ, 460.
 Αἰοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Αἰοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura extincta, Z, 197 sqq.
 Αἰοδίχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
 Αἰοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.
 Αἰοθήη, Αἰτῆ filia, mater Lycæonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.
 Αἰσκόων, ὦντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.
 Αἰομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.
 Αἰομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, γ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.
 Αἰπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.
 Αἰρίσσα, urbs Pelasgica in Aëolia, ἐριβῶλαξ, B, 841; P, 301.
 Αἰσάνκριτος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, P, 344.
 Αἰωῶδης, εὖς, proculus, ceteris minus improbus, θυσοκός, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Αἰωάνκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Αἰκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
 Αἰλεγες, οἱ, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, K, 429; γ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
 Αἰοντιάς, ἥος, Coronii f., dux Graecus, B, 745 (δῆος Ἀρηός); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
 Αἰσθίς, ἰδος, Lesbia, I, 129, 271.
 Αἰσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθήη, H. Ap. 37. Αἰσθόθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob cædem Thersitæ, Aeth. p. 583, a.
 Αἰσθης, Mytilenæus (aliter Pausan., p. 598, a), cujus

Ilias minor cum Excidio adjuncto : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
 Λευκάδιος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniæ, Alc. fr. 9, p. 589.
 Λευκάς, ἄθος, πέτρῃ, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
 Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Æth. p. 583, b.
 Λευκίππη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Λεύκιππος et Λευκίπποιος δάμαρ, Ap. H. 211.
 Λευκοδὲη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tania opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
 Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
 Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
 Λήθος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
 Λήϊτος, dux Boeotum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
 Λήλαντον πεδίον, in insula Eubœa, H. Ap. 220.
 Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθή, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiētes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστυ, Ξ, 281; εὐκτιμένον πτολίεθρον, Θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυγδαλέσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.
 Λητοδὲς, ου, Latouæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
 Λητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδὲς); II, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318.
 Auxiliarii Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλίπαρτος, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.
 Λιβύη, Africæ pars, δ, 85; ξ, 295.
 Λικύμνιος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
 Λίδαία, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Λιλαίηθεν, H. Ap. 241.
 Λιμνώρεια, una Nereidum, Σ, 41.
 Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
 Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
 Λιταί, ὧν, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.
 Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
 Λυγκεύς, ὧς, Aphareii f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
 Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινόεις, B, 647.
 Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. I, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.
 Λυκηγενής, ὅς, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
 Λυκίη, regio Asiæ minoris : cujus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριβώλας, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηνδε, Z, 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
 Λύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glaucō ducti, B, 876; Z,

194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀγχίμαρχται, Θ, 173.
 Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
 Λυκομήδης, εος, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.
 Λυκοόργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθειον Νυσήιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφόνιοι Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
 Λυκορόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Λύκος, cujus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.
 Λυκοφρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱκέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
 Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
 Λύκων, ωνος, Trojanus, a Peneleo occisus, II, 335-341.
 Λυρνησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypriis, p. 582, b.
 Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
 Λωτοφάγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
 Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐαδος, a nom. Μαΐα, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐαδα καλλιπέδιλον, 57.
 Μαϊάνδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
 Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, II, 194.
 Μαΐρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Procti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.
 Μαίων, ονος, Hamonis f., ab Eleocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
 Μάκκαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
 Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et al Μάλεια, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
 Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
 Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
 Μαραθῶν, ὧνος, vicus Atticæ, η, 80.
 Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
 Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, II, 319 sqq.
 Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, ι, 552-561.
 Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
 Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysssem in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
 Μάστis, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
 Μαστοριδής, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
 Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
 Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dexteritate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.
 Μεγάλης, ου, Megæ f., Perimus, II, 695.
 Μεγαμειδής, αο, Megamedis f., ἀναΐς, pater Pallantis, H. Merc. 100.
 Μεγαπένθος, εος, Menelai f., quem, absente Helena, ex ministra genuerat, τηλέγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
 Μεγάρη, filia Creontis, Hercules conjux, λ, 269 sq.
 Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admelo vulneratur in expugnatione Trojæ, II. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδεών, ὄνος, δ, oppidum Bœotiae, B, 501.
- Μέδων, ὄνος, 1) Oiliei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycii, Hectoris auspiciæ sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regie domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελάμπους, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθεύς, V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssē, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθῶ, οὖς, Dolii filia, soror Melanthis, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominiæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssēs incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανίπη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, Atth. fr. 3, p. 586.
- Μελάντιπος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μελας, ἄνος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Μελεάγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Prote-silæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλης, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοινος, H. 8, 3; ἱερὸς, Ep. 4, 7.
- Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, δ.
- Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητήριος, δουρικλυτός, κυδάλιμος, ξανθός, βοὴν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj. B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssē, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad patris concilium venit ἀντίμαχος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra querit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præcuris insomnis, K, 25 sqq. Ulyssēm periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulyssē agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphobī, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, o, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, II. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθέης, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, II. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achilles, II, 173-178, αἰολοθώρηξ.
- Μενοιτιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menœtii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενοίτιος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενοίτιου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντις, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 288, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssēm in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης, ου, Mermēri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.
- Μέρορες, insulæ Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέροψ, σπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μέσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήρων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.
- Μεσσηίς, ἱδός, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐύζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεα, Æλæ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Exonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
 Μηδειακάστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
 Μηδώνη, eadem quae Μεδώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
 Μηκιστεύς, εὖς, et εὖας, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euriali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Œdipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
 Μηκιστιάδης, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
 Μηλόβοις, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, πανσπερως, H. 32, 1.
 Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Μήρων, E, 43.
 Μρονίη, Maonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
 Μρονίς, ἰδως, Maonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
 Μρωγής, αο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
 Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
 Μίδεια, oppidum Boeotiae, B, 507.
 Μίδης, εω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
 Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
 Μίμης, αντος, mons Ioniae in mare procurrens, ἡμερόεις, γ, 172; παιπαλοεις, H. Ap. 39; ὕψικρημος, Ep. 6, 5.
 Μινυάς, ἄδος, sive *Phocais*, carmen in Cyclo positum, *cujus fragmenta v. p.* 590.
 Μινύας, ου, *Clymenes pater*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
 Μινύειος, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυήιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήιος, Elidis fluvius, Α, 722.
 Μινυώιος, Minois. Κνωσσὸς Μινυώιος, H. Ap. 396.
 Μίνως, ωος, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (ἀριστὴς Διός); ρ, 523. Μίνω accus., Ξ, 322; ὀλοόφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. judex apud inferos.
 Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
 Μνήσος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
 Μοῖρα, Parca, passim. cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
 Μολίονε, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cleatus, Α, 709, 750.
 Μολίων, ονος, Thymbraei Trojani auriga, Α, 322.
 Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
 Μόρυς, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Ξ, 514.
 Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, Α, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, H, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, Υ, 472. 4) Dulichius, Amphilocho proci famulus, σ, 422 sq.
 Μούσα, Musa, invocator, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et scapissima in Hymnis. Θεά Α, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali Α, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγατρεις); Α, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyris παῦσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶων θεράποντας, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum, Æth. p.* 583, a. *Thamyris gloriatione eas lædit et punitur, Min. fr.* 1, p. 590.
 Μούρων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίτοκος.

Μύδων, ωνος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilochō, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
 Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
 Μυκαλήσος, ἡ, urbs Boeotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
 Μυκηναῖος, adject. O, 538. Μυκηναῖος, 643.
 Μυκῆνη, 1) urbs Argolidis, εὐατρίμενον πτολίεθρον, B, 569, εὐρυάγρια, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; Α, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκῆνηθεν, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceanī nepti, Cycl. p.* 601, b.
 Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
 Μυρίνη (Amazon), πολύσκαρμος, de cuius tumulo B, 814.
 Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλτορες, T, 278; φιλοπτόλεμοι, Π, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in Π.
 Μύρτινος, ου, ἡ, oppidum Elidis, B, 616.
 Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι); Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); O, 287; N, 5 (ἀγχιμαχόν), quo postremo l. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
 Μῶμος, deus, σύμβουλος Jovi, in Cypris, fr. 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitur.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
 Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
 Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
 Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopium in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
 Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitum expectatum Ulysses lavacro, vesto et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
 Ναυτεὺς, εὖας, nobilis Phæax, θ, 112.
 Νέαιρα, nymphe, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
 Νείδος, fluvius Ægypti, ab Homero ὁ Αἴγυπτος dictus. *Ad eum armanlur Danaī filiae*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
 Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omnis generis animarum se permutat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
 Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro cum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *Il. parv. p.* 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercei*, *Il. Exc. p.* 584, a. (*Aliter Lesches p.* 599, a.) *Andromachen premio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interficit*, *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. *Pedestri itinere redit, Thetidis suasu, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phænice in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
 Νεοταχεῖς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
 Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
 Νεστορίδης, αο, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδαι, Π, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, opus, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Graecorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λεγὸς ἀγορευτῆς, γέρων, ἱππηλάτης, ἱπποπότης, Γερῆνιος, ἀγαυός, ἡδυπατής, οὐρός Ἀγαυῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epéis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora caesorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantem, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, praemio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum iudicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacae, ὕλην, α, 186.

Νηϊς, ἰδοῦς, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀδραδαρή, Z, 22; νύμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; γ, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλεόνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αὐ, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑὸς et ἑος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethēi f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiae elocandae. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεῶν μῆστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλθυμος, ἀγαυότατος ζωόντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αὐ et εἰω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑὸς, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἥος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηϊδες, filiae Nerei, deae maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριος, ἡ, εὐκρίμενον πτολίεθρον Cephal lensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacae, εἰσοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sqq.; κατακειμένον ὕλη, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νηραιή, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalī filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se praetulit Latonae, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νηρεὺς, ἑὸς, Charopis f., princeps insulae Symae, pulcherrimus Graecorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νῆσα, urbs Bvotiae, ζαλήη, B, 508.

Νῆσος, nobilis Dulichius, pater Amphionomī proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, οὐός, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίωv, οὐός, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δραστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλυστα καλά νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πῖσσα, γ, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὐρεῖν, H. Merc. 244. Νηϊδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύστιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, δινῆεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σάκμανδρον, γ, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυρόπος ἀγροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀγγηστός, ὁ, urbs Bvotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχεποῖς, H. Merc. 88, 190. Ὀγγηστόνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga casus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Praeco Graecus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑὸς et ἥος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertae f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαίφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολυάινος, κυδάλιμος, δουρικλυτός, πτολίπορθος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes agere ei persuadet, ut expeditionis Trojanae sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui praefecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulae et urbes ι, 21-27, cum navibus μωτοπαρῆσις, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 186 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditonem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquedum pranderit copias, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum iudicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopium terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æeam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Rectum in Æeam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdim, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphea benignissime exceptus amatur et diu invitatus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ,

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem*, Cypr. p. 582, b. *Palamedem aquis demergit*, fr. 16, p. 594. *Achillem a cæde Thersitæ purgat*, Æth. p. 583, a. *Armorum iudicium incipit*, ibid. b. *Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi*, Il. parv. p. 583, b. *Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint*, fr. 4, 5, p. 596. *Helenum ex insidiis capit*, ibid. *Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat*, ibid. *Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator*, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. *Cum Diomede Palladium rapit*, ibid., coll. fr. 9, 596. *Vulneratus a Thoante*, fr. 10, ib. *Maroneæ eum offendit in reditu Neoptolemus*, Nost. p. 584, b. *Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia*; ubi proci sepeliuntur a suis; *Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit*, p. 584, b. *In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit*. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxarès, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Cirpen perfertur, p. 585, a. *De filiis ejus conf.* p. 601, a.

Ὀδυσσεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo casus, N, 363 384, 772.

Οἰδιποδεία, vel Οἰδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδιπόδης, αο, Edipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypriti carminibus narratum*, p. 582, a. *Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit*, Ed. fr. 2, p. 587. *Ulyssis filius imprecatur, quas et qua causa*, Theb. fr. 2, 3, p. 587.

Ὀϊκλῆς, ἦος, s. Ὀϊκλῆϊς, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Ὀϊλέως, ἦος, 1) princeps Locrensiū, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Ὀϊλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; Π, 330; Ψ, 759.

Οἰνείδης, αο, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνέως, ἦος, Porthei f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa*, Theb. fr. 6, p. 588. *Ei insidiantur Melanis filii*, Alcm., fr. 8, p. 589.

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, ου, Cænopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Anii filie, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνώ, ους, earum una, ibid.

Οἰνώφ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰοκλος, *Ascræ nymphæ f. ex Neptuno, Ascræ urbis conditor*, Atth. fr. 2, p. 586.

Οἶτυλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχαλιεύς, ἦος, Oechaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίη, θεν, 596. — Οἰχαλία, ὠωσις, carmen in Cyclo positum,

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Æchalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.
 Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχεῖα, B, 717.
 Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
 Ολύμπιος, de Jove passim; Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
 Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
 Ολυμπος, et Οὐλυμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννηφος, νιφάεις, αἰγλήεις, πολυδεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Aloidae, λ, 315.
 Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
 Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, Π, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
 Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
 Ὀπόςεις, ὄντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
 Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
 Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
 Ὀρδαῖος, Trojanus, N, 791.
 Ὀρθη, urbs Thessaliæ, B, 739.
 Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
 Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.
 Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
 Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.
 Ὀρσίλοχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cuius filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
 Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅθι τροπαὶ ἡλίου). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
 Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινυέας, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
 Ὄσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
 Ὀτρεύς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
 Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, Υ, 383, 389.
 Ὀτρυντεύς, ἦος, pater Iphitionis ex nymphâ, Υ, 384 sqq.
 Οὐκαλέγων, ὄντος, Trojanus senex, Γ, 148.
 Οὐρανίη, nymphâ, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Οὐρανῶνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
 Οὐρανός, Coelus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῆ, in Cyclo, p. 581, α.*
 Οὔτις, accus. Οὔτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
 Ὀφελίστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
 Ὀφέλιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
 Ὀχῆσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασίων ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παῖήρων, ὄνος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
 Παῖβι, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
 Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοχοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, Π, 287 sqq.; δολιχεγχεές, Φ, 155.
 Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A, 338-369.
 Παιονίη, regio, ἐριβώλαξ, P, 350; Φ, 154.
 Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
 Παλαμῆδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, ib. p. 583, α, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
 Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, Il. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, Il. Exc. fr. 3, p. 599.
 Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; Γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.
 Πάλλας, ἀντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
 Πάλλυς, υος, Trojanus, N, 792.
 Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.
 Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanius : v. Hymnum 18 in eum.
 Παναχαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.
 Πανδάρκος, Meropis f., Aedonis filii pater, τ, 518; υ, 66.
 Πανδάρκος, Lycaonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
 Πανδή, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
 Πανδίων, ὄνος, Græcus, Teucri socius, M, 372.
 Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
 Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, Π, 808; Σ, 250.
 Πανδύλλης, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
 Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
 Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχόρος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κατετός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
 Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
 Παρθένιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
 Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
 Παρθενόπατος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
 Πάρις, υος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
 Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφάεις), 393, 521; H. Merc. 555.
 Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρῆτη, H. Cer. 493.
 Παρράσιη, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
 Πασίθεη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Σ, 269, 276.
 Πατρόκλης, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἦα, υος. Πατρόκλης et Πατρόκλης, Menœtii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλῃτωρ, ισόθεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menœtii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam Il.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequia et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεόφιν μήστορ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.***
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπισται, μεγάλοι, Ε, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.**
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.**
- Πειραιδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.**
- Πειραίος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.**
- Πειρίθοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypœtae pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatum a Centauris, sed pluribus ρ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.***
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Υ, 484.**
- Πεισανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polyctoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.**
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.**
- Πεισήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.**
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachus in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.**
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.**
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233. Πελασγικόν ἄργος, B, 681.**
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.**
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.**
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.**
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.**
- Πέλοψ, οκος, avus Agamemnonis, Tantalii f., B, 104 sq., πλήξτεπος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.**
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, α.**
- Πεπάρθος, insula Ægæi maris, ἀγχιάλη, H. Ap. 32.**
- Περαιβοί. V. Πεῖραιβοί.**
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Q, 700.**
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.**
- Περίδοια, 1) Accessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoï filia, Oleno destructa Ceneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.***
- Περικλῆς, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.**
- Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.***
- Περιμήδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.**
- Πέρμεος, Megæ f., Trojanus, II, 695.**
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.**
- Περικλῆς, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.**
- Περικώσιος, Percotes incola, B, 831; Z, 30; A, 329.**
- Περικώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.**
- Πεῖραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί); H. Ap. 218.**
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.**
- Περσεύς, ῆος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.**
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.**
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐπαινῆ I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγαστῆ, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλῆν.**
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.**
- Περσιάζδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.**
- Πετεών, ὄνος, vicus Bæotiæ, B, 500.**
- Πετεώς, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.**
- Πήδατον, τό, locus Troadis, N, 172.**
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.**
- Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινῆ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Υ, 92. — *Quod narrabitur in Cypris, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594.* 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.**
- Πηδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.**
- Πηλεῶν, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.**
- Πηλεΐδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.**
- Πηλεῖων, ὄνος, idem.**
- Πηλεὺς, εος et ῆος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηλάτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.***
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.**
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.**
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; Υ, 277; Φ, 162; X, 133.**
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰνοσίφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.**
- Πηνειός, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.**
- Πηνέλεος, et Πηνέλεως, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnati, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.**
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίρρων, ἐχέρρων, ἀμύμων, πολύδερος. Absente Ulysse a prociis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,**

- β, 87-110, et alibi. Phemium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen po-
nit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulysse ad Circen abducitur a Telegono, ejus-
que fit uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
a, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Ar-
cesilaum.*
- Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὖς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
- Πιδύτης, Percosius, Z, 30.
- Πιερία, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερήθεν, 85.
- Πιτθεύς, ῥος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
- Πιτυαία, urbs agri Trojani, B, 829.
- Πλαγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πλάκος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω
ὕλησσι, Θήβη Ὑποπλακίη, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Platææ, urbs Boeotiae, B, 504.
- Πλειστήνης, οὖς, *Helene filius, fortasse in Cypris, fr.*
21, p. 595.
- Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Etolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πλευρώνας, adj. Ψ, 635.
- Πλητάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
- Πλοῦτος, (Cereris et Iasionis t.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.
- Πλουτώ, οὖς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
Π, 150 sq.; T, 400.
- Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.
- Ποδάρχης, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).
- Ποδῆς, οὖς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.
- Ποιδάντιος υἱός, Ποιδάντιος filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, κ,
224 sq.
- Πολυαιμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopæon, Θ, 276.
- Πόλυδος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, σ, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύδωμνα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυδέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.
- Πολυδέυκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγαθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —
- Ἀθάνατος, ἔως Ἀρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.
- Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Velustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.
- Πολυθερσείδης, ου, Polytheris f., Ctesippus, χ, 287.
- Πολύτιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenor-
is, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.
- Πολυκτορίδης, αὖς, Polycitoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
figit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argeæ f., Π, 417.
- Πολυνείκης, εὖς, Œdipi f., cum Tydeo Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.*
582, a. *Patri mensam et pocula apponit quæ ille non*
vult, Theb. fr. 2, p. 587.
- Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύξεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Elcorum, B,
623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et cra-*
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nus, H. Cer. 154, 477.
- Πολυτένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulo
mactatur, H. Exc. p. 584, b.
- Πολυπημονίδης, αὖς, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυπότης, αὖς, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnat, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jactit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-*
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, a.
- Πολυρεΐδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.
- Πολύρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.
- Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντεύς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.
- Πορβεύς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὄνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαλήνοχος, ἐνοσίχθων, κυανογαῖτης,
et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest cam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Tempa
habet in Geraesto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδήϊον.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
donti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.
Iratus Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxillum iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyræam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit immisissis fluviiis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob ex-cæcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopicis reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vetus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi forma indutus genuit ex Erinye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*

Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄλσος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Πουλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; II, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράκτιος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνεϊος οἶκος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.

Πριάμης, αἶος et εἶος, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.

Πρίαμος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεῶν μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Herci, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regis, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.*

Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδοήτωρ, opos, Areilyci f., dux Bæotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.

Πρόδος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προδών, ωνος, Trojanus, Ξ, 515.

Προῖτος, rex Argivorum, Antææ maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*

Πρόκρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephal, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*

Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.

Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, II, 399.

Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμενός, έως, nobilis Phæax, θ, 112.

Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωρεύς, έος, nobilis Phæax, θ, 113.

Πρωτεσίλαος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἥρως Ἀρχίος, μεγάθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; II, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*

Πρωτεύς, έως, deus marinus, Neptuni ὑπόδαμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτώ, ούς, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Theasaliæ, λεχεποιός, B, 697.

Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.

Πυγμαῖος, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.

Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πυθώ, gen. ὠνος, dat. θοῖ, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήεσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.

Πυλαμένης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλαιος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάργης, αἶος, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, II, 696.

Πυλήνη, urbs Etolica, B, 639.

Πύλιος, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; o, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, έος, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.

Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθός, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, Δ, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, o, 226; ιερῇ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.

Πύλων, ωνος, Trojanus, M, 187.

Πυραΐχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, II, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνθεμόεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, II, 416.

Πυριφλεγέων, οντος, fluvius Orci, x, 512.

Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomedæ, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

Παδάμανθος, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ξανθός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Πείνη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, Σ , 203; Hecates, ἡέκατος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πέη λιπαροκρήδεμος.

Πεῖθρον, portus in Ithaca, α, 186.

Πῆναϊα, insula Delo vicina, πετρήεσσα, H. Ap. 44.

Πήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.

Πηγήνωρ, opus, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.

Πῆσιος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.

Πίγμος, Thrax, Piræ f., occisus, Y, 484-489.

Πίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.

Πόδεια, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.

Ποδῖος, fluvius Troadis, M, 20.

Ποδῖοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.

Ποδόπη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Πόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.

Ποῶ, οὐς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Πύτιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαδάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.

Σαϊδῆνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.

Σαλαμίς, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.

Σαλμωνεύς, ἦος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.

Σάμη, insula prope Ithacam, in ditione Ulyssis, α, 246; τ, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.

Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; παιπαλώεσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρητική, Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήεσσα); H. Ap. 34.

Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.

Σαρπηδών, ὄνος, et ὄντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophontis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnatur, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Σ , 426. Mortem ejus prædicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.

Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.

Σατνιόεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Σ , 445; Φ, 87.

Σάτνιος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, Σ , 443.

Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.

Σειρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σειρήνοτι, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.

Σελαγος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.

Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σελητιάδης, αο, Selepii f., Evenus, B, 693.

Σελλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyrum (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.

Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.

Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Σ , 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2, 26, 5.

Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.

Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.

Σθενέλαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, II, 586.

Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241, 274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.

Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ καιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.

Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.

Σιδών, ὠνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*

Σικανίη, Sicilia, ω, 307.

Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.

Σικυών, ὠνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).

Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Y, 53; Φ, 307 sqq.

Σιμοείσιος, Anthemonis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.

Σίντιες, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίοφωνοι, θ, 294.

Σίνων, ὠνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 14, p. 597.*

Σίπυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, δεῖ φασι νυμφῶν ἔμμεναι εὐνάς.

Σίσυφος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.

Σκαιαί πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.

Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.

Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.

Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Y, 74; δινῆεις, βαθυδινῆεις, ἡϊόεις, εὐρέοος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384: v. Ξάνθος.

Σκάνδεια, portus Cytheræ insulæ, K, 288.

Σκάρφη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.

Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.

Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰτιά, I, 664 (Εὐνήος πτολίεθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνδε, II. parv. fr. 6, p. 596.*

Σκῶλος, vicus in Boeotia, B, 497.

Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σμινθεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.

Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.

Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλμοι, Z, 184, 204; ε, 283.

Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Ἐκάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεῖται, καλλιγύνακα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Ἐκάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Ἐπειὸς, οὗς, Nereidum una, Σ, 40.

Ἐπειῶν, οὗς, *Antii filia*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐπεργεύς, fluvius Thessaliae, Ἀράμας, cujus filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Ἐραστὸς, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, haec accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Ἐράφωλος, Bacchi f., Rhœus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Ἐρένοψ, οπός, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Ἐρέντορ, ορός, πρᾶκο, χαλκεόφωνος, E, 785 sq.

Ἐσχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore caesus, O, 329.

Ἐστρίνη, oppidum Arcadiae, B, 606.

Ἐστράτιος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Ἐστρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Ἐστυμφίος, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Ἐτὺξ, υἱός, ἡ, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Ἐτύρα, τὰ, urbs Euboeae, B, 539.

Ἐύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμφην.

Ἐύμπεψ, ἰβός, daemon, καμίνω δηλοτήρ, Ep. 14, 9.

Ἐυρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Ἐφῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Ἐπίγξ, γγός, de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodice scriptor, fr. 3, p. 587.

Ἐχέδιος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis f., O, 515.

Ἐχερίη, insula Phæacum, ἐπίβωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Ἐχονίος, urbs Boeotiae, B, 497.

Ἐώκος, Trojanus, Hippasi f., ἰσθόος φός, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, σος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύβιος, πρᾶκο Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantalus f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐπίβωλαξ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Σ, 279.

Τάρρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, Scythiae civitas, quo Iphigenia a Diano transfertur, Cypr. p. 582, b.

Τάφιοι, ἰσολαί insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, ληστοπαρες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 428; π, 426.

Τάφος, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγίη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τειρεσίας, αο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultatur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b.

Τεκτονίδης, αο, Tectonis f., Polynæus, 0, 114.

Τελαμών, ὄνος, Ἄεσι f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucris, ἀγανός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Atth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, αο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; Δ, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελεφούσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Brinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελεφούσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, Δ, 625. — Eo adventunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto, II. parv. p. 583, b.

Τενόρηδων, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesium, B, 756.

Τερπιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθρας, αντός, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῳ ὁρμήν); Σ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preces oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὠκεοπέη, a qua Τευμησιός vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησιός, δ, Boeotiae oppidum, λεγεοπέης, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηδός, ὄος, uxor Oceani, μήτηρ, E, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, Euegammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab illo occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelope fit conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαρος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.

Τηλέδαρος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulysses ex Penelope f., θεοειδής, πεπρωμένος, quo vix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitis speciem induta, spe patris reducitur excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inecia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Inadidit procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissus, per Pheras et Pythum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave impulsus, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-321.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, ρ, 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνευόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidias frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, ϕ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum; ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanix patefere*, *Cypr.* p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circe avehitur, quam in matrimonium ducit*, *Teleg.* p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, *fr.* 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέτολος, ἥ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ϕ, 318.

Τηλεπίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τήλερος, Herculis f., *Mystæ rex, Græcis Teuthrantiam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojanæ*, *Cypr.* p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, *Il. parv.* p. 583, b; *fr.* 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ἑδος αἰτό.

Τηόγετον, mons Laconix, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscurus, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr.* *fr.* 8, p. 593.

Τιβωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, 1.

Τίρυνς, υθός, urbs Argiva, τευχόδεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cuius fragmenta v.* p. 585.

Τίτανος, mons Thessalix, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessalix, Peneo influens, non miscens se, ιμερτός, B, 751-755.

Τίτανες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταγάρμοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτωός, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τηλεπόλεμος, 1) Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Lycimnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, Η, 416.

Τιδώλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, νιδίος.

Τρηχίς, ἴνος, ἥ, oppidum Thessalix, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, *Min.* *fr.* 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίχη, urbs Thessalix, ιππόβοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίσπης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίσπος 213.

Τριτόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; Υ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροίζην, ἴνος, ἥ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίζηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεία, εὐρύγεια, εὐπυργος, εὐτείχεος, ὠκύπυλος, ἐρεβδάει, ἱερή. De muris v. Πισσείδων. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαταί. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηδε, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, *Il. Exc.* p. 584, a; *qua nocte*, *Il. parv.* *fr.* 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Ὀχλαίσκεπτοι, Z, 442; Η, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojanæ. Epitheta: μεγάλῃμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφίαιοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκάρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, ψύχοθωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, *Cypr.* p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, *Il. parv.* p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, *Il. Exc.* p. 584, a.

Τρωιάς, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; Η, 831; λήϊδος Τρωιάδος, v. 263.

Τρωϊκός, ἥ, ὄν, adj., K, 11; Π, 369; P, 724, etc.

Τρωίλος, Priami f., ἱπποδάμους, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, *Cypr.* p. 582, b.

Τρώος, η, ου, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἥ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, εός, Cenei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filix maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos misus juvenis a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδή); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat*, *Alcm.* *fr.* 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Leda, pater Dioscurorum et Clytæmnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Paridem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, *Cypr.* p. 586, b.

Τυρσηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, Η, 6, 8.

Τυρώ, οὐς, Salmonei, filia pulcherrima, Crethæi uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia palatna Nestoris, β, 120.

Τυφάων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυφώεις, εός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀπίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, Η, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδή, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, Herculis amasius, perditus, a Cianiis quaeritur, *Min.* *fr.* 4, p. 591.

Υλη, urbs Boeotix, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἱχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Ithymoneus, Α, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπείρων, ονος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur*, *fr.* 2, p. 589.

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, opus, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερήνη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, ao, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, opus, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terrae et Caeli filius. Ap. Hom. saepe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέρλαος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Ὑπέρρας, αντος, *Euryganeae pater, (Ed. fr. 2, p. 587.*
 Ὑπνος, Somnus, frater Thanatoio, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποθήβαι, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονήϊος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacae urbis, γ, 81.
 Ὑποπλακίη Θήβη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκιος.
 Ὑρή, oppidum Boeotiae, B, 496.
 Ὑρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ὑρτακίδης, ou, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑρτακος, princeps Trojanus, Arisbae, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτιος, Gyrtiae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, opus, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, nymphe, filia Solis ex Neaira, μ, 131 sq.
 Φαέθων, opus, equus alter Aurorae, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniae, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriae insulae habitatores, ἀγαυοί, ἀμόμονες, μεγάθυμοι, φιλήρεστοι, ναυσικλυτοί. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopas, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitat securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terrae, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Mirae naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuneo, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, opus, Asii f., senex Abydenus, plurimum filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινών, ouς, nymphe, socia Proserpiniae, H. Cer. 418.
 Φαίνοτος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ή, urbs Cretae, B, 648; γ, 296.
 Φάλλης, ou, Trojanus, N, 791; ab Antiocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρις, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ή, insula proxime Aegyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιάδης, ou, Phaustii f., Apisaon, A, 578.
 Φειά, ας, urbs Elidis, H, 135.
 Φειδας, αντος, dux Boeotorum, N, 691.
 Φειδιππος, Thessali f., dux insularum quorundam Graecorum, B, 678.
 Φειδων, ωντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεας, ou, ή, urbs Arcadiae, B, 605.
 Φεραι, 1) urbs Thessaliae, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajae, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρειλος, aedificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ητος, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρυσσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φημιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcat Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχνηντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὀρεκάρτοι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniae, ζάθειαι, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρή ἐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, ao, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, ἀκρόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliae, ditio Pelei, βωτιάνειρα, ἐριδωλας, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηνδε, A, 169; T, 330. Φθίηρα, 323.
 Φθίοι, Phthiotae, N, 686, 693, 699.
 Φηλητορίδης, ou, Philetoris f., Demuchus, γ, 457.
 Φιλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum praebet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, ao, Paeantis f., princeps partis Thessaliae, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem graecum in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni valicinium a Diomede e Lemno reducitur et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοώπις, H, 10.
 Φιλομηδεΐδης, ou, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulyse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλόρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauro ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγύαι, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηρισίδας ἐγγυθί λίμνης, ὄδρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγύας, ou, rex Thessaliae, pater Coronidis, matris Esculapii, H, 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοίβη, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Φοίβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phoenicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοίνιξ, ικος, 1) pater Europae, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., praceptor et amicus Achil. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achileum missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρον ἱππηλάτα, H. Ap. 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phoenicius. Φοίνιξ ἀνήρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, nautae et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυπαίπαλοι, τρώκται, matrem Eumaei et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phoenicia mulier, ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυία, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbi, pater Diomedes concubinae Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολέμαρχος, Ξ, 490. 3) Triopae f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosae, α, 72; Φόρκυος λιμήν, ἁλίοιο γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phaenopis f., dux Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαρῶων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φορκυονος λαοί, de Cymaeis in Eolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δια, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπῳλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.
 Φρυγία, terra, ἀμπελόεσσα, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.
 Φυλάκη, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; ο, 236.
 Φυλακίδης, αο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.
 Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, ο, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.
 Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191.
 Φυλείδης, αο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.
 Φυλεὺς, ἦος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175. Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.
 Φυλῶ, οὺς, ministra Helenæ, δ, 123, 133.
 Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.
 Φωκαὶς, ἰδος, s. Minyas, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590.
 Φωνεὺς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
 Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.
 Φῶκος, Ἰακί f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, (ἰδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætolia, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.
 Χαλκιδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.
 Χάλκιων, υνος, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.
 Χάρις, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότεροι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — Cypr. fr. 11, p. 594, bis.
 Χάροπος, princeps Symæ, insulae, pater Nirei, B, 672.
 Χάροψ, σπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.
 Χάρυδης, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, δλοῇ, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.
 Χάρων, υντος, portitor Orci, Min. fr. 4, p. 590.
 Χείρων, υνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, II, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.*
 Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.
 Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμαιμακτέη, Z, 179-183; quod Anisodarus aluerat, II, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.
 Χίος, insula, παιπαλόεσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλῳρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.
 Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede caesus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.
 Χρόμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.
 Χρῶσι, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.
 Χρυσῆς, ἰδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — Cypr. p. 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.
 Χρῶσις, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.
 Χρυσόθεμις, ἰδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νήσος, Psyra insula Ægei maris, γ, 171.

Ω

Ὠγυγία, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq. ψ, 333.
 Ὠκαλή, oppidum Boeotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.
 Ὠκεανός, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκααρήβειτης, βαθύρροος, ἀψόρροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, δ.*
 Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.
 Ὠκυρόη, nymphe, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Ὠλένι πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.
 Ὠλενος, ἦ, urbs Ætolia, B, 639. — *Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.*
 Ὠμόδαμος, daemon, καμίνψ δηλητήρ, Ep. 14, 10.
 Ὠραι, nymphe, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμυνκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Eorum vestes floreae, Cypr. fr. 14, p. 594.*
 Ὠρείθυια, Nereidum una, Σ, 48.
 Ὠρίων, υνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.
 Ὠρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.
 Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æoclo et fratre Ascræ urbem condidit, Ath. fr. 2, p. 586.* — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.
 Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.

